

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAC ON A HOT TIN ROOF

*There's gonna be a whole lotta
purring going on.*

MELINDA METZ

Author of *TALK TO THE PAW* and *THE SECRET LIFE OF MAC*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Patiyle Konuş için Övgüler

"Romantizm ve sevimli kedi maskaralıklarıyla dolu *Patiyle Konuş*, hafif ve sıcacık bir kitap, özellikle de kendi yaramaz kedinizle birlikte kıvrılıp okumak için harika!"

-Modern Kedi

"Cesur, çöpçatan bir kedinin yer aldığı bu sevimli aşk romanı okuyucuların kalbini çalacak. Metz'in betimleyici yazımı, sevimli tekir kedi MacGyver'in gözünden görülen bakış açısını net bir şekilde ifade ediyor. MacGyver kişilikli bir evcil hayvan ve Metz'in canlı yazımı sayesinde sesi hikâyede yüksek ve net bir şekilde parlıyor. Hem Jamie hem de David dürüstlükleri ve kırılganlıklarıyla sevimliler. Canlı, eğlenceli ikincil karakterler okuyucuları güldürecek ve aynı anda okuyucuların kalplerini eritecek sevimli bir kedi ile birlikte. Eğlence dolu, tatlı, yürek ısıtan bir kitap."

-RT Book Reviews, 4 Yıldız

"Hayranlar . rahat ROMANTİZM olacak kök için bunlar
gerçekçi ve çekici karakterler."

-Publishers Weekly

"Kokuşmuş çamaşırların gücüyle insanını komşusuyla kararlı çöpçatan bir kedinin son derece sevimli hikâyesi."

-Kirkus Reviews

"Esprili... gerçek hayattaki klepto kediciklerin esinlenen bu sevimli kitabın yüzünüzde bir gülümseme yaratacağı kesin."

-Catster

"Korkakça zaman yok! . . .kedi miyavlaması."

-Closer

"Sevimli kapağı okumak için bu kitabı elinize almanızı sağlamazsa, içinde geçen esprili, büyüleyici hikâye daha fazlası için yalvarmanıza neden olacaktır. Eğlenceli, sevimli ve akılda kalıcı bir kitap istiyorsanız, bu kitap tam size göre."

-Suspense Dergisi

"Mac kedilerin pijamasıdır."

-Sevgili Yazar

Melinda Metz tarafından da

Pati ile konuşun

Mac'in Gizli Yaşamı

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

MAC KIZGIN TENEKE ÇATIDA

MELINDA METZ

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

[Patiyle Konuş için Övgüler](#)

[Ayrıca .](#)

[göreBaşlı](#)

[k](#)

[Sayfasına](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

SONSÖZ

Teaser bölümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing

Corp. tarafından yayımlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2019 Melinda Metz tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4967-1900-3
Kensington Elektronik Baskı: Aralık 2019

ISBN-13: 978-1-4967-1900-3
ISBN-10: 1-4967-1900-X

Uzun zamandır dostum ve ortak yazarım olan muhteşem Laura J. Burns için. *Mac on a Hot Tin Roof* üzerinde çalışırken ailevi bir acil durum tökezlememe neden olduğunda, Laura imdadıma yetişti. (İçinde biraz MacGyver var!) Kediler ve yavru kediler, insanların neden aşık olduğu ve diğer önemli olay örgüsü noktaları hakkında uzun konuşmalar yaparak günü kurtardı. Şimdi E.B.'ye dönmeliyim.

White ve Wilbur'a minnettarlığımı ifade etmek için. Sadece "Charlotte" yerine "Laura" yaz:

"Gerçek bir dost ve iyi bir yazar olan biri pek sık karşınıza çıkmaz. Charlotte her ikisiydi."

BÖLÜM 1

MacGyver karşısındakinin yüzüne baktı. Jamie'nin uyku numarası yaptığını her zaman anlayabilirdi ama o numara yapmıyordu. Eskiden onun sık sık kestirmenin gerekliliğini takdir etmediğini , ama şimdi ondan bile daha fazla kestiriyordu. Ve bu onun için sorun olmazdı - eğer onun kahvaltı zamanı geldiğinde şekerleme yapmazsa!

Daha yakına eğildi, bıyıkları Jamie'nin yanaklarına değecek kadar yaklaştı, sonra ağzını açabildiği kadar açtı ve miyavladı. Miyavlamalarını gerçek acil durumlar için saklıyordu ve *bu* gerçek bir acil durumdu. Midesi boştu!

Jamie huysuz bir ses çıkardı ve göz kapakları seğirdi ama uyanmadı. Mac pençelerinden biriyle burnuna hafifçe vurdu. Jamie pençeyi fırçaladı ama hâlâ uyanmamıştı. Seçeneklerini düşündü. Onu uyandır*abileceğini* biliyordu. Ufak bir çizik işe yarayabilirdi. Ama Jamie onun insanıydı ve bunu ona yapmayacaktı. Tabii bu tür saygısızlıkları alışkanlık haline getirmeye başlamazsa.

Yataktan sıçradı. Etrafta ona yemek borcu olan bir sürü insan vardı. Şunu ömür boyu her gün bir öğün yap! Hayatın temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanan bir insan gördüğünde Mac devreye giriyordu. Yüksek bir varlık olarak bunun görevi olduğunu düşünüyordu. Şimdi ödeme zamanıydı.

Mac, Gib'i ziyaret etmeye karar verdi. Gib'le ilk tanıştığında adamın yalnız olduğunu anlamıştı. Bir koku ona bunu anlatmıştı. Mac'in Gib'in sürü arkadaşı olması gereken kişiyi bulması uzun sürmedi. Şimdi aynı evi paylaşıyorlardı. Evet, Gib'in ödemesi gereken bir borcu vardı. Ayrıca Gib'in her zaman sardalyası vardı.

Diogee odaya daldı ve hâlâ uyumakta olan Jamie'ye bakarak mızımızlanmaya başladı. Mac yoldan sapıp köpeğin yemek yiyebilmesi için ödül kavanozunu devirebilirdi. Belki de yapardı ama sonra. Kediler köpeklerden önce gelir. Kemik kafalıya acımadan önce kendi karnını doyuruyordu. Koşar adımlarla banyoya gitti, pencerenin pervazına atladı ve yuvarlak pencereyi hafifçe tıklatarak açtı. Oradan daha küçük bir sıçrayışla sedirin en yakın dalına, yani kişisel merdivenine ulaşıyordu. Koşarak aşağı indi, sonra Gib'in evine doğru koştu, hafif esinti kürkünü ve nemli çimenleri karıştırdı

ayak parmaklarını gıdıklıyordu. O yağlı küçük balıkların boğazından aşağı indiğini neredeyse hissedebiliyordu.

Mac bir şey duydu. Yavaşladı, bir kulağı geri gitti. Ses tekrar geldi. Bir miyavlama, o kadar zayıftı ki neredeyse duyulmuyordu, ama kesinlikle bir miyavlamaydı. Durdu. Başı dertte olan bir kedi yavrusu vardı. Ve Mac'ten başka kimse bu durumla ilgilenmeyecekti. İç çekti. Sardalyeler beklemek zorundaydı.

Miyavlamaların geldiği yönü hesaplamak için birkaç dakika düşündükten sonra koşmaya başladı. Yaklaştıkça, miyavlamaların hepsinin aynı kitten gelmediğini fark etti. İki, hatta üç tane olabilirdi.

O, kutsal Bast! Mac neredeyse hiç yanılmazdı ama bu sefer yanılmıştı. Yavru kedileri genellikle birkaç lokma tavuk yiyebildiği yerdeki çalılıkların altında bulduğunda, hepsi de Mac gibi ten rengi ve altın rengi tekir olan dört bebek vardı. İkisi onu görünce daha yüksek sesle miyavlamaya başladı. Bir tanesi hiç miyavlamadı. Gözlerini bile açmadı. Dördüncüsü öne çıktı ve küçük sırtını dikleştirdi, kuyruğu küçük bir kuyruğun olabileceği kadar gürdü. Yavru kedi ağzını açtı ve tısladı. Kendisinden iki kilo daha ağır olan Mac'e tısladı.

Yavru kedinin kendisine meydan okumasına aldırmayan Mac derin bir nefes aldı ve dilini kullanarak ağzına hava verip bilgi topladı. En küçük yavru kedicik yaşıyordu ama son derece zayıftı. Diğerleri sağlıklıydı ama son zamanlarda bir şey yememişlerdi. Anne kedi birkaç gündür ortalıkta yoktu. Eğer geri gelebilseydi, gelirdi.

Yavru kediler tek başlarına hayatta kalamazlardı, Mac'e tıslayan arsız kedi bile. Karınları Mac'inkinden çok daha boş olmalıydı. Onlara temel bilgileri öğretecek kimse de olmayacaktı -avlanmayı, gizlenmeyi ya da insanların karşı koyamadığı iri gözleri yapmayı. Onlarla ilgilenmek zorunda kalacaktı. Başka seçenek yoktu.

Öncelikle yavruları daha güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Diğer kedilerin kokusunu alabiliyordu, bir grup yavruyu kendi bölgeleri için tehdit olarak görecektik kadar güvensiz olabilecek kedilerin. Köpekler de vardı. Diogee muhtemelen küçükleri salya sümük yalayarak boğacaktı ama Diogee pısırtığının tekiydi. Diogee'nin bir Chihuahua'dan kaçtığını görmüştü. Bir *Chihuahua*. Mankafa onu bütün olarak yutabilirdi ama pısırtığının tekiydi.

Mac'e başka bir tehdidi hatırlatan bir araba geçti. Hızlı hareket etmek zorundaydı. Sassy'nin cılız hırıltısını duymazdan gelerek onu ensesinden tutup kaldırdı. Onları nereye götürecekti? Cesaret edebildiği kadar hızlı hareket ederek eve doğru yola koyuldu.

Yine de yavru kedileri oraya götürmek istemedi. Jamie şu anda onu ve kemik kafalıyı besleyebilecek durumda bile değildi. Ya da kum kabını temizlemeye. David yapmak zorundaydı. Mac'in gerçekten sorununun ne olduğunu bulması gerekiyordu. Aylardır garip kokuyordu. Hasta değildi. Ama kendisi gibi değildi. Bununla sonra ilgilenecekti.

şu anda güvenli bir yere, hayvanların ya da insanların olmadığı bir yere ihtiyacı vardı. Bütün insanlar Jamie, David ve Mac'in arkadaşları gibi değildi. Güvenilmeden önce gözlemlenmeleri ve iyice koklanmaları gerekiyordu.

Sassy kıpırdanarak kendini kurtarmaya çalıştı. Mac onu görmezden geldi, mahallesinde ilerlerken beyni uğulduyordu. Nerede, nerede, nerede? Çürümüş kumaş, karton kutu, tahta ve fare pisliği kokusu alıyordu. Yavru kediler farelerden daha büyük değildi, ama gıcırdayanlar Mac'in kokusunu alır almaz oradan uzaklaşıyorlardı.

Kokuların kaynağı olan küçük binaya doğru yöneldi. Jamie ve David'in uyuduğı odanın büyüklüğündeydi ama çatısı çok daha yüksekti. Mac gece gezintilerinden birinde buraya rastlamıştı. Kıpır kıpır yavru kediyi, burayı ilk araştırdığında keşfettiğı dar tünelden geçirdi. Onu eski bir halı parçasının üzerine bıraktıktan sonra diğerlerinin yanına döndü. Diğerlerinin hiçbirisi Sassy kadar kıpırdamamıştı. Sonuncusu hiç hareket etmemişti. Ama hâlâ hayattaydı. Hepsi yaşıyordu. Ve Mac öyle kalmalarını sağlamak için oradaydı.

Bu yiyecek anlamına geliyordu ve ev yeterince yiyecek bulabileceğı en kolay yerdı. Ton balığı torbalarının nerede olduğunu biliyordu. Bu başlangıç için yeterliydi. Dolaptan yemek almaması gerekiyordu. Jamie ona kötü kedi derdi.

-Eğer fark edecek kadar uzun süre uyanırsa, ama bu onu hiç rahatsız etmedi.

Çoğu zaman kötü bir kedi olmak eğlenceliydi. şu anda, uzun sürmeyecek olsa da gerekliydi. Miniklere bilmeleri gerekenleri öğretecek, sonra da her birini bir insanla eşleştirecekti. Pek çok insan tanıyordu ve eşleştirme konusunda mükemmeldi. O yavru kediler, yardım çığlıklarını duyan MacGyver olduğu için şanslıydı.

* * *

Serena anahtarı kilide soktu, sonra durakladı. Önümüzdeki bir yıl boyunca yaşayacağı eve girmek üzereydi. İçeri hiç adım atmamıştı.

Kaliforniya'ya hiç gitmemiştii bile. Atlanta küçük bir şehir değildi. Ama burası *Hollywood*'du. Hollywood tabelası bunu kanıtlamak için tam şuradaydı.

Başını çevirdi ve uzun uzun baktı. "Nefes al," diye fısıldadı. On iki yaşından beri yaptığı bir şeydi bu, annesinin ona öğrettiği bir şeydi. Her gün en az bir şaşırtıcı şey bulmaya çalışırdı. Sonra da "nefes al" derdi -ya da sadece düşünürdü-. Bu, deneyimlediği her şeyi zihnine hapsediyor, takdirini artırıyor. Bir oyuncu olarak gerçekten faydalı olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi bunu iyi ya da kötü bir anın duygularını ve hislerini depolamak istediği her zaman yapıyordu.

Anahtarı kilidin içinde çevirirken tekrar "Nefes al," diye fısıldadı. Kapıyı açarken gülümsedi. Dairesel bir merdiven, yemek odası/mutfak kombinasyonu olan geniş, yuvarlak odaya hükmediyordu. Sarmal bir şekilde yukarı, yukarı, yukarı çıkıyordu. Dört kat yukarı. "Nefes al-" diye başladı, sonra durdu. Görülecek ve deneyimlenecek çok şey vardı. Bunu anlara bölemezdi. Sadece deneyimin onu sarmasına izin vermeli ve her şeyi, her şeyi, her şeyi hatırlamayı ummalıydı.

Birinci katı keşfedip yoluna devam etmek yerine, merdivenlere doğru koşma dürtüsünü takip etti. İkinci kat daha küçüktü - tam da bir deniz fenerinde yaşamayı bekleyeceğiniz şekilde. Bir deniz fenerinde yaşayacaktı! Çalışan bir deniz fenerinde değil ama deniz fenerine benzeyecek şekilde tasarlanmış, dışı kırmızı-beyaz şeker kamışı şeritleriyle ve kubbenin etrafındaki dul yürüyüşüyle tamamlanmış bir evde. Storybook Court'taki tüm evler benzersizdi. Hepsine bakma fırsatı bulamamıştı ama listesinin başında bu vardı. Şimdiye kadar en sevdikleri, Shire'a aitmiş gibi görünen, yuvarlak pencereli, yuvarlak kapılı ve sazdan çatılı ev ile sivri çatısı ve pencereleriyle bir cadı kulübesine benzeyen ve ortası yakut camdan örümcek şeklinde bir kapı tokmağı olan evdi.

Serena merdivenlerden yukarı çıkmadan önce göbekli sobayı ve rahat, aşırı doldurulmuş sandalye ve kanepeleri inceledi. Üçüncü katta yatak odasını buldu. Yatağı test etmek için merdiveni terk etti -tam kıvamında bir zıplama- ve parmaklarını üzerini kaplayan patchwork yorganın üzerinde gezdirerek kumaşların farklı dokularının verdiği hissin tadını çıkardı. Sonra tekrar ayağa kalktı, banyoya ve pençe ayaklı küvete hızlıca bir göz attı. "Nefes al," dedi kendi kendine, çünkü bunu yapmak zorundaydı.

Merdivene döndüğünde alçak bir *ohhhhh-waaaaah* sesi duydu. Sis düdüğü. Hayır, sis düdüğü gibi ses çıkaran bir kapı zili.

tekrar geldi. Aceleyle merdivenlerden indi ve kapıyı açtı. Elli yaşlarında, kısa siyah saçları griye çalan, kakülleri neredeyse kaşlarına değen bir kadın, elf yüzünde dostça bir gülümsemeyle orada duruyordu.

"Ruby Shaffer?" Serena sordu.

"Ama tabii ki," diye yanıtladı Ruby. "Size hoş geldiniz demek ve ödülün gereklilikleri hakkında herhangi bir sorunuz olup olmadığını öğrenmek için buradayım."

Serena onu içeri almak için geri çekildi. "Eminim olacaktır ama itiraf etmeliyim ki beynim şu anda oldukça dolu. Pek çok, pek çok yeni şey."

"Anlaşılabilir," diye yanıtladı Ruby. "Beynini zorlamak istemiyorum. Temel bilgileri biliyorsun - burada bir yıl boyunca kira ödemedi yaşayacaksın. Tek yapman gereken yaratıcı hedefler peşinde koştuğunu göstermek. Senin durumunda oyunculuk. Seçmelerin, derslerin ve diğer şeylerin kaydını tut, ayda bir her şeyi gözden geçiririz. Sonra da Deniz Feneri Vakfı'nı kuran Mulcahy'lere bir rapor göndereceğim. Bilmeniz gereken çok fazla şey yok ve bana ihtiyacınız olursa sadece birkaç blok ötedeyim. Ayrıca bir telefonum var, numarası da sizde var."

"Biliyorum." Serena, Ruby'nin o yılki Deniz Feneri Ödülü'nün sahibi olduğuna dair bildirimini aldığından beri onunla birkaç kez konuşmuştu. "Sana bir bardak Bir bardak musluk suyu?" diye sordu. "Bekle. Bir bardağım olduğundan emin değilim. Size başınızı musluğun altına biraz su höpürdetme şansı sunabilir miyim?"

Ruby güldü. "Bardaklarınız var. Fincanlarınız ve tabaklarınız var. Tabaklar, çarşaf, havlular, ihtiyacınız olan her şey. Mulcahy'ler bana mutfak bile stoklattı, böylece dışarı çıkıp alışveriş yapmak için endişelenmene gerek kalmadı. Bunu sana söylemem gerekirdi. Özür dilerim."

Serena başını salladı, sonra tekrar salladı. "Hayır, sen yaptın. Şimdi hatırlıyorum. Sadece her şeyi kabullenmekte biraz zorlanıyorum. Bunu daha önce söylemiş miydim? Bu çok fazla iyilik."

Ruby, "Hey, bu Hollywood, insanların çok küçük bir yüzdesi için zamanın çok küçük bir yüzdesi," diye cevap verdi. "Ben de buzdolabınızdaki sürahide bulunan naneli çaydan alayım."

"Buzdolabım da tam şurada." Serena kavisli tezgahın iki bölümü arasına yerleştirilmiş plaj mavisi retro buzdolabına yöneldi. Buzdolabıyla aynı palette yumuşak bir yeşile boyanmış büyük bir ahşap masa odaya hakimdi. Rahat görünümlü çiçekli sandalyeler çevreliyordu. "I

Mekânın dekorasyonuna bayıldım, en azından şu ana kadar gördüklerime. Buraya daha birkaç dakika önce geldim."

"Öğlen gibi geleceğini sanıyordum."

"Gecikmeler." Serena iyi stoklanmış buzdolabını inceledi, sonra da pembe elmas desenleri olan bir Pyrex sürahi çıkardı. Masa ve buzdolabıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Ruby birkaç bardak aldı ve kocaman çantasından bir Ziploc dolusu taze kurabiye çıkarıp bir tabağa boşalttı. Masaya yerleştiklerinde Serena bir "vay be" çekti.

"Seni anlıyorum," dedi Ruby. "Dün set giydirmesini yaptığım bir filmin yapım ekibiyle on üç saatlik bir toplantı yaptım. On üç. Saat. Aslında daha fazla, çünkü dün gece rüyamda hâlâ filmin içinde olduğumu gördüm ve o kadar gerçek hissettim ki sayılmalı."

"Kesinlikle," diye onayladı Serena. "Rüyalar bazen gerçekten de insanın içini dışına çıkarabiliyor. Biriyle kavga ettiğim ve uyandığımda hala ona kızgın olduğum birkaç rüya gördüm. Kendimi sakinleştirmem ve o kişinin gerçek hayatta o korkunç şeylerin hiçbirini yapmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor." Kurabiyelerden bir ısırık aldı ve misket limonu, hindistancevizi ve ananasın nefis karışımı damak tadına hitap etti. "Oyuncu olduğum için filmin tüm detaylarını bilmek istediğimi biliyor olmalısınız, özellikle de benim için bir rol varsa. Bunu sormadan önce uygun bir süre bekledim mi? Söylediklerinizin rüya kısmına önce ben yanıt verdim."

"İyisin. Filmi tarif etmek biraz zor. Eski Karanlık Ev'in Wes Andersonvari bir yorumunu hayal etmeye çalışın - gizli geçitler, serbest bir katil, esprili şakalar," dedi Ruby. "Tüm başrol oyuncularını belli oldu ama kulağımı dört açacağım."

"Kulağa harika geliyor. Ve ben sadece yalakalık yapmıyorum." Güldü. "Sanırım bu kısmen yalakalık yaptığım anlamına geliyor. Ama aynı zamanda seni tanımak ve film yapımı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Atlanta'da çoğunlukla tiyatro yaptım ve o bile yıllar önceydi. Neredeyse son dört yıldır çoğunlukla oyunculuk öğretiyorum, kendim oynamıyorum." Başını iki yana salladı. "Dört yıl. Bir ay gibi hissettirdiği zamanlar dışında yirmi yıl gibi geliyor."

"Zamanın çelişkili doğası," diye yorumladı Ruby. Parmağıyla bardağının kenarındaki buğuya bir sonsuzluk işareti çizdi.

Serena onu severdi. O da o insanlardan biriydi. Tek yapmanız gereken onlarla birkaç dakika konuşmaktı ve zaten bir bağ hissediyordunuz. "Oyunculuğa geri dönmeye karar vermene ne sebep oldu?" Ruby sordu.

Serena, "Tam olarak bu işten uzaklaşmaya karar vermiş değilim," diye açıkladı. "Kira gibi bazı küçük masrafları karşılamak için öğretmenlik işi buldum."

Ruby homurdandı. "Ben de yaşadım."

"Gerçekten sevdiğim ortaya çıktı ve iyi değerlendirmeler aldım," diye devam etti Serena, "ve daha fazla ders almam istendi ve sonra - puf - dört yıl sonra."

"Yani, bir yerlerde Deniz Feneri Ödülü bilgisine rastladınız ve tekrar oyunculuğa dönmek istediğinize mi karar verdiniz?" Ruby bardağının kenarındaki sanat eserine ekledi.

"Hayır. Hak kazanabileceğim tüm hibeleri kapsamlı bir şekilde araştırdım ve hepsine başvurdum," diye yanıtladı Serena. "Bir gün dersten sonra iki öğrencimin konuşmasına kulak misafiri oldum. Benim hakkımda." Ruby kaşlarını kaldırdı. "Dersimi sevmelerine rağmen, belki de çalışan bir aktörle çalışmaları gerektiği hakkında. Neredeyse otuz yaşında olduğumu ve belli ki aktör olamayacağımı, yoksa çoktan olmuş olacağımı söylediler. Ve belki de gereken özelliklere sahip olmadığı belli olan birinden ders almamaları gerektiğini söylediler."

"Ah." Ruby avucunu bardağının kenarına götürerek sildi.

"Evet. Özellikle de haklı oldukları için. Farkında bile olmadan oyuncu olma hayalimden vazgeçmiştim. Daha fazla öğretmenlik işi kabul etmeye devam ettim ve sonunda tam zamanlı olmaya başladım ve seçmelere katılmayı bıraktım ve ..."

"Puf. Dört yıl sonra," dedi Ruby, Serena'nın daha önce söylediklerini yineleyerek. "Aynen öyle. Ben de öğrencilerime tavsiye ettiğim şeyi yapmaya karar verdim. çıkın. Sakın pes etmeyin. Her seçme bir piyango bileti almak gibidir ve siz

Bilet almazsanız kazanamazsınız."

"Ve işte buradasınız. Birçok adayı geride bıraktınız, eminim bunun farkındasınızdır."

"Hâlâ şoktayım. Bir yıl kirasız ve masraflar için burs mu? Bunu kim alır ki? Hiç kimse. Ama ben buradayım." Serena birkaç saniye sessizce "Nefes al." dedi. "Ve tek yapmam gereken tam olarak yapmak şeyi yapmak - tam zamanlı bir aktör olmak için çalışmak."

"Yıldız olamıyor musun?" Ruby sordu.

"Elbette, bu harika olurdu. Ama ikimiz de bunun çok nadir olduğunu ve işin içinde çok fazla şans olduğunu biliyoruz. Eğer sevdiğim işi yaparak hayatımı kazanabiliyorsam, bu çok güzel bir şey. Ünlü olmama gerek yok."

Ruby başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Bir gecede sansasyon yaratamadıklarında yıkılan ağlayan kadınlara mendil dağıtmak zorunda kaldığım yıllar oldu."

"Neden sadece kadınlar bu ödüle layık görülüyor? Şikayet ettiğimden değil." "Mulcahy'lerin yönetmen olmak isteyen bir kızları vardı. Çekim için buraya geldikten kısa bir süre sonra bir araba kazasında öldü," diye yanıtladı

Ruby. "Ailesi bu ödülü onun onuruna verdi ve bu onların kararıydı. Belki de teraziyi biraz dengelemek istediler. Erkek yönetmenlere karşı kadın yönetmenlerin istatistiklerini biliyorsunuz."

"Ve hemen hemen her alandaki maaş adaletsizliği." Serena ikinci bir kurabiye seçti, çikolatalı bir tane. Sonuncusu çok lezzetliydi ama çikolatalı değildi ve gerçekten de hiçbir şey çikolata kadar iyi olamazdı. "Hey, seninle ilgili konudan tamamen uzaklaştık. Seni daha iyi tanımak istediğimi söyledim ve sonra konuştum, konuştum ve biraz daha konuştum."

Ruby termometresi ve zamanlayıcısı olan sarı mutfak saatine baktı. "Birazdan avluda bir topluluk toplantısı var. Benimle gelmek ister misin? Yolda daha fazla konuşabiliriz."

Serena ayağa kalktı. "Kesinlikle. Ne de olsa bütün bir yıl boyunca bu topluluğun bir parçası oldum." Artık gerçekten burada yaşıyordu! Hollywood'da. Şehrin en sevimli mahallesi olan Storybook Court'ta. Ve hayallerinin peşinden gitmek için para alıyordu. Yüzüne yayılan bir sırtışa engel olamadı, yanaklarını sızlatacak kadar geniş bir sırtıştı bu. Bu kadar şanslı olmayı nasıl başarmıştı?

* * *

"Nasıl bu kadar şanssız olabildim?" Erik mırıldandı. Ortağına sinirli bir bakış fırlattı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kait sordu. "Tek söylediğim, en azından Storybook Court'u ve insanların bir kısmını zaten tanıdığın, bu yüzden işimizin daha kolay olacağıydı." Şehir, yaklaşık sekiz yıl önce vazgeçtiği devriye polislerini en azından küçük ölçekte yeniden denemeye karar vermişti. Mahkeme, Erik ve Kait'in bölgesinin bir parçasıydı. Kendilerini tanıtmak ve bazı temel güvenlik ipuçları vermek için bir topluluk toplantısı düzenleyeceklerdi.

"Bu umurumda bile değil. Herhangi bir mahalleye gidip bu işi yapabiliriz."

"Kesinlikle haklısın," dedi Kait hemen. "Ben sadece iyi bir tarafı olduğunu göstermeye çalışıyordum."

"İşin iyi tarafı umurumda değil."

Kait içini çekti. "Stanford, çocukların bir konuya karşı tutumlarını iyileştirmenin aslında beyinlerini nasıl geliştirdiğine dair bir çalışma yaptım."

"Ben-" diye araya girdi Erik.

Kait onun yerine, "Çalışmalar hakkında zırvalamayı bırak," diye bitirdi. "Aklımdaki kelime yengeç keki değildi."

Onu görmezden geldi. "Her günümü senin olumsuzluklarını özümseyerek geçirmeyeceğim. Dedektiflik sınavı için beynimin en yüksek kapasitede çalışmasına ihtiyacım var. Bu arada senin de öyle."

Erik, devriye arabasını Gower Caddesi'ndeki tek boş alana sıkıştırırken cevap olarak sadece homurdandı. Arabadan indiğinde palmiye ağacından kendisine bakan bir farenin parlak siyah gözlerini gördü. Kuyruğunda kıl olmayan her hayvandan nefret eden Kait'e neredeyse işaret edecekti ama vazgeçti. Buraya atanmış olmaları onun suçu değildi. "Hadi şu işi bitirelim."

"İşte ruh budur." Kait onun omzuna bir tokat attı. En azından Lale konusunu açmamıştı. En azından üç yıl geçtiğini ve bir araştırmaya göre -Kait her durum için bir araştırmadan bahsedebilirdi- şimdiye kadar Tulip'i unutmuş olması gerektiğini söylemeye çalışmamıştı.

Her neyse, onu aşmıştı. Sadece onu düşünmek istemiyordu ve burada olmak onu düşünmemeyi zorlaştıracaktı.

Avluya girdiklerinde Kait, "İyi bir kalabalık var," diye yorum yaptı. Ona iyi tarafı göstermeye çalışmaya devam ederse, fikrini değiştirecek ve ona fareyi gösterecekti.

Durdu ve çeşmenin etrafında toplanan grubu taradı ve bazı tanıdık yüzler gördü. Al ve Marie. David ve hamile Jamie. Bu ikisi o ve Tulip'in birlikte olduğu sıralarda bir araya gelmişlerdi-Erik düşüncesini tamamlamasına izin vermedi. Ruby tanımadığı bir kadının yanında duruyordu. Kadının saçları soluk bir kırmızıydı ve plajdan yeni çıkmış gibi dağınıktı. Soluk yeşil elbisesinin omuzlarını gösteren ince askıları vardı ama bol ve dökümlüydü, neredeyse ayaklarına kadar iniyordu. Elbisenin bir tarafını, dizinin biraz altında düğümlemişti, böylece bacaklarına bir an için bakabilirdi, bu bakış onda daha fazlasını görme isteği uyandırdı. Keşke elbise biraz daha ince olsaydı. . .

" yapma," diye uyardı Kait.

"Neyi bile?"

Kait, "Mahkemede yaşayan kadınlara üç randevuluk spesiyyallerinden biri için olasılık olarak bakma bile," dedi. "Randevu" kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptı. "Counterpart. com'a bağlı kal. Çiğnediğiniz yere dışkılamayın."

Erik bir kahkaha attı. "Sen tam bir ukalasın. Ben de sadece burada kimler var diye bakıyordum, dışkılayacak bir yer aramıyordum."

"Ben bir polisim. İnsanları okumakta iyiyimdir ve özellikle de seni okumakta iyiyimdir. Kızıl saçlı olanı ölçüp biçiyordun," diye karşılık verdi Kait. "Şimdi, hadi yapalım şu işi." Çeşmeye doğru yürüdü ve geniş dudağın üzerine atladı. Erik de ona katıldı. Bakışlarının kızıl saçlıya kaymasına izin vermedi ama daha uzun süre baksa da fena olmazdı.

"Hoş geldiniz, millet!" Kait seslendi. "Ben Memur Tyson. Kait. Bu da ortağım Memur Ross."

"Erik. Tanıdık yüzler görmek güzel." Gruba el salladı ve Marie'nin onu onaylayan bir baş selamı verdiğini fark etti. Bir buzlu çay içmek ve sohbet etmek için uğramayı aklına not etti. Marie Saray'da olup biten hemen her şeyi biliyordu ve bilmediklerini de kolayca öğrenebilirdi. Seksenli yaşlarına geldiğinde kendisinin de onun kadar zeki olacağını umuyordu.

"Karakolda bazı düzenlemeler yaptık ve buradaki mahallelere daha fazla devriye polisi göndermeye çalışacağız. Erik ve ben

-"Biz siziniz."

"Bu da bizi çok sık göreceğiniz anlamına geliyor," diye söze girdi Erik. "Hepinizi tanımak ve mahallenizdeki güvenlikle ilgili endişelerinizi dinlemek istiyoruz. Ne zaman buralarda olursak, gelip bizimle konuşmaktan çekinmeyin."

"Size kartlarımızı da vereceğiz, böylece arayabilir ya da e-posta gönderebilirsiniz," diye ekledi Kait. "Sorusu olan var mı?"

"Ne anlamı var ki?" diye sordu bir adam. Tanıdık geliyordu ama Erik adını hatırlamıyordu. "Storybook Court'ta suç yok. MacGyver'ın herkesin donunu çaldığı zamanları saymazsak yok."

"Bu MacGyver gözümüzün üzerinde olması gereken biri mi?" Kait usulca sordu.

"MacGyver bir kedi. Sonra açıklarım," diye cevap verdi Erik, sonra sesini yükseltti. "Storybook Court kendi küçük kasabası gibi hissedilse de büyük bir şehrin parçası ve her büyük suç vardır. Biz

sizi korkutmak istemiyoruz. Sadece göz kulak olmanızı ve mahallede sizi rahatsız eden bir şey olursa bize söylemenizi istiyoruz."

Birisi "Ed Yoder'ın mayo giyerek yabani otları ayıklaması beni rahatsız ediyor!" diye bağırdı ve herkes güldü.

"Kusura bakmayın. Biz moda polisi değiliz," diye cevap verdi Erik, kendisi de biraz güldü.

Kait onları tekrar yola soktu. "Bugün size güvende kalmanız için birkaç ipucu vermek istiyoruz."

"Diyelim ki ben kapı kapı dolaşan bir satıcıyım ve kapınızı çaldım." Erik yumruğunu kaldırdı ve havada vurma hareketi yaptı.

Kait gruba "Bu kolayca gerçekleşebilir" dedi. "Güvenlik sistemleri satan şirketlerin yüzde otuzu, yeni işlerinin yüzde doksanının kapıdan kapıya satış yapanlardan geldiğini bildiriyor."

"Sen kapıyı aç." Erik dostça bir gülümseme verdi. "Merhaba, ben Erik ve Safe and Sound Güvenlik'tenim. I-" Her zaman yaptığı gibi konuşmasının ortasında durdu. "Hey, eğer gerçek bir insanla konuşuyor olsaydım bu daha iyi giderdi. Bir gönüllü alabilir miyim?" Ve ölüm sessizliği. Gönüllü kullanmak kalabalığın katılımını arttırmak için iyi bir yoldu ama kimse ortaya çıkmayınca durum rahatsız edici bir hal aldı. Hud Martin neredeydi? Etrafta olsaydı, eski TV yıldızı Erik daha "gönüllü" kelimesini ağzına almadan bu fırsatı değerlendirirdi.

"Hiç kimse mi?" Erik sordu.

"Serena !" Ruby kızıl saçlı kadını öne doğru iterek seslendi.

Kadın güldü. "Elbette, Serena yapacak!"

"Harika! Buraya gel." Erik onu ileriye doğru salladı.

" yapma," diye mırıldandı Kait. Erik onu duydu ama duymamış gibi yaptı. Yanındaki çeşmenin kenarına oturan kadına -Serena'ya- yardım etmek için elini uzattı ve parmakları onunkilere dokunduğunda neredeyse elektrik çarpması gibi bir çekim hissetmesine şaşırdı. Bu vızıltılı hissi daha önce hiç yaşamamış değildi, sadece genellikle bu kadar hızlı, bu kadar sıradan bir temasla hissetmezdi.

Kait, adamın ne yapması gerektiğini unuttuğunu düşünmüş gibi, "Demek bu satıcı kapınıza geldi," dedi. Ki unutmamıştı. Sadece bir anlığına dikkati dağılmıştı.

"Tamam. Tamam. Kapına gelsem ne yaparsan onu yap," dedi Erik Serena'ya.

Başını salladı. "Anladım."

Tekrar havalı vuruşunu yaptı.

"Elin çok ileri gidiyor," dedi Serena ona. "Durduğun yerden bakınca kapı burada olmalı." Kolunu aşağı doğru salladı. "Hayal etmeye çalış. Sonra tekrar dene."

Onunla dalga mı geçiyordu yoksa gerçekten yardımcı olmaya mı çalışıyordu? Fark etmezdi.

Onunla gitmek zorundaydı. "Tamam." Kapıyı tekrar çaldı. "Daha iyi."

"Merhaba, ben Erik Ross. Magic Beans Sokağı'nda yanlış alarmla ilgili bir sorunla ilgileniyordum. Şirketim önümüzdeki birkaç hafta boyunca bölgede olacak ve insanlara sorun çıkaran eski alarmları değiştirecek."

Serena kollarını kavuşturdu ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gerçekten kendini kaptırmıştı. Ve kalabalığın dikkatini çekmişti. "Olay şu. Şirketimi tanıtmama yardımcı olacak birkaç ev sahibi arıyorum. Tek yapmanız gereken logomuzun ve telefon numaramızın yazılı olduğu bu tabelayı bahçenize asmak."

"İlgilenmiyorum. Bahçem için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Ortasına bir tabela dikerek onu mahvetmeyeceğim." Sesi düşmanca değildi ama gözleri parlıyordu.

"Yoldan gelirken güllerinize hayran hayran bakıyordum," diye cevap verdi. "Şöyle bir şey var. Tabelamızı bahçenize asmanız karşılığında şirketim evinize bir Safe and Sound güvenlik sistemi kuracak."

Serena kaşlarını kaldırdı. "Bedavaya mı?"

"Tamamen bedava. Evinizin önüne bir tabela, küçük bir tabela koymanız karşılığında."

Alt dudağını ısırды. Üst dudağına göre biraz daha dolgun olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Buna yay denebileceğini tahmin ediyordu, açıkça belirtilmişti.

Ve evet, bakıyordu. Adam onun ağzını tarif etmenin doğru yolunu bulmaya çalışırken kadın bir şey mi söylemişti?

"Hmm. Bilmiyorum. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor."

"Kesinlikle öyle," dedi Marie yüksek sesle ve komşularından alkış aldı.

Güzel. Batırmamıştı. Hâlâ doğru yoldaydı. "İkimiz de bundan bir şeyler kazanacağız. Safe and Sound reklam alacak, siz de güvenlik sistemini alacaksınız. Sistemi kurabilmem için kaç kapınız olduğunu bilmem gerekiyor."

"İki," dedi Serena.

Erik ona, "Arka kapı en çok hırsızlık olayının yaşandığı yerdir," dedi. "Çünkü daha تنها. Bir göz atabilir miyim? Ekibim için şartname almam gerekiyor."

"Sanırım öyle."

Onu bunun için zorlamıştı ama ihtiyacı olanı da vermişti. Erik ondan uzaklaştı ve gruba baktı. "Ve şimdi içerideyim. Eve iyice bir göz atacağım. Ve sonra-" Serena'ya döndü. "Yarın saat kaçta evde olacaksın?"

Serena ona mükemmel bir cevap verdi. "Geç saate kadar evde olmayacağım." "Ve şimdi içeri girmek için en iyi zamanı biliyorum."

Kait, "Kapıdan kapıya satış yapanların hepsinin hırsız olduğunu söylemiyoruz," dedi. "Söylediğimiz şey, bir yabancıya hangi bilgileri verdiğinizin farkında gerektiğidir."

Serena çeşmenin kenarından atladı. "Haydi hepimiz gönüllümüze yardım edelim!" Erik seslendi ve herkes alkışladı.

"Farkında olunması gereken başka bir şey de-"

Erik, Kait'in söylediklerine dikkat etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Kait bu konuyu kapattıktan sonra hızlı hareket etmek istiyordu.

"Gidip bana kapıdan kapıya satış konusunda yardımcı olan kadına teşekkür edeceğim," dedi Erik, kadın sözünü bitirir bitirmez ortağına.

"Onun adını hatırlamıyormuş gibi davranma. Konuştuğun kişi benim." Kait bıkkın bir şekilde iç çekti.

"Birazdan dönerim." Erik çeşmeden aşağı atladı ve Serena'ya doğru yöneldi. O ve Ruby çoktan caddenin aşağısına doğru gidiyorlardı. Onlara yetiştiğinde "Merhaba," dedi. "Gönüllü olduğunuz için teşekkür etmek istedim."

"Beni gönüllü olarak işe aldığı için Ruby'ye teşekkür etmelisin," diye yanıtladı Serena. "Teşekkürler Ruby! Seni gördüğüme sevindim." Öyle olmasa da. Ruby'den hoşlanıyordu,

Ama onunla ilgili anılarının çoğu Tulip'le ilgiliydi.

"Sen de öyle. Buraya atanmana sevindim. Seni özledim," diye cevap verdi Ruby, sonra yürümeyi bıraktı. "Burası benim sokağım. Bir araya gelmeliyiz, Serena. Yarından sonraki gün seni kahvaltıya götürmeme ne dersin?"

"Bunu çok isterim." Ruby caddenin karşısına geçerken Serena el salladı. "Saray'da yeni misin?" Onlar devam ederken Erik sordu.

Serena, "Mahkeme'de yeni, şehirde yeni, eyalette yeni," diye cevap verdi.

Şehre yeni gelen bir kadın. Bütün popüler yerleri görmek isterdi. O daha çok sakın bir pub ya da verandada bira içen bir adamdı, ama ... "Frolic Room'a gittin mi?"

"Beni bunu soracak kadar iyi tanıdığını sanmıyorum!" Serena skandala uğramış gibi yaptı. En azından onun rol yaptığından oldukça emindi.

Erik, "Freddy Frolic adında bir adam tarafından işletilen bir gizli bar olarak başladı," diye açıkladı. "Burası tam bir batakhane. Bir Charles Bukowski mekânı tabii ki. Hollywood'da yaşayan herkes oraya en az bir kez gitmeli."

"Yapmazsam bana ne olur?" Serena sordu. "Beni tutuklamak zorunda kalacak mısınız?" Yüzünü asmadı ama Serena dudaklarının kenarından bir gülümsemenin süzüldüğünü düşündü.

"Modaya uygun bar tipi değil. Tamam. Bir düşüneyim." Bir an için onu inceledi ve counterpart.com kadınlarıyla buluştuğu yerleri gözden geçirdi. Havalı sayılabilecek bir yere sadece onlardan biriyle gitmişti. "Edison'u düşünüyorum."

"Enerji üretim müzesi mi? Hakkında çok şey duydum! Ve ben büyük bir elektrik hayranıyım!" Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Şu anda benimle dalga geçip geçmediğini anlamakta güçlük çekiyorum." Tıpkı küçük rol yapma oyunlarında yaptığı gibi onu diken üstünde tutuyordu.

"Bu bir hediye. Ve kesinlikle seninle dalga geçiyordum." Güldü. "Tabii buralarda gerçekten bir enerji üretim müzesi yoksa. Dediğim gibi, ben yeniyim. Edison nedir?"

"Bar. İnsanlar kokteyl kültürünü yarattığını söylüyor. Barmenlere alkol cerrahı deniyor," diye yanıtladı Erik. "Ayrıca Los Angeles'ın en güzel barları listesinde yer alıyor." Kendini hemen bir pislik gibi hissetti. Gerçekten de "Los Angeles'ın en güzel barları listesi" demiş miydi? Bunu oraya götürdüğü kadınlardan birinden duymuştu. Sam mi? Thalia? Bunları hatırlayabilmesi gerekirdi ama tarihler ve dürüst olmak gerekirse kadınlar birbirine karışmaya başlamıştı.

"Ben pek bar insanı değilim," dedi Serena. "Gerçi Atlanta'da kesinlikle bir bar ortamı var. Bir keresinde 'içecek direktörü' olan bir yere götürülmüştüm. Bu bir 'alkol cerrahının' üstünde mi yoksa altında mı? "

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Erik. "Aslında ben de pek bar insanı sayılmam. Ama biriyle çıkarken, barlar neredeyse zorunludur."

"Çıkmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu. "Zorunluluk yok."

Kendini en azından biraz ilginç göstermek için biraz yalan söylemeyi düşündü ama doğruyu söylemeye karar verdi. "Evde takılıyorum. Okurum. Televizyon izlerim, sadece spor. Yemek yaparım. Bahçede çalışırım. Hatta bazı 'muhteşem güllerim' bile var," dedi ve şüpheli ev sahibini oynarken söylediklerine bir geri dönüş yaptı. "Ama bu hiç dışarı çıkmak istemediğim anlamına gelmiyor," diye ekledi.

"Ben de öyleyim. Arkadaşlarım beni evden zorla çıkarmak zorunda kaldıklarından yakınırlardı. Dediğiniz gibi bazen dışarı çıkmak istemediğimden değil. Ama evde geçirdiğim zamana ihtiyacım var. Yemek yapmak mı? Hayır. Tabii mikrodalgada pişirme becerilerimi saymazsanız."

"Üzgünüm. Gelemem," diye cevap verdi. "Sadece aç kalmadığından emin olmak için, bir akşam yemeğe gelmek ister misin?"

"Şey . . . Bilmiyorum." Alt dudağını kemirdiği o şeyi yaptı. "Az önce güvenlik üzerine bir konuşmaya gittim. Pek akıllıca görünmüyor."

Bir köşeyi döndüler ve deniz feneri görüldü. Erik'in midesi sıkıştı. "Eh, her zaman bir polis olacak," diye cevap verdi.

"Bu durumda-evet."

Verdiği cevap, deniz fenerine bakmanın yarattığı gerginliği ortadan kaldırdı. "Harika. Gelecek Cuma mı?"

"Gelecek Cuma," diye kabul etti. "Bu benim." Serena kırmızı-beyaz çizgili binaya çıkan yürüyüş yolunda durdu.

"Bu mu?" Gerginlik geri gelmişti. Şimdi göğsü de gergindi. "Bu mu?" diye tekrarlardı. İstemsizce bir adım geriye, ondan uzağa doğru attı. "Biliyor musunuz? Cuma günü bir işim olduğunu hatırladım." Yalan. "Bir randevu." Başka bir yalan. "O zaman başka bir zaman yaparız." Büyük, büyük yalan.

Kahverengi gözleri irileşti ama tek söylediği "Tamam" oldu. Arkasını dönmeden ona el sallayarak hızla uzaklaştı.

BÖLÜM 2

Mac Bittles'a son bir kez yaladıktan sonra kokladı. Güzeldi. En küçük yavru kedi şimdi Mac gibi kokuyordu. Yaklaşan herkes bu yavru kedinin -ve kız ve erkek kardeşlerinin- Mac'in koruması altında olduğunu hemen anlayacaktı. İnsanlar değil. İnsanların burunları zar zor çalışırdı. Bazen yiyecekleri ağızlarına atmadan önce çürümüş olduklarını anlayamazlardı.

Bittles esnedi ve kız kardeşi Lox'un yanına sokuldu. Mac ona böyle sesleniyordu çünkü bu lezzetli balık onun en sevdiği şeylerden biriydi. David de yemeyi severdi ve Jamie'ye de yedirmişti. Bu da Mac'in çifte ikram aldığı anlamına geliyordu. Bittles, bundan çok daha büyük olmayan bir kedi yavrusuyken Jamie'nin Mac'e taktığı isimdi, bu Bittles da adını buradan almıştı.

Mac yüklerini gözden geçirdi. Karınları doyurulduktan ve yıkandıktan sonra hepsi uykuya dalmaya hazır görünüyordu, sürekli koşan, zig zag çizen, mobilyaların altından ve üstünden geçen Zoomies bile. Mac bazen, özellikle de geceleri bunu yapmayı severdi ve David her zaman Mac'in bunu yaptığında zoomies olduğunu söylerdi. En hızlı kedi yavrusu için iyi bir isim gibi görünüyordu.

Sonunda Mac bir mola verip karnını doyurabilecekti! Sıkışarak tünelden geçti ve güneş ışığına çıktı. Çiy kurumuştu ve çimenler ayaklarının altında sıcacıktı.

Ama havada hoş olmayan bir tını vardı, durumu iyi olmayan bir insanın kokusu. Bir nefes daha çekti. Hastalık kokusu yoktu. Sadece kendini nasıl mutlu edeceğini bilmeyen bir başka insan vardı. Mac, insanın kendisini rahatsız eden şeyden kurtulmanın yolunu kendi başına bulmasına izin vermek üzereydi. Bakması gereken dört yavru kedisi vardı. Ama son bir koklama ona insanı tanıdığını söyledi. Erik adında biriydi. Mac neredeyse onun kokusunu tanıyamayacaktı. Mutsuzluğunun, öfkeyle karışık mutsuzluğunun kokusu çok güçlüydü.

Erik Mac'in mahallesine gelmeyeli epey olmuştu ama Mac, Erik'in Mac'in kaşınmaktan hoşlandığı yeri tam olarak bildiğini hatırlıyordu - çenesinin altında, biraz solda. Ayrıca Tulip adındaki insanla çeşmenin yanında oturarak yemek yerdi ve her zaman paylaşırdı. Ama o değil. Mac neredeyse ton balığı, jambon ve hindi lokmalarının tadını alabiliyordu.

Erik iyi insanlardan biriydi. Mac ona yardım etmek zorunda kalacaktı. Bunu yapacak başka kimse yoktu. Belki bir kedi yavrusuna ihtiyacı vardı. Muhtemelen Sassy. Biraz daha büyüdüğünde insan sorunlarıyla başa çıkabilirdi.

Ama Mac bebeklerinden birinin şu anda Erik gibi kokan birine gitmesine izin vermeyecekti. Hiçbiri henüz bununla başa çıkmaya hazır değildi. Mac Erik'i iyileştirdiğinde, MacGyver'ın yavru kedilerinden birine layık bir insan olabilirdi.

* * *

"Deniz fenerinde yaşadığına inanamıyorum."

"Yani arabaya bindiğimizden beri üç kez söyledin," diye cevap verdi Kait. "Ve hızına dikkat et."

"Ceza alacak değilim ya," diye verdi Erik.

"Bilet umurumda değil. Ölmek umurumda," diye cevap verdi Kait. "Size daha önce de söylediğim gibi, aşırı hız ölümlerin yüzde otuz birinde etken-"

Erik onunla birlikte istatistiği tamamladı. " 'Ölümcül kazalar.' Ama bana hiç söyleyemediğiniz şey, bu yüzdenin yüzde kaçının ilan edilen hız sınırını saatte beş mil veya daha az aştığı. Çünkü şu anda ben yaklaşık dört mil aşmış durumdayım."

Sık sık tekrarlanan konuşmanın tanındıklığı ve mutlak Kait'liği, içindeki tüm kötü şeyleri, tüm öfkeyi ve eski acıları emmeye başladı. En azından geçici olarak. Saatte 40 mil hıza kadar yavaşladı. "Özür dilerim," dedi. "Hız yapmanın seni strese soktuğunu biliyorum." Parmaklarını direksiyonun üzerinde oynattı. "Storybook'a gitmek beni düşündüğümde daha fazla etkiledi."

Kait, "Tulip'in eskiden yaşadığı yerde yaşayan bir kadından etkilenmeyi beklemiyordun," diye cevap verdi.

"Evet. En azından bana sürekli Serena'ya bulaşmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmayacaksın. Başka bir Deniz Feneri Ödülü sahibinin üç metre yaklaşmamın imkanı yok."

"Bir Deniz Feneri Awa-" arasında bir ilişki kurmak için yeterli veriye sahip olduğunuzu sanmıyorum.

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" Erik söze karıştı, içindeki kötü hisler yeniden kabarmaya başlamıştı.

Kait cevap olarak omuz silkti ve "I Know You Know "u dinlemeye başladı. Caz takıntısı *La La Land* ile başlamıştı. Son zamanlarda

Hem 1930'lardaki hem de Esperanza Spalding gibi çağdaş sanatçılardaki caz kadınlarını keşfediyor. Bu onun yöntemiymi. Hoşuna giden bir şey bulur ve onunla derinlere inerdi. Shakespeare evresindeyken, her oyunu okudu, her film uyarlamasını izledi ve kendini alabildiği kadar çok oyun izledi. Sonunda başka bir şey dikkatini çekti ve yoluna devam etti. Psikolojik çalışmalar ve çizgi romanlar hariç. İkisine de doyacağını hiç sanmıyordu.

Erik polis otoparkındaki park yerine yanaştığında Kait, "Yine evimdeyim, yine evimdeyim," diye mırıldandı. Erik yanıt olarak homurdandı.

"Kelimelerini kullan," diye şaka yapan Kait'in sesi yumuşadı ve ekledi:

"Storybook bizim işimizin sadece bir parçası." "Orada olmaya alışacağım. Büyütülecek bir değil." Ve değildi de. Tulip onu üç yıldan fazla bir süre önce terk etmişti. Onu unutmuştu. Eski mahallesine geri dönmek, çok zaman geçirdiği eski evinin önünde durmak onu çok etkilemişti. Ama bunun tek nedeni Tulip'le birlikte olduğundan beri oraya ilk kez gidiyor olmasıydı. Bunu anladığına göre artık iyi olacaktı.

Arkasında.

"O senin kalbini kırdı, Erik. Kırmamış gibi davranman için hiçbir neden yok." Kait, Erik ona bakana kadar bekledi ve ekledi: "Benimle değil."

Bu kesinlikle onun yapacağı bir konuşma değildi. Homurdandı, sonra arabadan indi ve binaya doğru ilerlemeye başladı. Onu takip ederken kadının iç çektiğini duydu.

Tulip'e fena aşık olmuştu. Bu kadarı doğrudu. O kadar hayat dolu, o kadar *canlıydı* ki. Sanki onunla birlikteyken başka bir insana dönüşüyor, onun yarattığı büyülü dünyanın içine çekiliyordu.

Ama bu onun kalbini kırdığı anlamına gelmiyordu. Evet, onu incitmişti ama bunun nedeni onun ilk sevgilisi olmasıydı. İlk kız arkadaşı değil ama ilk aşkıydı. Onunla tanışmadan önce birkaç kez aşık olduğunu düşünmüştü, seks insana bunu yapabilirdi, özellikle de her şey yeniyken - ama Tulip'bir araya geldiklerinde yanıldığını fark etmişti. Daha önce hissettiklerinin yanına bile yaklaşamamıştı.

Bunu kaybetmenin bir süreliğine dengesini bozması normaldi, çünkü muhtemelen Los Angeles'tan ayrıldığında -ve onunla gelmesine izin vermediğinde

-Onun hissettiklerine yakın bir şey hissetmediği açıktı. Hissettiği aşk neredeyse tek taraflıydı, yoksa asla ondan uzaklaşmazdı.

"Az önce kapının önünden geçtin!" Kait ona seslendi.

Ve evet, kendi kışına o kadar girmişti ki. Neden Gerçek Aşk'ı ve tüm o Lale saçmalıklarını düşünmeye başlamıştı ki? Geçmişte kalmıştı. Deniz fenerini görmek bunu değiştirmiyordu. O sadece bir binaydı.

Arkasını döndü ve Kait'i takip ederek ikisinin ve devriye görevi verilen diğer polislerin bulunduğu gösterişli erzak dolabına girdi. Sadece birkaç mahalleye, her vardiyada aynı mahallelerde çoğunlukla yaya olarak devriye gezen devriye polisleri atanmıştı. Bu, saha memurlarının denemek istediği bir şeydi. Yeni bir şey değildi. Ancak devriye polislerini kullanmak son birkaç yıldır gözden düşmüştü ve FO bunun geri dönmeye değer olduğunu göstermek istiyordu. Küçük çaplı bir yapmak için onay almıştı.

Bu bir deneme çalışması olduğu için, yapılması gereken çok daha fazla belge, toplanması gereken çok daha fazla istatistik vardı. Dolayısıyla, evrak işlerinin çoğunu eskiden olduğu gibi arabada yapmak yerine, o, Kait ve diğer yeni polislerin kullanımına tahsis edilmiş birkaç köhne metal masa ve birkaç köhne bilgisayarın yanı sıra 80'lerin sonlarından kalma bir Bay Kahve vardı. Erik ve Kait içeri girdiğinde Jandro Flores kendine bir fincan dolduruyordu ve Erik ona zorunlu yatay-yüksek-beş-yumruk-kalp-güm selamlarını vermek için durakladı. Polis Akademisi'nde arkadaş olduklarından beri bunu yapıyorlardı. Jandro birkaç yılını Deniz Kuvvetleri'nde geçirmişti ve Erik'in düzene girmenin ne anlama geldiğini bile bilmediği akademideki ilk birkaç günü atlatmasını sağlamıştı. Los Angeles Şehir Koleji'nde aldığı AS dersinde anlatılan bir şey değildi bu.

"Orada işler nasıl gitti?" Jandro sordu.

Jandro, Erik'in Storybook Court'a geri döneceği için pek de heyecanlı olmadığını biliyordu. Nedenini de biliyordu. Erik, Tulip için birasına sarılıp ağlarken oturup çok fazla gece geçirmişti. Çünkü o öyle bir arkadaştı. Aynı lanet şeyi binlerce kez söylemenizi dinleyen türden bir arkadaştı. Şöyle şeyler: "Onu burada tutmak için yeterli değildim." "Neden onunla gitmeme izin vermedi?" "Neden psikopat çıktı?" "Nasıl bu kadar acınası bir hale geldim?"

Jandro'nun sorusuna cevap vermeden önce Sean Hankey . ". Carousel diye bir yer buldum. Gelmiş en iyi kuzu döner." Sean'ın ortağı Tom, "O kadar çok yedi ki sürekli miyavlamasını bekliyorum," diye ekledi. "Ritim tutarak yürümekten anladığı, bir aşağı bir yukarı yemek yemek. sokaklar."

"Hey, yerel işletmelerle temas kuruyordum. Bir restorana uğrayıp en azından bir meze yemeden duramazsınız. Bu saygısızlık olur" dedi Sean.

"Meze?" Kait sordu.

"Meze," dedi Sean ona.

"Çok dil biliyor, uzun zamandır-" diye başladı

Tom. "Ooooh. SAT kelimesi," diye haykırdı

Sean.

Tom onu görmezden geldi ve devam etti. "O bir çok dilli. Kelimeler yemekle ilgili olduğu sürece." Sean yanıt olarak yüksek sesle geçirdi. Buna karşılık Tom yüzünü buruşturdu. "Hâlâ kuzunun kokusunu alabiliyorum."

"Ve sen osurduğunda lahana ve pancar kokusunu alabiliyorum." Sean yine geçirdi ve düz karnını memnuniyetle sıvazladı.

"Bir vegan ve bir etobur bara giriyor," diye mırıldandı Jandro'nun ortağı Angie, telefonundan başını kaldırmadan.

"Peki nasıldı?" Jandro tekrar Erik'e sordu.

Erik omuz silkti. "Olan oldu." Kayıtsız kalmaya çalışıyordu ama Jandro onu bunu yutmayacak kadar iyi tanıyordu.

"Yine bilmem ne-Brittany ile mi çıkıyorsun?" diye sordu. Jandro, Tulip'i unutmanın en iyi yolunun başka biriyle birlikte olmak olduğunu düşünmüştü. Ayrılmalarının üzerinden yıllar geçmesine rağmen Jandro zorlamaya devam etti, muhtemelen Erik devam ederse Jandro'nun karısı kadar harika biriyle tanışacağını düşünüyordu.

"Bettina." Kait postacı çantasından bir şişe su çıkardı. "Ve bu iki kadın önceydi."

Aslında üçtü. Ona Amy'den bahsetmemişti. Onun onaylamayan homurtularını duymak istememişti. Kait çok konuşurdu ama bir cümleyle anlatabildiği kadar hava çıkışıyla da anlatabilirdi.

"Peki, şu anda kim vuruş yapacak?" Sean sordu. "Ayrıntıları istiyorum. Boyutları istiyorum. Ayakkabı numarası elbise numarasından büyük mü? Bu her zaman olmazsa olmazlarımdan biri olmuştur."

Kait onaylamayan bir koklama yaptı. Ayrıca hava girişiyle de çok fazla iletişim kurabiliyordu.

Sean ona baktı. "Sorun nedir?"

Angie, telefonunda gezinmeye devam ederken Kait'in yerine, "Evlisin," diye cevap verdi.

"Çok doğru, ben evliyim," diye karşılık verdi Sean. "İşte bu yüzden Erik'ten ayrıntı istiyorum. O bana hiçbir şey vermeyecek gibi." Başparmağını ortağına doğru salladı.

Angie, "Bir azgınla bir centilmen bara giriyor," diye mırıldandı.

Kait parmaklarını Erik'e doğru şıklattı. "Evrak işleri."

Kendisi için bir fincan kahve aldı ve onun yanına oturdu. O yazmaya başladığında, telefonunu çıkardı ve counterpart.com hesabını kontrol etti. Los

Feliz'den Amber adında sevimli bir kadından bir kalp almıştı. "Evet.

Kesinlikle evet. Kesinlikle evet." Jandro Erik'in arkasına geçmişti ve telefonundaki fotoğrafa bakıyordu. Erik de ona bir kalp gönderdi. Tulip'i unutmak için hâlâ yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Onu uzun zaman önce unutmuştu. Deniz fenerini görmek bazı kötü anıları canlandırmıştı, hepsi bu.

Bazı anlık

Kötü anılar. Sadece anlık. Çoktan unutuldu bile.

En azından Storybook Court'a geri dönmek zorunda kalana kadar.

* * *

Perşembe günü kahvaltı için buluştuklarında Serena Ruby'ye, "Sanırım çişli waffle yiyeceğim," dedi. "Kısmen çünkü "flight of wee waffles "ı söylemek çok eğlenceli." Sırf eğlence olsun diye tekrarladı. "Çişli waffle uçuşu. Kulağa sevimli bir kısa animasyon gibi geliyor. Ayrıca, çişli waffle'lardan biri somon füme ve dereotlu krem peynir içeriyor ve kulağa harika geliyor."

Ruby, "Ben glütensiz vegan waffle ," dedi.

"Kulağa nefis geliyor," dedi Serena. Tüm oyunculuk deneyimi samimi görünmesini kolaylaştırıyordu.

Ruby güldü. "Aslında ben fırında mücver ve üzerinde ekşi krema olanını alacağım."

"Güzel. Sanırım son derece sağlıklı beslenen biri olsaydın da seninle arkadaş olabilirdim ama bu biraz zor olurdu."

"Çift boy mimozalarının her birinde yarım şişe şampanya var. Ama mimozalar çok sağlıklı, o kadar portakal suyu var, o yüzden muhtemelen bir tane istemezsiniz."

"İsterdim ama birkaç monolog üzerinde biraz çalışmak istiyorum." Serena kavanozdaki buzlu çaydan bir yudum aldı. "Pazartesi günü bir menajer toplantım var ve bir tanesini çıkarmam gerekebilir."

"Daha üçüncü günün ve şimdiden bir toplantın var. Hızlı çalışıyorsun!" Ruby avluda yürüyen çok hamile bir kadına ve yakışıklı, siyah saçlı bir adama el salladı.

Geçtikleri masalardan bir şeyler yemekten koca kafasını kaldıramıyordu. Kadın da el salladı. Adam sadece gülümsedi ve başını salladı, iki eli de tasmanın üzerindeydi.

"Bunlar Jamie ve David. Onlar da Storybook'ta yaşıyorlar. Çıkarken sizi tanıştıırırım," dedi Ruby. "Canavarın adı Diogee. Waffle köpek dostu olarak bilinir ama *o kadar da* köpek dostu olduklarından emin değilim. Köpek bir sandalyeye tırmanmayı başardığında yüzünü buruşturdu, sandalye hemen devrilmeye başladı ve parlak sarı veranda şemsiyelerinden birini de beraberinde götürmekle tehdit etti. "Doğacak bebeğin beklentisiyle onu eğitim kurslarına götürüyorlar ama sanırım birkaç derse daha ihtiyacı var."

Garson masalarına doğru ilerlerken Serena, "Belki bir ya da iki," diye onayladı. Adamın görünüşü hoşuna gitmişti -Hawaii gömleği, kafasına yığılmış saçları, yarı özenli sakalları.

Siparişlerini alıp yola koyulduktan sonra Ruby, "Demek şimdiden bir toplantı var," dedi. "Ayrıntılar, ayrıntılar!"

"Her zamanki şeyleri yaptım. Araştırma. Kitler gönderdim. Ama aslında bu görüşmeyi yaptığım vlog sayesinde aldım, çoğunlukla oyunculuk ipuçları. Görüştüğüm kişilerden biri birkaç yıldır Epitome'da asistanlık yapıyordu ve patronuna benim için iyi şeyler söyledi. Ben de ona ulaştım ve görüşmeyi kabul etti."

"Epitome. Güzel. Çok büyük değil ama ihtiyaç duydukları bağlantılara sahip," dedi Ruby. "Gergin misin?"

"Şu duble mimozalardan birini yeniden düşündüm," diye itiraf etti Serena. "Ama çoğunlukla iyi türden gerginim, insanı heyecanlandıran ama dikkatini kaybettirmeyen türden."

"Eminim Los Angeles trafiğini duymuşsunuzdur. Hepsi doğru. Fazladan zaman bıraktığınızdan emin olun."

Serena başını salladı. "Kesinlikle yapacağım."

"Nasıl gideceğinizi sormak aklıma bile gelmedi. Toplu taşıma araçlarımız var ama pek kullanışlı sayılmaz."

"Şimdilik kiralık araba. Zaten satın alacak bir şey arıyorum. Kullanılmış. Atlanta'daki arabam muhtemelen beni birkaç yıl daha şehirde gezdirirdi - yeterince yağ takviyesiyle- ama beni buraya getireceğine güvenmedim."

"Kulağımı dört açacağım," diye söz verdi Ruby. "Bu ajanın eski asistanı size-"

Serena bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Hayır. Başka bir şey hakkında konuşmalıyız. Eğer toplantı hakkında daha fazla , kesinlikle

kötü bir gerginliğe dönüşüyor."

"Sorun değil." Ruby tabaklarını koyan garsona gülümsedi. "Her şeye burnumu sokarım, sadece işle ilgili şeylere değil. Storybook'un kişisel polisi Erik hakkında ne düşündüğünü söyle bana. İkinizin arasında birkaç kıvılcım gördüğümü sanmıştım."

Onun hakkında ne düşünüyordu? Flörtöz, hoş, tembel olmayan bir şekilde. Konuşması kolay. Çılgınca çekici. Ama aynı zamanda, muhtemelen çılgınca çılgın. Bir saniye önce ona yemek hazırlamayı teklif ediyordu, bir saniye sonra ise neredeyse koşarak uzaklaşıyordu. Orada durup onun ardından bakarken, kendi kendine nefes almasını söyledi. Reddedildiği bir sahneyi çekmesi gerekirse, tam olarak nasıl hissettiğini anlayabilecekti.

"İlk başta birkaç kıvılcım hissettiğimi sandım," diye itiraf etti Serena. "Ama hayır. Orada bir şey yok."

BÖLÜM 3

"Bu hafta sonu ne yaptınız?" Kait Pazartesi sabahı Erik'le birlikte yeni işlerinin bir parçası olan Gower Gulch alışveriş merkezinin otoparkında yürürken sordu. "Ya da kimi demeliyim?"

"Tanrım, Kait. Sean gibi konuşuyorsun." Erik on dört yaşındaki Toyota'nın lastiklerinden birinin inik olduğunu fark etti. Eğildi ve bir çiviye takıldığını gördü.

"Haklısın. Şimdi kendimi biraz hasta hissediyorum," diye cevap verdi Kait. "Ama Sean gibi konuşmaktan daha kötüsü ne biliyor musun?" Erik'e baktı, bekliyordu.

Erik, Toyota'nın sahibine lastik hakkında bilgi vermek için bir not yazmayı bitirdi ve ardından ön camın altına sıkıştırdı. "Ne?"

"Sean gibi davranmak."

Kadının ne demek istediğini biliyordu ama aptalı oynamaya karar verdi. "Hey, ben Fit Slam sipariş ettim, Lumberjack değil," diye itiraz etti. İlk durakları karşıdaki Denny's olmuştu.

O da bıkkın bir şekilde nefes nefese kalarak karşılık verdi. "Kait, bunu tekrar konuşmanın ne anlamı var? Kaç kadınla çıktığımı onaylamadığını biliyorum. Ama kimseye herhangi bir söz vermiyorum. Zarar yok, faul yok."

"Onlardan çok senin için endişeleniyorum. Sen o adam değilsin. Değilsin işte. Ve çoğu zaman öyle davranmak pek de iyi hissettirmiyor. Tel Aviv Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmaya göre özgünlük

."

Erik yine dikkatini dağıtmaya çalıştı. Son zamanlarda Kait sürekli ilişki meseleleriyle uğraşıyordu. Birkaç adım ötedeki Lucifers Pizza'ya doğru başını salladı. "Sence de bunun kesme işareti olması gerekmiyor mu?" Kötü dilbilgisi genellikle en az on beş dakika süren bir söylenmeye neden olurdu. Dilbilgisine iyice battığı altı aylık bir dönemi olmuştu. O kadar kötüleşmişti ki, biraz araştırma yapmış ve ona araştırmaların bir tür OKB olan Gramer Bilgiçliği Sendromu'ndan muzdarip olduğunu gösterdiğini söylemişti. O umursamadı. Herkesin düzgün dilbilgisiyle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu. Kait sadece kendi bakış açısını destekleyen psikolojik çalışmaları önemsiyordu.

"Tabii ki kesme işareti olmalı." Kait önce tabelaya, sonra da ona bakarak kaşlarını çatı. "Ve ikimiz de senin bunu bildiğini biliyoruz." Doğru. Kait'in ortağı olmak, onun temelde işe yaramayan pek çok bilgi edindiği anlamına geliyordu. "Kim" kelimesini bile doğru kullanabiliyordu ve etkilemek" ile "etki" arasındaki farkı biliyordu. "Sana anlatmaya çalıştığım şey, otantik bir şekilde davranan insanların ne yazık ki-"

Bitirmesine izin vermedi. "Sizce insanların yüzde kaç kesme işaretlerini doğru kullanmayı bilmiyordur?"

"İngilizlerin yarısından fazlasının iyelik kesme işaretini doğru kullanmadığını söyleyen bir araştırma okumuştum. Amerikalıların kaç kullanamıyor bilmiyorum," diye cevap verdi Kait. "Biz de senin hakkında konuşuyorduk, senin için ne kadar endişelendiğim hakkında."

"Güvendeyim, kastettiğin buysa." Öyle olmadığını biliyordu ama yine de tüm bu konuşmadan kaçmaya çalışıyordu.

Bir kez daha oflayıp pufladı. "Profilaktik kullanmayı bildiğini sanıyordum. Endişelendiğim şey -kendine karşı dürüst olmamanın seni mutsuz etmeye devam etmesinden başka- bir daha asla gerçek bir ilişki yaşamayacak olman. Birine yaklaşmana bile izin vermeyeceksin. Bir kadından diğerine çok hızlı geçiyorsun."

"Bakın, Lucifers'ta artık karnabahar kabuğu seçeneği de var." Erik, Kait'in ona konuştukları şeyin bu olmadığını söylemesini beklemeye zahmet etmedi. Bu onun dikkatini dağıtmak için gösterdiği vasatın altında bir çabaydı. "Ben iyiyim. İşleri karmaşıklştırmamayı seviyorum."

"Karmaşık değil." Başını iki yana salladı. "Bu şekilde olmaz-"

Erik bu kez dikkat dağıtmaktan vazgeçti ve durumu tersine çevirmeye çalıştı. "Sen de farklı değilsin. En son ne zaman aynı adamla ikiden fazla randevuya çıktın?" Kulak memeleri kızardı. Kahverengi teninde pek belli olmuyordu ama adam fark etmişti ve kızgın olduğunu biliyordu.

"Bu tamamen farklı bir şey. Ben bir ilişki içinde olmak istiyorum. Bunu sen de biliyorsun. Yürümeyeceğini zaten biliyorsam bir erkekle çıkmaya devam etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ki bu senin yaptığının tam tersi. Bazen işe *yarayabileceğine* dair bir ipucu aldığında bir kadınla çıkmayı bıraktığını düşünüyorum."

"Bekar olmayı seviyorum, tamam mı? Aynı kişiyle birçok kez çıkmak beklentiler anlamına gelir ve beklentiler de incinmiş duygular demektir. Bu benim işime yarıyor. Haftada bir kez dışarı çıkıyorum ve geri kalan zamanlarda

Evde dışarı çıkarım, kitap okurum, saçma sapan televizyon izlerim, canım ne isterse onu yaparım." Kait derin bir nefes aldı. "Bana iç çekme," diye uyardı.

Nefesini sessizce bıraktı. "Bu şekilde gerçekten iyi olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Seni tanıyorum Erik. Sıradan bir adam değilsin."

"Tamam, söyleyeceğinizi söylediniz. Bu konuşmayı altı ay daha yapmamaya karar verelim. Bundan daha uzun süre sessiz kalamayacağını biliyorum." Onu yürüyüş yolundan aşağıya doğru salladı. "Hadi gidip kendimizi Super-cuts'ta tanıtalım."

"Çok sinir bozucusun."

"Seni biraz daha kızdırmama izin ver," dedi yürürken. "Biraz daha rahat olmalısın. Biraz eğlenemez misin? Bir erkekle çıkabilmen için gerçekten de üniversitede yaptığın listedeki her maddeyi karşılaması mı gerekiyor?" Listenin, o sekizinci sınıftayken anne babasının yaşadığı acımasız boşanmayla çok ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Orada ciddi bir yara dokusu vardı.

"Her ürün değil. Sadece çoğu ürün. Onda sekiziyle mutlu olurum," dedi Kait.

"Benden hoşlanıyorsun ve muhtemelen senin mükemmel erkek özelliklerinden sadece altı tanesine sahibim."

"Keşke altı tane olsaydı diyorsun." Kait ona gülümseyerek sözlerinin acısını hafifletti. "Seni bir arkadaş olarak sevdiğimi biliyorsun ve partnerim olmasını tercih edeceğim kimse yok. Başka bir kadın için mükemmel olursun. Eğer kaçmayı bırakırsan."

Erik inledi. "Yeter."

"Peki, tamam. Ama takvimime bu konudaki altı aylık yasağın ne zaman sona ereceğini bildiren bir not koyacağım." Sonra cep telefonunu çıkardı. Adam onun omzunun üzerinden baktı. Bunu gerçekten yapıyordu. Tabii ki yapıyordu. O Kait'ti.

"İstiyor musun-" Erik'in telsizi onun sözünü kesti.

"6FB83. Kod 2. 459, 15 Charming Sokağı. PR Lynne Quevas."

Merkeze yolda olduklarını bildirmek için telsizle geri döndü. "Ve herkes bize Storybook Court'un ne kadar güvenli olduğunu söyleyip duruyordu," diye yorumladı Kait'le birlikte devriye arabalarına dönerken.

"Soyulan kadını tanıyor musun?" Kait sordu. "Muhtemelen sima olarak ama ismini hatırlamıyorum."

Storybook Court'a gitmek sadece birkaç dakika sürdü ve "park etmek yasaktır" yönetmeliği hakkında endişelenmek zorunda olmadıkları için içinde

topluluk, beş dakikadan kısa bir süre içinde soyulan eve - ağaç ev diyelim - vardı.

Mekâna doğru yürürlerken Kait telsizle vardıklarını bildirdi. Birinci kat zemin seviyesindeydi ama ikinci ve üçüncü kat büyük bir meşenin dallarına yaslanmıştı. Erik meşe palamudu şeklindeki pirinç kapı tokmağına uzandı, yaprağın ve meşe palamudu başlığının verniklenmesine hayran kaldı. Bir garaj satışında bulunduğu pirinç aydınlatma armatüründe de benzer bir efekt denemeyi düşünüyordu. Kapı tokmağını kullanamadan ön kapı açıldı.

Erik kapıda duran altmış yaşlarındaki zarif kadını tanıdı. Bir gün önceki güvenlik konuşmasına katılmıştı, gümüş rengi saçları aynı şekilde düzgünce kıvrılmıştı ve Tulip'le birlikteyken onu arada bir etrafta görmüştü. "Bayan Quevas?" diye sordu.

"Evet. Lynne. Bana Lynne de." Kolyesiyle oynadı, gümüş bir kalpti ve üzerinde iki renkli kristal sallanıyordu. O ve erkek ve kız kardeşleri annelerine buna benzer, her birinin doğum taşı renginde birer kristal olan bir tane hediye etmişlerdi.

"Biz de Erik ve Kait'iz. Sizi konuşmamızdan hatırlıyorum," dedi Kait. "Lynne, bilmemiz gereken ilk şey bize hırsızın eşkalini verip veremeyeceğin."

"Hayır. Soygunun ne zaman olduğunu bile bilmiyorum." Kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırışıklık oluştu. Çok . Botoks olabilir, diye karar verdi Erik. Eğer başka bir işlem yaptır, bu onun fark edemeyeceği kadar belirsizdi. "Kolyemin kaybolduğunu fark eder etmez aradım ama günlerdir kayıp olabilirdi. Sık taktığım bir şey değil."

"İçeri girip size birkaç soru daha sormamızın sakıncası var mı?" Erik sordu.

"Oh! Elbette. Özür dilerim. Düşünemedim." Onları içeri almak için geri çekildi. "Size kahve, su ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Biz iyiyiz. Ama bir şey isterseniz çekinmeyin," dedi Kait Lynne'e, oturma odasına doğru ilerlerken. Her yerde pencereler vardı. Saksı bitkileri ve ince bir yaprak ve çiçek desenine sahip bir alan halısı, aynı anda hem dışarıda hem de içeride olma hissini teşvik etti.

Erik'in yaşlarında bir adam, zarif ağaç dallarına oyulmuş iki destek kirişinden birinin yanında duruyordu. Tepeden tırnağa hipster kıyafetleri giymiş bir ahmak gibi görünüyordu -beanie, ironik tişört üzerine hırka, paçalı ve hafif yıpranmış kot pantolon, bir tür yüksek kesimli eski askeri bot.

Lynne onlara "Bu benim oğlum Daniel," dedi.

Aşırı hipster beresini çıkardı ve kahverengi saçlarını yukarı kaldırdı. "Seçmelerden yeni döndüm. Yönetmen bir Edgar Wright özentisi, yani-" Kıyafetini işaret etti, sonra sırtıttı. "Sadece benim tam bir pislik olduğumu düşünmemen için. Eğer bunu polislere söylemek sorun olmayacaksa."

"Sorun değil," dedi Erik ona. Adamın adını söylediği yönetmenin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından bir ahmak gibi giyindiğini biliyordu, bu da muhtemelen aslında bir ahmak olmadığı anlamına geliyordu. Erik ona hiç gerçek oyunculuk işi yapıp yapmadığını sormak istedi ama bunun onu ahmak yapacağını biliyordu, bu yüzden sormadı.

"Lütfen otur. Lütfen," diye ısrar etti Lynne, eli yine kolyesine gitti, sonra da saçlarını okşamak için yukarı kalktı. Erik onun soygun yüzünden mi sarsıldığından, yoksa yanlış bir şey yapmış olsunlar ya da olmasınlar, polisin yanında gergin olan insanlardan biri mi olduğundan emin değildi. "Size çay getireyim mi? Ya da su? Ya da soda? Ya da meyve suyu-"

"Anne, dur." Daniel kolunu annesine doladı ve omuzlarını sıktı. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Kait, uzun gri kanepeye oturarak.

Erik onun yanına oturdu. "Biraz su harika olur, teşekkürler." Basit bir görevin Lynne'in sakinleşmesine yardımcı olabileceğini düşündü. Lynne odadan aceleyle çıkarken memnun görünüyordu.

Kait rapor için bilgi toplamaya başladı. "Daniel, bize evde kimlerin yaşadığını söyleyebilir misin?"

Kanepenin hemen köşesindeki sandalyeye oturdu. "Babam, ben ve annem. Benim de küçük bir erkek kardeşim var. Buradan birkaç blok ötede, Sunset'te eskiden Old Spaghetti Factory'nin olduğu kulede yaşıyor. Orayı çok severdim. En azından dış cephesini korumaları gerekiyordu ama olmadı. Max Reinhardt'ın yapımlarını orada çalıştığını biliyor muydun? Ve oyunculuk dersleri verdiğini? Eski Hollywood'un bir parçası daha yok oldu."

"Mizithra peyniri ve kızarmış tereyağlı spagetti alabileceğiniz bir yerden bahsetmiyorum bile." Erik belli etmeden Daniel'ı inceledi. Çok konuşuyordu. Sinirlerinden mi, yoksa sadece kişiliğinden mi?

"Kesinlikle!" Daniel haykırdı. "Kardeşimi seviyorum ama onun gibi insanlar bu şehri mahvediyor. Lüks apartman dairelerine sahip olmak zorunda olan ve şehrin tarihini ve kişiliğini umursamayan zengin piçler. I . . ." Annesi Erik'in suyuyla döndüğünde sözlerini yarıda bıraktı. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

"Sorun değil." Kait Lynne'e gülümsedi. "Biz de tam geçmişle ilgili bilgi edinmeye başlamıştık. Kolyeyi en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Daniel'in sandalyesinin kenarına tnerken evlilik yüzüğünü parmağında evirip çevirmeye başladı. "Birkaç hafta önce kocam ve ben bir arkadaşımıza yemeğe gittik. Siyah-beyaz ceketli elbisemi giydim ve oğlum Marcus'un bana verdiği iek yapraklı kolyeyi her zaman onunla birlikte takarım. Sanırım kolye o sırada mücevher kutumdan alınmış olsaydı fark ederdim."

"iek yapraklı kolyenin Tiffany'den olduğunu bilmelisin. Bir sürü elmas var. Ağabeyim ona, şu an taktığı kolyeyi verdiğim doğum gününde vermişti. Otuz beş dolar. Ve ona bir kolye hediye ettiğimi biliyordu. Ona gösterdim." Tamam. Belli ki küçük bir kardeş rekabeti var.

"İkisini de sevdiğimi biliyorsun," dedi Lynne. Barışçı bir tip olduğu belliydi.

Kait kaşlarını kaldırdı. "Hırsız Tiffany's kolyesini geride mi bırakmış?

"Başka bir şey alınmamıştı. Mücevher kutusundaki her şeyi inceledim, Daniel da evi gözden geçirmeme yardım etti." Lynne yeniden saçlarını okşamaya başladı, sonra ne kadar kıpır kıpır olduğunu fark eder gibi oldu ve ellerini kucağına koyup parmaklarını birbirine kenetledi.

"Peki ya kayıp olan kolye? Bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?" Erik sordu. "Elinizde bir resim varsa, bu çok yardımcı olur."

"Kocamın büyük teyzesi Maudie'nin düğün hediyesiydi. Bu-" Parmaklarıyla ağzını kapattı ve fısıldadı, "İğrenç. Kolye iki mantardan oluşuyor."

"Ben buna inanılmaz derecede iğrenç derdim," diye ekledi Daniel. "Ve değerli. Kolyenin aslı altmışlı yıllardan kalma bir Van Cleef ve Arpels broşu. Kırmızı-beyaz mercan ve elmas desenli."

"Sigorta acentesi bunu karşılamamız gerektiğini söylediğinde inanamadım. Ben sadece Marcus'un kolyesini sigortalatmayı planlıyordum," diye açıkladı Lynne. Daniel'a özür dileyen bir bakış attı.

"Sigortan ödendi mi?" Kait sordu.

Lynne cevap veremeden biri kapıyı çaldı. "Hemen döneceğim. Kait, bir şey istemek konusunda fikrini değiştirirsen Daniel'a söyle."

"Bildiğim kadarıyla sigortanın parası ödendi. Annem faturaları geldiği gün ödeyen bir tiptir," dedi Daniel onlara. "Babam hep der ki

Elinden gelse her faturayı bir yıl önceden öderdi, böylece endişelenecek bir şey olmazdı."

"Para bir endişe kaynağı mı?" Erik sordu, Daniel'ın ona mükemmel bir açılış yapmasından memnundu.

"Hayır, hiç de değil," dedi Daniel ona. "Ailemin maddi durumu iyi. Annem sadece endişeli biri, endişelenmesi gerekmediği zamanlarda bile."

Erik bir kadının "Kek getirdim," diye seslendiğini duydu. Marie elinde bir tabakla odaya girdiğinde sırttı. Zamanında gelmişti. O ve Kait muhtemelen sadece on dakikadır Quevas'ların evindeydiler.

"Bir polis raporu hazırlamanın ortasındayız," dedi Kait ona. "Şu an ziyaret için uygun bir zaman değil." Marie onu duymazdan gelerek tepsiyi yerleştirdi, ardından kek dilimlerini ve plastik çataları da getirdiği peçetelere aktarmaya başladı.

"Aslında Marie'nin ziyareti için mükemmel bir zaman." Marie, Erik'e isteyip istemediğini sormadan pastanın ilk dilimini uzattı, ki Erik kesinlikle istemişti. Daha önce de onun pastasından yemişti. "Saray'da olup biten her şeyi biliyor. Son birkaç haftadır buralara ait değilmiş gibi görünen birini gördün mü?" diye sordu.

"Yeni bir çöp toplayıcısı var. Kapaklarını hep açık bırakıyor. Yağmur yağdığında teneke kutuları batırıyor." Marie Kait'e bir parça kek uzattı. Kait şekerin beyin fonksiyonlarını dair pek çok korkunç istatistik biliyordu ama yine de almayı reddetmedi. Erik bunun nedeninin potansiyel bir tanığı mutlu etmek için fedakârlık yapılması gerektiğine inanması olduğunu biliyordu.

"Onunla bu konuyu konuştum." "Doğru çöp tenekesi protokolüne uymamak dışında bir şey var mı? davranışlarından şüpheleniyor musunuz?" Erik sordu.

Marie ona gözlerini kısarak baktı, kendisiyle dalga geçip geçmediğine karar vermeye çalışıyordu. Dalga geçiyordu ama sadece biraz. Marie'den çok hoşlanıyordu. "Hayır. Ve saraya gelen tek yeni kişi de o," dedi Marie. "Riley'nin okuldan küçük bir arkadaşı geldi. Riley sadece yedi yaşında ve arkadaşı da o yaşlarda." Marie son kek parçasını uzattı. "Aradığınız kişi ne iş yapıyordu?"

"Yani zaten bilmiyor musun?" Erik alay etti. Marie kaşlarını çatarak ona baktı. "Annemin bir kolyesi çalındı," diye açıkladı Daniel.

"Marcus'un sana Tiffany'den aldığı değil!" Marie haykırdı. "Hayır, Kyle'ın büyük teyzesinin bana bıraktığı," diye cevap verdi Lynne.

"Mantarlı olan mı?" Marie Erik'e döndü. "Kör birini arıyorsun. Başka kimse bunu istemez. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Lynne'e eklendi.

Kait, "Değerini bilseler bunu isterlerdi," dedi.

"O şey mi?" Marie elini umursamaz bir şekilde salladı. "İmkansız."

"Yıldönümü kolyesini sigortalatırken, acente bana baktı mücevherlerimin geri kalanına baktı. Değerinde olduğunu söyledi-" Lynne duraksadı, çatalıyla oynuyordu.

"Tükür onu!" Marie emretti.

"Neredeyse otuz bin dolar."

Bir an için Marie'nin nutku tutuldu. Erik'in bildiği kadarıyla bu bir ilkti. Erik'in su bardağını aldı ve uzun bir yudum aldıktan sonra, "Şu kediği düşündün mü?" diye sordu.

"Kedi mi?" Kait tekrarladı. "Erik, dün bir kedi hakkında bir şeyler söyledin ama sonra açıklamadın."

Marie onun için açıkladı. "Kedinin adı MacGyver. Birkaç yıl önce bir suç çılgınlığına girdi. Jamie Snyder'a ait. Şimdi evli ama adını değiştirmede." Marie başını salladı, dudakları onaylamaz bir ifadeyle birbirine yapışmıştı.

"Suç çılgınlığı mı?" Kait tekrarladı. "Suç çılgınlığı mı?" diye tekrarladı.

"Değerli bir şey yok. Çoğunlukla çorap ve iç çamaşırı," diye açıkladı Erik.

"O zamanlar çok etrafımdaydım. Tulip'in yerinde."

Marie dilini şaklattı. "Şu aptal kız." Lynne'e döndü. "Bize pastanın yanında içecek bir şeyler vermeyecek misin?"

"Teklif ettim-" diye başladı Lynne, sonra açıklamasını bitirmeden mutfağa yöneldi. Marie insanların söz dinlemesini sağlamakta iyiydi.

"Ve sadece çorap ve iç çamaşırı da değildi. İki oyuncak bebek, plastik bir midilli, bir anahtarlık, bir günlük, en az bir küpe, bir Speedo-turuncu ve sahibine çok küçük gelen bir tişört ve daha pek çok şey aldı. Eşyaları sahiplerine geri götürmeye çalışırken çeşmenin üzerine serilmiş her şeyi görmüş olmalısınız," dedi Marie Erik'e.

Marie'nin çalınan eşyalar listesi uzadıkça Kait'in gözleri daha da büyümüştü. "Bu kedinin, bu MacGyver'in gerçekten de failimiz olabileceğini mi düşünüyorsun? Özür dilerim ama söylemek zorundayım. Bu tam bir çılgınlık."

* * *

"Soğuk mu yoksa oda sıcaklığında mı istersiniz?" Micah Jarvis'in asistanı ona sordu.

"Soğuk lütfen," diye yanıtladı Serena. Atlanta'daki bir toplantıda kendisine hiç böyle bir soru sorulmamıştı. Gerçi bir toplantıya gitmeyeli epey olmuştu. Aslında yıllar. Öğretmenlik yaptığı ve vlog çektiği o yıllar, vay be, ne kadar da çabuk geçmişti.

". " Asistan uzaklaştı.

Serena bacak bacak üstüne atmış, kıyafetine renk katmak için seçtiği ters topuklu turuncu ayakkabıların üzerindeki geometrik desene hayranlıkla bakıyordu. Siyah kolsuz balıkçı yaka ve koyu renk J Brand kot pantolon tercih etmişti. İyi bir kot pantolon, *üzerine oturan* bir kot pantolon, bir aktörün gardırobunun vazgeçilmez bir parçasıydı ve kendi fiyat aralığında iki mükemmel çift bulana kadar eBay'i araştırmıştı. Marka isimleri pek umurunda değildi ama bir iş isterseniz de bir işe *ihtiyacınız yokmuş* gibi görünmek önemliydi. Yenisi neredeyse iki yüz dolar olan J Brands bu mesajı veriyordu, tıpkı "A "daki en iyi arkadaşlarından biri olan Bethany'den ödünç aldığı Fendi ayakkabılar gibi.

Muhtemelen ergenlik çağını henüz birkaç yıl geçmiş olan bir kız, lobiye hâkim olan beyaz yarım daire şeklindeki kanepenin diğer ucuna oturdu. Birkaç saniye sonra asistan Serena'nın suyuyla döndü. "Micah'nın on dakikaya daha ihtiyacı var," dedi. Serena ona teşekkür ettikten sonra suyundan bir yudum aldı. Genç kıza bir göz attı. Kıpırdamadan oturmasına rağmen, Serena onun derisinin altındaki sinirlerin titreştiğini neredeyse görebiliyordu.

"Soğuk su insanı mısın yoksa oda sıcaklığında su insanı mı?" Serena biraz havadan sudan konuşmanın kızı sakinleştirebileceğini düşünerek sordu. Kız cevap vermedi. Serena soruyu biraz daha yüksek sesle tekrarladı.

Kız irkildi. "Ha?"

Serena gülümsedi. "Buraya geldiğimde soğuk su mu yoksa oda sıcaklığında su mu istediğimi sordular. Daha önce hiç böyle bir şey sorulmamıştı. Sadece senin ne aldığını merak ettim."

"Soğuk." Cevap verirken Serena'ya doğru dönmedi. "Los Angeles'tan mısın?"

"Bakersfield."

Havadan sudan konuşmalar işe yaramıyordu. Belki de kız sadece yalnız kalmak istiyordu, böylece onlar onu çağırmadan önce odaklanabilecekti. Ama Serena'nın aldığı titreşim bu değildi. Korkudan ağzı açık kalmıştı. Ayağa kalktı. "Ben tuvalette Wonder Woman olacağım. Toplantılardan önce kendime güvenimi artırmak için yaptığım bir şey."

Kız "Ne oldu?" diye sormadan önce sadece birkaç adım atmıştı.

"Biraz aptalca. Sadece Wonder Woman pozunda duruyorsun." Serena ayaklarını iki yana açarak, ellerini kalçalarına koyarak ve omuzlarını geriye atarak gösterdi. Lobide süper kahramanlık yapmasına tepki göstermeyen resepsiyon görevlisine baktı. "Bununla ilgili bir TED konuşması izledim," diye devam etti Serena. "Vücudunuz daha fazla yer kapladığında, stres hormonlarınız düşüyor ve testosteronunuz yükseliyor."

"Daha fazla testosteron istediğimi sanmıyorum," dedi ama sesi ilgisini çekmiş gibiydi.

"Sakal bırakacak kadar testosterondan bahsetmiyorum," diye yanıtladı Serena. "Testosteron baskınlık hormonudur. Ve ben görüşmeme baskın olmaya hazır bir şekilde gitmek istiyorum! Bundan kastım, bir menajerin beni temsil etmek istemesini sağlayacak şekilde en iyi doğal halimi sunmak."

Kız güldü. "Bunun gibi şeyler söyleyen makaleleri kaç kez okudum biliyor musun? Doğal benliğimin ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim."

"Bazen benimki ne kadar şeker ve kafein bağılıymış gibi hissediyorum," diye itiraf etti Serena. "Ee, Wonder Woman? Bu arada ben Serena." "Juliet."

Gözlerini devirdi. "Bence bir kıza intihara meyilli bir gencin ismini vermemelisiniz ama annem ismi çok seviyor. Ve o kadar da yaygın değil. Oyunculuk için iyi. Ve evet. Wonder Woman olmak istiyorum."

"Banyo mu?" Serena resepsiyon görevlisine sordu, o da cevap olarak çenesini sol taraftaki koridora doğru salladı.

Juliet boş banyonun kapısı arkalarından kapandığında, "Delicesine gerginim," dedi. "Bu sadece ikinci buluşmam. Ve ilkinde çok kötüydüm."

Serena Wonder Woman pozisyonuna geri döndü. "Bırak poz sihrini göstereyim. Yani bilimsel hormon ayarlaması. İki dakika tutmamız gerekiyor." Juliet cep telefonundaki zamanlayıcıyı ayarladı ve pozda Serena'ya katıldı.

"Aslında kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Juliet zamanlayıcı kapandığında. "Sadece benim hayal gücüm mü bilmiyorum ama-"

"Analiz etme. Sadece kabullen," diye tavsiyede bulundu Serena. "Oraya geri dönmeliyim."

"Biraz kalacağım. Yarım saat erken geldim!"

"Bunu birkaç dakika yapmayı dene." Serena ayaklarını tekrar açtı ve çenesini kaldırarak kollarını geniş bir V şeklinde havaya kaldırdı. "Bu da başka bir güç pozu."

"Teşekkürler," dedi Juliet. "Burada kimsenin bana iyi davranmasını beklemiyordum."

"Eğer bir insanlar size iyi davranmıyorsa, yanlış demektir," diye yanıtladı Serena. "Eminim siz de bunu milyonlarca kez duymuşsunuzdur, ama toplantının ilk randevu gibi olduğunu unutmayın. Değerlendiren tek kişi ajans değildir. Siz de değerlendiriyorsunuz. Onun sizin için yeterince iyi olup olmadığına karar vermeye çalışmalısınız!"

"İlk randevunuz iyi geçsin o zaman." Juliet yeni pozuna girdi.

"Sen de." Serena banyodan çıktı ve en son ne zaman bir ilk buluşma yaşadığını hatırlamaya çalıştı. Uzun zaman olmuştu. Jonathan'dan ayrıldıktan sonra birkaç kez çıkmıştı, sonra gerçekten karar vermeden bir tür ... ara vermişti. Erik'le yediği yemek bu arayı sona erdirecekti. Ama Erik doğru kelimeyi aramaya başladı. Kararsız mı? Moody? Onunla flört ediyordu. Biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuş olabilirdi ama bir erkeğin flört etmesinin nasıl bir his olduğunu hâlâ biliyordu ve o da flört ediyordu. Sonra *pffft*.

Erik'i düşünmenin sırası *değil*, *Wonder Woman*, dedi kendi kendine kanepedeki yerine dönerken. Aslında onu hiçbir zaman düşünmemeliydi. *Pffft* yüzünden.

Birkaç dakika sonra, kendisinden en az dört yaş küçük, uzun boylu bir adam lobiye girdi. "Serena?" dedi.

"Evet." Ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "Benimle görüştüğünüz için teşekkürler." "Benim için zevkti. Geri gel." Geniş merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Eğer bu gerçekten bir randevu olsaydı, ciddi şekilde az giyinmiş olurdu. Micah bir podyumda yürüyebilirdi. Belli ki ısmarlama bir terzi kullanmıştı. Üç parçalı takım elbisesi -Serena rengin muhtemelen sangria gibi bir adı olduğunu düşündü- raftan alınamayacak kadar mükemmeldi. Dokulu deri ayakkabılarının etkileyici bir tasarımcıya ait olduğundan emindi ama kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yetenekli olan benim, diye hatırlattı kendine. *Takım elbiseyle çıkarsam yaratıcı olmadığımı düşüneceklerdi*. Bir keresinde bir menajer arkadaşına oyunculuk öğrencilerinden biriyle yaptığı görüşmenin nasıl geçtiğini sormuştu. "Takım elbise giymiş," diye cevap vermişti ve arkadaşının sesi şaşkınlıktan dehşete düşmüş gibi çıkmıştı.

Micah kapıyı açtı ve onu Serena'ya biraz veranda mobilyası gibi görünen bir sandalyeye götürdü. Oturağı ve arkılığı oluşturan siyah şeritlerin annesinin şezlonglarıyla aynı tür plastikten yapılmadığından emindi ama aynı görünüyorlardı.

Masasının arkasına otururken "Güzel ayakkabılar," diye yorum yaptı.

Tanrı seni korusun, Bethany. Arkadaşına bir mesaj atmalı ve ödünç aldığı ayakkabıların büyük bir başarı olduğunu söylemeliydi. Ama şimdi ne olacak? Bir ajan

Toplantının kişiliğinizi göstermeniz için bir şans olması gerekiyordu. En iyileri gerçekten de iyi bir randevu gibiydi, ileri geri doğal bir sohbet yapardınız. Bir menajer bulan bir aktris tanıyordu çünkü ikisi golden retriever cinsi köpeklerdeki kalça displazisi hakkında konuşmaya başlamışlardı. Her şey aktrisin menajerin masasındaki köpek resmine hayran kalmasıyla başlamıştı. Ama Serena ayakkabılarla ilgili bir sohbette kendi payına düşeni yapamayacağını biliyordu. Ya da moda hakkında. Micah onun liginin çok dışındaydı.

İlham gelmesini umarak odaya göz gezdirdi. Hiçbir şey yoktu. Sadece . . . Evet, bu bir dosyanın altından çıkan Big Hunk şekerlemesinin köşesiydi. Koyu kahverengi zemin üzerindeki beyaz B harfini nerede görse tanırdı. "Bu benim kişisel çatlağım." Serena şekeri ortaya çıkarmak için dosyayı yana kaydırды. "Teyzem ziyarete geldiğinde bana hep birkaç tane getirirdi. San Jose'de yaşıyordu. Buralarda satıyorlar mı? Amazon'dan sipariş vermek zorundayım!"

Micah güldü. "Buralarda hemen hemen her eczaneden ya da marketten alabilirsiniz."

"Hiç mikrodalgada pişirdin mi? Sadece on saniyeliğine? Çok yapışkan oluyorlar. Bu onları daha da lezzetli yapar." Evet, az önce "nefis" demişti. Bu biraz fazla oldu. Bir sonraki Rachael Ray olmaya çalışmıyordu. Bu iyiydi, çünkü yemek yapmıyordu.

"Sacrilege! Sert olmalılar. Bir tezgâha vurmadan kırılmayacak kadar sert." Micah onu işaret etti, yüzü sertleşti. "Bu konuşmanın hiçbirini tekrarlayamazsın. Edersen, inkar ederim. Sana yalancı derim. Herkes şekerin vücudunuzun her parçasını tahrip ettiğini bilir ve bu yüzden asla şeker yemem. Ya da Big Hunks."

Serena başını salladı. "Big Hunks tamamen iyidir. Balla tatlandırılmışlardır. Bal bir bitkisel besindir." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Ancak etiketteki ilk içerik mısır şurubu, ki herkes bunun şekerden bile daha kötü olduğunu bilir. Ve ikinci madde de şeker." Sesini tekrar yükseltti. "Ama bal, harika, harika bitkisel besinlerle birlikte dördüncü içeriktir. Yani, yemeye devam edin!"

Micah çikolatayı aldı, kesinlikle çok pahalı olan masasının kenarına çarptı ve ona bir parça uzattı. O da hemen ağzına attı. "Louis, bence bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcı," dedi Micah, sonra kendi parçasını ağzına attı.

"Etkileyici," diyebildi Serena, Koca Serseri arka dişlerini kısmen birbirine yapıştırmış olsa da. "Tam olarak doğru anladın. 'Ben' değil

bunun bir başlangıç olduğunu düşünüyorum' ya da 'Bu bir başlangıç olabilir,' "

Micah yapışkan şekerin etrafında "Detaylara dikkat," diye mırıldandı. "Bir ajan olarak en iyi özelliklerimden biri bu."

Nefes al, dedi Serena kendine. Bu, bir menajer bulmak üzere olan sensin. Muhtemelen. Belki.

Şunu kesinlikle yap. Bir saat sonra Micah, Serena için planının ana hatlarını çiziyordu. Onu reklamlarla ilgilenen bir meslektaşıyla görüştürecektir ve muhtemelen küçük roller için seçimler düzenlemeye başlayacaktı. "Gerçi bir rol var." Ona gülümserken gözleri parlıyordu. "Henüz bir şey söylememeliyim."

"Oh, hayır, hayır, hayır." Serena parmağını ona doğru salladı. "Benden hiçbir şey saklayamazsın. Şantajla başvurmak istemiyorum, ama ne yapacağımı biliyorum.

-Suuugaaar."

"Tamam. Anlatacağım. *Creature from the Black Lagoon* filminin yeniden çevriminin yönetmeni."

"Norberto Foster! Onu çok severim. O filme bayıldım. Yaratık'ı seksi, çekici ve trajik yapmayı başarmıştı. Kolay bir iş değil. Benim için bir rol mü yapıyor? Öyle mi?" Serena sesinin beş yaşında bir çocuk gibi çıktığını biliyordu ama umursamadı. "Her şeyi kabul ederim. Bedavaya çalışırım."

"Bunu bir daha sakın söyleme," diye uyardı Micah. "Bir kedi hırsız hakkında bir proje başlatıyor. İşin ilginç yanı, kedi hırsızın aslında zamanın bir kısmında gerçekten bir kedi, bir kurt kedi olması. Muhtemelen kulağa aptalca geliyor."

"Norberto bunun aptalca olmasına izin vermez," diye araya girdi Serena. "Bunu gizemli, güzel ve derin bir hale getirecek."

"Söylentilere göre kurt kediyi oynaması için tanınmamış birini arıyormuş."

Serena gözlerinin açıldığını ve nefes alışının hızlandığını hissetti. "Kurt kedi bir kadın mı?"

Micah başını salladı.

"Ve sen, belki, belki, beni seçimlere sokabileceğini mi düşünüyorsun?"

Tekrar başını salladı.

Serena elini sıkarak için uzandı. "Louis, bu kesinlikle güzel bir arkadaşlığın başlangıcı."

* * *

Mac dolaptan bir paket ton balığı çıkardı. Jamie sonuncusunu aldıktan sonra ona kötü kedi dememişti. Sanki sonuncusunun

gitti. Paketi dişlerinin arasında tutarak tezgâha doğru sıçradı. Kulakları Jamie ya da David'in ayak seslerini duymak için titreşiyordu. Son derece sinsî olmasına rağmen, bazen onun insani kurallarından birine aykırı bir şey yaptığını hissediyor gibiydiler.

Ama kimse gelmedi.

Ödül kavanozlarına doğru yürüdü ve patisini birkaç kez sallayarak kemik açtı. İnsanların kemik dediği şeylerden birini çıkardı.

-Mac'in daha önce karşılaştığı hiçbir kemik gibi kokmamalarına rağmen tezgâhın üzerine düşmesine izin verdi.

Bir saniye sonra Diogee'nin mutfâğa doğru dörtnala koştuğunu duydu. Mankafa bir mankafa olabilirdi ama bir ödülün tezgâha çarptığında çıkardığı sesi biliyordu. Et beyinli köşeyi dönerken yüksek sesle havladı. Mac tıslayarak karşılık verdi, bir pençesini uyarı için kaldırmış, pençelerini çıkarmıştı. Mankafa bunun ne anlama geldiğini de biliyordu. Çenesini kapattı ama bu ağzından salyaların akmasını engellemedi.

Mac ödül mamasına baktı, nişan aldı ve -vah/- yuvarlak pencerenin hemen altında, yerde mükemmel bir konuma uçurdu. Mac'in tek başına ulaşamayacağı kadar yüksek olan pencerenin. Diogee gerçekte bir kemik olmayan şeyi almak için eğilir eğilmez Mac onun kafasına atladı.

Diogee şaşkınlıkla homurdandı - bu manevra sırasında şaşırmayı bir türlü atlatamamıştı. Aptallığı işe yarayabilirdi. En azından Mac'in işine yarayabilirdi. Köpek başını kaldırarak Mac'e pencere kenarına ulaşması için gereken yardımı verdi. Mac dışarı çıkarken Diogee'nin mızımızlandığını duydu. Genellikle mızımızlandığında insanlardan biri sorunun ne olduğunu anlamak için onu çağırırdı.

Mac dinledi ama kimse aramadı.

Mac'in adamlarıyla ilgili bir şeyler dönüyordu. Bunu çözmesi gerekiyordu ama sonra. Onu bekleyen aç yavru kediler vardı. Saklandıkları yere doğru koştu, sonra tünele girdi, ton balığı paketini yanında getirmeye çabaladı.

Daha yarısına bile gelmeden, bir şey onu kuyruğundan yakaladı! Keskin dişleri olan bir şey. Mac orkinosu bıraktı ve hızla geri çekildi. Saldırgana doğru döndü, pençeleri dışarıdaydı, dövüşmeye hazırды.

Sassy orada oturmuş, keskin mavi gözleriyle ona bakıyordu. Bütün yavruların gözleri maviydi. En küçüğü olmasına rağmen Bittles'inkiler en büyükleriydi. Aynı yaşta olmalarına rağmen Sassy'ninkiler nedense çok şey görmüş gibiydi.

Burada ne işi vardı? Diğerleriyle birlikte içeride güvende olması gerekiyordu. Belki de bu yavru kediye Bela demeye başlamalıydı.

BÖLÜM 4

"Bu davada daha fazla derinleşmeden önce, bir kedinin nasıl Mirandize edileceğine bakmam gerekir mi?" Kait şaka yaptı. O ve Erik çeşmenin kenarına oturdular. Storybook Court'a yeni dönmüşlerdi. Quevas'ların evindeki işleri bittikten sonra Storybook'un arkasındaki huzurevi The Gardens'ta bir güvenlik konuşması yapmaları gerekmişti ve bunu bitirdikten sonra futbol antrenmanına yardım etmek ve bazı yerel çocuklarla tanışmak için Le Conte Ortaokulu'na gitmişlerdi. Bu soygun hakkında konuşmak için buldukları ilk fırsattı.

"Bence sen iyisin. Mac bir şeyler çalarken her zaman yakınlarda bir yerde bırakırdı. Bazen Jamie'nin evinde, bazen de Saray çevresindeki başka evlerde," diye yanıtladı Erik. "Ve zeki bir kedi olmasına rağmen, bir mücevher kutusundan en değerli parçayı seçebileceğinden şüpheliyim."

"Hırsız her kimse, Quevase'ler bunu onlar için çok kolaylaştırdı. Bir insan nasıl olur da kapı ve pencereleri rutin olarak açık bırakabilir?"

"Özellikle de geçen hafta tam burada durup onlara güvenlik sağladıktan sonra tavsiye." Erik başını salladı. "Kilitlemek kadar basit bir şeyden bahsetmemiz gerektiğini düşünmemiştim."

"Onlara son altı ayda Hollywood'da bin dokuz yüz yetmiş üç mülkiyet suçu işlendiğini söylemeliydim."

Neredeyse dört yıldır ortaklardı ama Erik hâlâ Kait'in istatistikleri son rakamına kadar, aşağı ya da yukarı yuvarlamadan çıkarma becerisine hayret ediyordu. "Tüm bu istatistikleri kafanda nasıl tutuyorsun? *Even Stevens* dizisinin bölümleri ve çarpım tablosu gibi şeyleri nerede saklıyorsun?"

Kait omuz silkti. "Sana söylediğim gibi, beynim böyle çalışıyor. Aslında liseye gidene kadar herkesin böyle çalıştığını sanırdım."

"Dedektiflik sınavında başarılı olacaksın. Politikalarımızı, prosedürlerimizi ve geri kalan her şeyi zaten veri tabanında sakladığınızdan eminim." Kızın kafasına vurdu.

"Sen de harika olacaksın. Grubumuzda tüm gerçekleri gözden geçiriyoruz. Sınavın bir kısmı da problem çözme, ki sen bu konuda çok başarılısın," diye hatırlattı Kait ona. İkisi de o ayın sonunda sınava girmeyi planlıyordu ve Jandro ile birlikte çalışıyorlardı. Jandro aslında

Neredeyse bir yıl önce sınava girmiş, ancak geçememiş ve ikinci kez girmeye hazırlanıyordu.

Bu ay Kait'in sınava girebileceği en erken aydı. Üniformalı bir polis olarak dört yılını yeni doldurmuştu. Erik ise altı yılını doldurmaya yaklaşıyordu. Yükselmenin tek yolu sınava girmektir ve hemen hemen herkes de bunu yapıyordu. Dedektiflik işinin ilgisini çeken yanları vardı ama üniformalı olmayı özlüyordu, özellikle de artık bir bölgeye atandığına göre.

"Geçme konusunda gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi?" Kait sordu. "Psikolojik değerlendirme biraz zor olabilir ama genellikle akıl sağlığının yerinde olduğu izlenimini verebilirsin."

Erik en iyi sahte attı ve Kait gülmekten kırılınca bu kahkaha gerçeğe dönüştü. "Şu anda önümüzde ne olduğuna odaklanalım. Oğul Daniel hakkında ne düşünüyorsun?" Erik sordu.

"Annesiyle sağlam bir ilişkisi var gibi görünüyordu. Kesinlikle bir kardeş rekabeti var."

Erik başını salladı. "Benim düşündüğümle aynı."

"Ayrıca fazla parası da yok. Annesinin ya da sanırım hala çalışmakta olan babasının ona evde ihtiyacı yok. Bunu kiradan tasarruf için yapıyor olmalı," diye ekledi Kait. "Eğer ona bir şey ödetiyorlarsa, bahse girerim bu sadece cüzi bir miktardır."

"Paraya çalışacak kadar çok ihtiyacı varsa, kolyeyi alması çok kolay olurdu. Ayrıca kolyenin tam olarak ne kadar değerli olduğunu da biliyordu. Başka bir hırsızın sadece tek bir şeyi alması için bir neden bulmak zor."

"Tabii eve birinin girdiğini duyunca kaçmak zorunda kalmadıysa." Kait ayağa kalktı. "Etrafa soralım. Bakalım bir şey gören olmuş mu? Gerçi Bayan Quevas hırsızlığın zaman dilimi konusunda haklıysa, iki hafta öncesine bakıyoruz demektir."

Erik deniz fenerine gitmemek için bir neden bulmaya çabaladı. Ancak Quevas'ların evinin neredeyse tam karşısında olduğu için kabul edilebilir bir mazereti yoktu. Kait'in deyişiyle, tam bir tavuk guanosu gibi davranıyordu. "Önce deniz fenerine gidelim," diye önerdi. Kait'e bununla bir sorunu olmadığını göstermek için.

"Yara bandını yırt. En iyi seçim."

"Yara bandı yok, çünkü artık yara bandı yapılacak bir şey yok," diye itiraz etti Erik. Kait ona evet der gibi bir bakış ama bir şey söylemedi.

Herhangi bir şey. Gerçekten de sürekli Tulip için üzölmüyordu. Artık onu neredeyse hiç düşünmüyordu.

Dolambaçlı sokakta yürürken Kait, "Burada yaşamayı hayal etmek zor," dedi. Mahkeme dik açılı bir yer değildi. "Son derece sevimli ama gerçek hayat için biraz fazla yapmacık. Örneğin, şu ev." Sazdan çatısı ve ustalıkla eğriltilmiş bacası olan bir kulübeyi işaret etti. En küçük yeğenin sevdığı peri evlerinden birinin büyük bir versiyonuna benziyordu. "Orada dava notlarını okuyamazdım. Sanki onu bozacakmışım gibi."

"Gerçek." Erik deniz fenerine giden patıkayı oluşturan ezilmiş deniz kabuklarının üzerinde ilerlerken her adımda gerilim artıyordu. Tanrı aşkına, o bir polisti. Bir bina ona bunu yapamamalıydı.

Kait'in tepkisini anladığından emindi ama yorum yapmadı. İç çekmedi ya da burnunu bile çekmedi. Muhtemelen altı ay boyunca ilişki hakkında konuşmama konusunda yaptıkları anlaşmayı düşünüyordu. Kait verdiği sözleri çok ciddiye alırdı.

Erik denizkızı kapı tokmağını görmezden gelerek kapıya iki kez sertçe vurdu. "Ne yapıyorsun burada?" Serena kapıyı açtığında ağzından kaçırdı.

"Özür dilerim," diye ekledi hemen. "Ben sadece... sizi beklemiyordum."

"Buraya bölgedeki bir soygun hakkında size birkaç soru sormaya geldik. Mahalle," dedi Kait ona.

"Soygun mu?" Serena'nın kaşları birbirine çatıldı. "Elbette. İçeri gelmek ister misin?"

Erik onunla orada konuşmayı tercih ederdi ama Kait yine önderliği ele aldı. "Bu harika olur."

Serena kapıyı araladı ve içeri girebilmeleri için geri adım attı. Adamın gözleri kızın üzerinde gezindi. Kot pantolonunun bedenine bakmaktan kendini alamadı. Ve o kolsuz üst... Alçak değildi. Hem de hiç. Balıkçı yakası vardı. Balıkçı yaka! Ama çok seksiydi, yumuşak kumaş göğüslerine yapışuyordu. Bakışları daha aşağılara kaydı ve sonunda ayak parmaklarına takıldı. Şirin ayak parmakları vardı. Bir tırnağındaki turuncu cilada küçük bir çentik vardı ve bu onu-

Bakıyor muydu? Bakıyor olabilirdi. Dikkatini zorla odaya verdi. Aynı şekilde görünmesini beklemiyordu. Deniz fenerinin mobilyalı olduğunu unutmuştu. Her şey Tulip'le geçirdiği anları hatırlatıyordu.

"Oturun." Serena onlara büyük mutfak masasını işaret etti. Tulip tam orada duruyordu. Zihnindeki görüntüyü karartmaya çalıştı ama her ayrıntı netti. Gidip kafasını musluğun altına sokması ya da bir çekiçe vurması gerekiyordu. Bunlar seçenek olmadığından, oturdu ve her zaman taşıdığı küçük not defterini çıkardı. En azından profesyonel bir işi profesyonel bir şekilde yapmak için burada bir profesyonel görüntüsü verebilirdi. Her ne kadar beyni şu anda Tulip'i şuradaki mavi buzdolabına yaslamış olduğunu gösterse de. Ve şu tezgâhın üzerine eğilmiş.

"Kim soyuldu?" Serena, Kait'in karşısındaki koltuğa oturarak sordu. Muhtemelen doğrudan Erik'e bakmak zorunda kalmak istemiyordu. En son birlikte olduklarında tam bir pislik gibi davranmış, onu yemeğe davet etmiş, sonra da olabilecek en kaba şekilde davetini geri çevirmişti.

Erik bu kez konuşmayı Kait'in yapmasına izin vermedi. "Sokağın karşısındaki Quevase'ler." Tamam, tamam, iyi. Sesi tamamen normal geliyordu, kriz geçiriyormuş gibi .

"Orayı çok seviyorum. Çocukken bir ağaç evim olsun çok isterdim," dedi Serena.

"Herkes yapmadı mı?" Kait sordu.

"Ben ," dedi Erik onlara. "Bir tane vardı ve ondan nefret ettim."

"Açıklamak zorundasınız. Böyle bir şey söyleyip konuyu kapatamazsın." Serena masanın ortasındaki tembel Susan'a bir tur attı.

Erik tereddüt etti. Nasıl cevap vermek istediğine karar veremedi Kait araya girdi. "Bahse girerim cehennemden gelen bebek bakıcısıydı." Kait'e döndü. "Erik'in en kötü bebek bakıcısı vardı. Ona, erkek ve kız kardeşlerine korkunç hikayeler anlatırdı. Bir tanesinde tuvaletten kanlı bir el çıktığını ve Erik'in işemek için gizlice dışarı çıktığını ve-"

Erik araya girerek, "Ve anladık," dedi. "O gerçekten kötüydü." Tembel Susan durmuştu ve o da düşüncesizce onu yeniden döndürmeye başladı. "Her zaman bedensiz el canavarının ya da her neyse, onun gibi daha yaşlı biriyle birlikte olduğumuz sürece gelip bizi almayacağını söylerdi. Bu bizi hizada tutardı."

"Ve eminim travma geçirmiştir. Eğer onu bebek bakıcısı olarak almış olsaydım, hâlâ ışıklar açık uyuyor olurdum!" Serena haykırdı.

"On iki yaşına kadar öyleydim," diye itiraf etti Erik. "Ağaç evde yaşayan bir çocuk yiyiciyle ilgili gerçekten kabus dolu bir hikayesi vardı. Gerçekten çok ayrıntılıydı. Çocukların etlerini nasıl dilim dilim kestiğini

Canlı. Tabii ki onunla birlikte olsaydık böyle olmazdı." Başını iki yana salladı. "Acaba büyüyünce ne oldu?"

"Maskot. Kesinlikle," diye yanıtladı Serena.

"Maskot. San Diego Tavuğu gibi mi?" Kait'in sesi şaşkındı.

"Aynen öyle. Hepsi son derece ürkütücü." Kadın Erik'e baktı ve Erik geçen gün çeşmenin kenarında ona yardım etmek için elinden tuttuğunda hissettiği o elektriklenmeyi hissetti. "Eski bebek bakıcın şimdi ürkütücü bir maskot kıyafeti içinde rutin olarak binlerce insanı korkutuyor."

Erik güldü.

"İkinizden birinin su ya da başka bir şey isteyip istemediğini sormayı unuttum." Serena ayağa kalktı. "Biraz buzlu çayım var, biraz da soda..."

"Buzlu çay harika olur," diye yanıtladı Kait.

"Ben iyiyim," dedi Erik ona. Gözleri Serena'yı odanın içinde ilerlerken takip etti. O kot pantolondan çok daha fazlasını giymişti.

"Kimin normal olduğunu bilemeyecek kadar yeniyim. Buraya taşınalı bir hafta bile olmadı. In-N-Out Burger'in gizli menüsünden bile sipariş vermedim." Serena bir bardağa çay doldurdu.

Erik birden Lale erotikasının ziyaret sırasında bir noktada durduğunu fark etti. Ona karşı bir pislik gibi davranmış olmasına rağmen çok sıcaktı. Ve komikti. Komik kadınlara karşı zaafı vardı. Ama başka bir Deniz Feneri Ödülü sahibiyle ilişkiye girmeyecekti. Nasıl gideceğini biliyordu. Tüm tutkusunu, zekâsını ve yeteneğini Hollywood hayallerine yatırıacaktı. Ve bunu başaramadığında kalbi onarılamayacak kadar çok parçaya ayrılacaktı. Tüm sevgisi yetmeyecekti-

Düşüncelerinin ortasında Serena'dan Tulip'e geçmişti. Onlar iki farklı kadındı. Biri eski sevgilisiydi. Biri sıradan bir tanıdıktı. Birkaç dakika içinde onu evine davet edecek kadar kıvılcım yaratmıştı. Neredeyse hiç kadın davet etmezdi. Kesinlikle yeni tanıştığı kadınları değil. Genellikle onların evini önerirdi.

Serena, Kait'in buzlu çayıyla döndü. Erik, o bir yudum alamadan ayağa kalktı.

"Quevase'lerin yan komşusunu deneyelim. Perdeleri açık olan. Diğer tarafta henüz kimse yok gibi görünüyordu."

Kait bardağını yere bırakmaya başladı. "Yanına al," diye ısrar etti Serena. "Nöbette buralarda olacaksın. Evde değilsem verandaya bırak."

"Teşekkürler." Kait ayağa kalktı. "Geçenlerde beyin fonksiyonu ve dehidrasyonla ilgili bir çalışma okudum. Susuz kalan denekler, yasal alkol sınırında olan sürücüler kadar çok hata yapmışlar."

"Bunu bilmiyordum. Çok su içmenin cildiniz için iyi olduğunu biliyordum ama beyin üzerinde büyük bir etkisi olduğunu fark etmemiştim."

Kait gülümsedi. "Lakers'ın bir maskotu olmadığını da bilmelisiniz. Sen-"

"Gitmemiz gerekiyor," diye araya girdi Erik. Serena'da hoşuna giden şeyleri fark etmeye devam ediyordu. Kait'in dehidrasyon PSA'sıyla gerçekten ilgileniyor gibiydi. Kait gerçekleri anlatmaya başladığında herkes onu dinleme zahmetine girmiyordu.

Kait onu duymazdan geldi ve söylediklerine devam etti. "Korkmadan maça gidebilirsin."

"Teşekkürler, Kait." Serena gülümsedi, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklara neden olan bir gülümseme. "Az önce hayatımı değiştirmiş olabilirsiniz!"

Erik kapıya doğru yöneldi, arkasında Kait'in ayak seslerini duyunca rahatladı. Kait'in kabalığı hakkında ona birkaç şey söyleyeceğinden emindi ama onu rahat bırakmaya karar vermiş olmalıydı. Bu da düşündüğünden daha kötü durumda olduğu anlamına geliyordu.

Quevase'lerin evinin yanındaki eve doğru gittiler. Kapıya vardıklarında Erik sessizliği bozmak ve Kait'le aralarındaki ilişkiyi normale döndürmek isteyerek, "Dalgalı çatısına bayıldım," dedi. "Köhne görünüyor ama belli ki o şekilde tasarlanmış." Kait cevap vermedi. "Ve şu su çarkı. Güzel bir dokunuş. Ve gölet."

"Dışarıda biri var," dedi Kait. Erik, su çarkının karşısındaki evin yan tarafındaki rustik bankta oturan yirmili yaşların sonunda otuzlu yaşların başında Asyalı bir adamı fark edemeyecek kadar gevezelik etmekle meşguldü. Erik'in kendisine doğru baktığını görünce ayağa kalkıp el salladı ama temkinli görünüyordu. Erik bunun daha alışılmadık bir şey olmasını diledi ama insanlar genellikle o ve Kait ortaya çıktıklarında temkinli görünüyorlardı. Belki ritimlere geri dönmek bunu değiştirebilirdi. İnsanlar onları sadece Erik ve Kait olarak görecektik kadar sık görecektiklerdi, herhangi bir nedenle burada olamayan iki polis olarak değil.

"Merhaba, biz mahallenizin yeni devriye polisleriyiz!" Erik, Kait'le birlikte kapıdan içeri girerken seslendi. Adamı tanımamıştı. Geçen günkü güvenlik konuşmasına gelmemişti.

Ona yaklaşırlarken Kait, "Dost canlısı komşunuz Örümcek Adam'la karıştırılmamalı," diye ekledi. Örümcek Adam onun en sevdiği süper kahramandı, çünkü süper güçlerle doğmuş biri değil, sıradan bir adamdı,

Ama en çok da insanları, tek tek insanları gerçekten önemseydiği için. Onlarla kalır ve sohbet ederdi. Onların hayatlarıyla ilgilenirdi. Aslında bir tür devriye polisi gibiydi, bir mahalle süper kahramanı.

"O zaman Osborn'un formülünü bodrumda yeniden yaratmaya çalışmam sorun olmaz." Eve bir göz attı. "Görünmez yapmayı başardığım bodrum."

"Etkileyici. Venom bile bunu başaramaz. Kendini kamufle edebiliyor ama yanılmıyorsa nesneleri değil."

"O asla yanılmaz," dedi Erik. Süper kahraman sohbeti adamın sinirlerini yatıştırmış gibi görünüyordu. İyi olmuş. Gerçi onun gerginliği de ortağına geçmiş gibi görünüyordu. Kait ağırlığını hafifçe ayaktan ayağa kaydırdı, sonra saç örgülerinden birini yüzünden uzaklaştırdı. Ve Kait kıpır kıpır biri değildi.

Erik, kızın ondan etkilendiğini fark etti. Adama Kait'in gözleriyle bakmaya çalıştı. Kısa siyah saçlar, önleri alınına düşecek kadar uzun bırakılmıştı. Düz siyah kaşlar. Dar kahverengi gözler. Belirgin elmacık kemikleri.

Eğer Kait'in gözlerinden bakıyorsa, onun polis gözlerinden bakıyordu. Kadın gözleri demesi gerektiğini tahmin ettiği gözlere geçmeye çalıştı. Ve bu şekilde düşünmeye çalışıyordu, evet, adam yakışıklıydı. Ve Örümcek Adam'dan hoşlanıyordu. Örümcek Adam'dan hoşlanmak Kait'in mükemmel erkek nitelikleri listesinde yoktu ama . Her gün mesaj atmaktan, aramaktan ya da başka bir şekilde iletişim kurmaktan çok daha önemliydi, ki bunun listede altıncı sırada olduğunu düşünüyordu.

Erik konuşmaya tekrar kulak kabarttı. Başka bir Örümcek kötü adamına benzeyen birine geçmişlerdi. Biraz durgunluk bekledikten sonra, "Grace Imura ile bir akrabalığınız var mı?" diye sordu. Bu ziyaretin kısmen soygunla ilgili bir röportaj, kısmen de devriyedeki birini tanımak için olabileceğini düşündü. "Eskiden sokağın karşısında oturan kadınla çıkardım ve komşuları tanırdım."

"O benim teyzem. Ben de Charlie Imura." İkiyle de el sıkıştıktan sonra, "Oturmak ister misiniz?" diye sordu. Bankın üzerine çöktü ve karşısındaki ahşap sandalyeleri işaret etti.

"Grace harikadır. Bir keresinde kız arkadaşım, eski kız arkadaşım," diye düzeltti Erik hızlıca, "Facebook'ta öldürücü bir migreni olduğunu paylaştı ve teyzen yaklaşık yarım saat sonra elinde bir şişe Aleve ile kapıda belirdi.

"Kulağa onun gibi geliyor." Charlie gülümsedi. "Ben çocukken, o bana her geldiğinde üç kuruşa Çılgın Sekizler oynardık. Yani, oyun üstüne oyun oynardık. Başka bir yetişkin olsa çıldırırdı. Ama o asla durma zamanının geldiğini söylemezdi."

"Onunla hâlâ yakın olmanız harika," dedi Kait. "En azından burada olduğuna göre öyle olduğunu varsayıyorum." Ailesiyle iyi bir ilişkiye sahip olmak Kait'in listesinde kesinlikle yer alıyordu. Charlie aslında Kait'in birkaç kereden fazla çıkabileceği biri olabilirdi.

"Ee, ne var ne yok?" Charlie sandalyesinde kıpırdandı. Pantolonunun paçası yukarı kalktı ve işte o zaman Erik onu gördü; siyah bilekliği. Kait'in sertleşen duruşundan onun da gördüğünü anlayabiliyordu. Charlie ev hapsindeydi ve bu da sert bir şey yaptığı anlamına geliyordu.

"Mahalledeki herkese kendimizi tanıtmak istiyoruz," dedi Erik ona. Bileziği alacaklardı. "Ve son birkaç haftadır mahallede buraya ait olmayan birini görüp bilmek istiyoruz. Bir soygun oldu."

"Ama önce neden bize şu bileklikten bahsetmiyorsun?" Kait'in sesi soğuklaşmıştı, tamamen işle ilgiliydi, Grace Teyze ve Örümcek Adam hakkında konuşurlarken sahip olduğu ışıltıdan eser yoktu.

"Tam olarak saklamaya çalışmıyordum. Sadece genelde bu konuyu açmam, en azından açmam. Belki de polis olduğunuz için . Ama bu konuda bir kural varsa da ben bilmiyordum." Kait polis gibi, Charlie de suçlu gibi davranmış, sesi gergin ve savunmacı çıkmıştı.

"Sadece soruya cevap verin lütfen," dedi Kait.

"Uyuşturucu kaçakçılığı." Detay ya da mazeret vermedi.

"Ev hapsinin bir parçası olarak teyzenle kalıyorsun o zaman." Omuzlarındaki kaslar gerilmişti. Bir suç isnadı Kait'in olmazsa olmazlar listesinde hiçbir yerde yoktu.

"Evet." Charlie bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

Erik konuşmayı yeniden yönlendirmenin zamanı geldiğine karar verdi. "Şüpheli bir şey fark ettin mi, Charlie?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ve işte olmadığım zamanlarda buradayım. Ne yapacağımı biliyorsun."

"Soruyu düşünmek için fazla zaman ayırmadın," diye meydan okudu Kait.

"Eğer teyzemin evinin etrafında şüpheli bir şey fark etmiş olsaydım, Unutmayın."

"Aklınıza bir şey gelirse ya da çevrede bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz bir şey görürseniz lütfen bizimle temasa geçin." Erik ayağa kalktı ve Charlie'ye kartını uzattı.

Charlie de ayağa kalktı. "Kalkacağım." Kait'e baktı. "Örümcek Adam'ın bir kuyumcuyu soyduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"İnanılmaz Örümcek Adam' seksen yedi numara," diye karşılık verdi. "Ama o hastaydı. Hayal görüyordu. Umarım onun yaptıklarını sizinkilerle karşılaştırmaya çalışmıyorsunuzdur." Ona cevap verme vermeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Mahallemizdeki dost canlısı uyuşturucu kaçakçısı. Güzel," diye mırıldandı Kait kaldırıma ulaştıklarında.

"Ve aslında onun, en azından bir randevu alabilecek kadar şartlarınızı karşılayabilecek bir adam olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Anlaşmasını öğrenmeden önce."

Kait ona bakakaldı. "Ne? Neden?"

"Seninle flört ediyordu. Sen de karşılık veriyordun. Bu karşılıklı çekimdir. Listede dokuz numara."

"Sadece ortak bir ilgi alanı hakkında bir konuşmaydı. Karşılıklı çekim değil. Karşılıklı çekim, Serena ile onun evindeyken yaşadığınız şeydir."

"Onun son kişi biliyorsun."

"Sen ona bakarken öyle görünmüyordu. Ve tam tersi. Tam olarak bakmıyordun ama yakındı."

Erik itiraz edemedi.

Kait ona, "Bunu görünce, dışkıladığın yerde yememe kuralını yeniden gözden geçirebilirim," dedi. "Ama ona iyi davranmalısın."

* * *

Yavru kediler sonunda uyudu. Sassy bile. Mac ayağa kalktı ve gerindi, sırtı kıvrıldı, sonra derin bir nefes aldı. İdrarının kokusu hâlâ güçlüydü ve neredeyse yavru kedilerin kokusunu maskeliyordu. Dışkılarını dikkatlice gömmüştü, karanlıkta herhangi bir şeyin onların varlığını fark etmesini istemiyordu. Kendilerini koruyamayacak kadar zayıflardı. Kendisine ait olmayan atıkları gömeceğini hiç düşünmemişti ama yapılması gerekeni yaptı. Her zamanki gibi. Sanki başka kimse adım atmıyordu.

Mac yavrulara son bir kez baktıktan sonra tünelden sürünerek geçti ve kararan geceye karıştı. İnsanları araştırmaya başlaması gerekiyordu, böylece hangilerinin evlerini ailesinden biriyle paylaşmayı hak ettiğini bilecekti. Evet, bir şekilde, hoşuna gitsin ya da gitmesin, onun ailesi olmuşlardı, tıpkı Jamie'nin, sonra David ve Diogee'nin olduğu gibi. Mankafayı karşısına almak istememişti ama David Diogee'nin adamıydı ve bu da ikisinin birlikte kalması gerektiği anlamına geliyordu. Ve David'in bu itle yardım almadan başa çıkamayacağı çok açıktı.

Şimdi eğlenmek yerine, dört değerli insan bulmak zorundaydı. Çevresinde sevdiği bir grup vardı ama onları sevmek yeterli değildi. Bir yavru kedinin ihtiyaçlarını anlayacaklarından emin olması gerekiyordu.

-Yiyecek, su, yetişkin bir kedinin başını döndürecek kadar güzel kokan bez fareler, sardalya. . . Mac nereden sardalya bulabileceğini biliyordu. O küçük kemikleri dakikalar içinde çıtırdatabilirdi. Ama o bir köpek değildi. Midesi tarafından yönetilmiyordu.

Kulakları ileride, bıyıkları da ileride, sokaktan Zachary'nin evine tırısla ilerledi. Verandaya vardığında arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve bir patisini ding-dong'a vurdu. Zachary hemen kapıyı açtı ama Mac'in çenesinin altını kaşımak için eğilmedi. Mac'e bir ödül vermek için mutfığa doğru da gitmedi.

Mac, Zachary'yi bundan daha iyi eğitmişti! Kuyruğu kabararak yaramaz insanı oturma odasına kadar takip etti, Mac'in de bildiği gibi Addison orada bekliyordu. Bir kediyi şaşırtmak neredeyse imkânsızdı. "Artık ayrılmalıyız," diye bağırdı Addison. Sesi yüksek ve tizdi. Mac'in kulağına arı sokmuş gibi hissetti.

"Bunun bir kutlama olması gerekiyordu," diye karşılık verdi Zachary. Sesi sakindi, ama Mac onda bir şeylerin yolunda gitmediğinin kokusunu alabiliyordu. O diğer koku, Mac'in burnunu kaşıdıran keskin, tatlı koku, insanın duygularının kokusunu örtemiyordu. "Kız arkadaşımın tam burs kazandığım için mutlu olacağını düşünmekle aptallık mı ettim? Sevdiğim bir şey olan atletizm için."

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye mırıldandı Addison. Zachary gibi kızgın ama aynı zamanda Zachary gibi üzgün kokuyordu. Ve Addison Mac'e Zachary'den daha fazla ilgi göstermiyordu. Mac bu ikisinin sürü arkadaşı olması gerektiğini biliyordu ve bunun gerçekleşmesini sağlamıştı. Neden sürekli birbirlerine tıslayıp hırladıklarını anlamıyordu.

"Bu haldeyken seninle konuşmaktan nefret ediyorum." Zachary parmaklarını başındaki tüylerin arasından geçirdi. Zavallı insanlar. Sadece yer yer kürkleri vardı, o da ısınmaya yetmiyordu. Kıyafet giymek zorundaydılar. Mac kel kalsa bile kıyafet giymeye tenezzül etmezdi. "Cal Poly o kadar da uzakta değil. Birbirimizi hiç görmeyecek değiliz. Ayrılacak değiliz ya."

"Herkes böyle söylüyor. Ve hep öyle olur. Aynı okula gitmeyen hiç kimse bir arada kalamaz."

Mac'in başına ılık ve ıslak bir şey düştü. Mac'in üzerinde ağlıyordu ve ona bir şey verme zahmetine bile girmemişti, bir lokma kedi maması bile.

"Bu bizim başımıza gelmeyecek."

Zachary Addison'ı kendine doğru çekip üzerine salyalarını akıtmaya başlayınca Mac dönüp kapıya yöneldi. Zachary gelip kapıyı açana kadar Mac'in iki patisiyle kapıya beş kez üst üste vurması gerekti.

Mac sinirle oflayıp puflayarak dışarı çıktı. Az önce ona tamamen saygısızlık etmişlerdi. Onu tamamen görmezden gelmişlerdi. İkisine de yavru kedilerinden biri konusunda güvenemezdi. Onlar boş boş konuşup salyalarını akıtırken bir yavru kedi açlıktan ölebilirdi.

David ve Diogee ile sürü arkadaşı olmadan önce Jamie ile paylaştıkları eve doğru döndü. Bir yavru kediye nasıl davranılması gerektiğini bilebilecek başka bir eski dost daha vardı. Mac onun Addison'ın sürüsündeki genç Riley'ye iyi geleceğini düşünmüştü ve tabii ki haklı çıkmıştı. Birlikteyken Ruby Riley'ye çok iyi bakmıştı. Bir yavru kediye bakmak daha fazla çaba gerektirecekti ama Ruby bunun üstesinden gelebilirdi.

Mac, Ruby'nin kapısının yanındaki ding-dong'a tam olarak ulaşamıyordu, bu yüzden miyavladı, miyavladı ve miyavladı. Ruby'nin içeride olduğunu biliyordu, Ruby ve Riley. Bir miyavlama daha denemeye karar verdi ve eğer cevap vermezlerse, bir paravanda delik açacak ya da bacadan aşağı tırmanacaktı. Bunu ilk başta yapmamasının tek nedeni, bunun insanları tedirgin ettiğini fark etmiş olmasıydı. Kedilerin aksine, insanları şaşırtmak çok kolaydı. Burunları neredeyse hiç çalışmıyordu, kulakları ve gözleri de daha iyi değildi.

Ağzını açtı ve miyavlamaya dönüşen uzun bir miyavlama çıkardı. "Dışarıda bir kedi var!" Riley miyavladıktan sonra kapı açıldı. "Mac! Bu !" Mac selamlamak için zaman ayırıp Riley'nin bacağına sürtündü,

sonra eve girdi. Daha önce hiç içeri girmemişti. Ruby onun evine o kadar sık geliyordu ki, gidip onu ziyaret etmesine gerek kalmamıştı.

Mekânın kokusu onun onayını aldı. Pişirme alanındaki bir şeyin kokusu Faresi'ninkine benziyordu. İçinden koşup perdelere tırmanmak geldi! Ama buraya oyun oynamaya gelmemişti. Yine de küçük bir atıştırma için zamanı vardı ve en sevdiği ikramlardan birinin kokusu Mousie'nin kokusuyla karışmıştı.

Ruby sobanın yanında durdu. "Şu bitkiden birkaç fesleğen yaprağı koparır mısın, dostum?" diye arkasını dönmeden bağırdı.

"Biz kovboy değiliz. Biz prensesiz," diye cevap verdi Riley.

Ruby başıyla onayladı. "Herkesin prenses olduğu bir gezegenden gelen prensesler. Bazen kovboy olmayı özlüyorum. Mor krepler yaptığım zamanları hatırlıyor musun?" İçini çekti. "En azından hâlâ midillileri seviyorsun."

"Prenselerin her zaman midillileri olur," diye geveledi Riley. "Tek boynuzlu atları olduğu zamanlar hariç."

"Evet, Prens Riley Pom-Pom, lütfen muhteşem salata ve kraliyet peynirli makarna ziyafetimiz için masayı hazırlayın, ardından da görkemli kekler gelecek."

"Bir prenses olmasa da MacGyver için bir yer ayarlamamızı talep ediyoruz. Kraliyet kedilerinin gezegeninden bir prens olabilir."

"Mac burada mı?" Ruby döndü ve ona baktı. "Buraya nasıl , seni görkemli yaratık?"

"Onu içeri aldım. Prens MacGyver kalabilir mi?" Riley sordu.

"Üzgünüm, tatlım. Ona salatadan birkaç yaban mersini verebilirsin. Jamie bazen ona yaban mersini yediriyor ve çok seviyor. Ama burada kalamaz. Her yere tüy bulaştırıyor ve benim kedilere alerjim var. Ne zaman birine yaklaşısam-" Ruby yüksek sesle hapşırdı. "Hapşıyorum."

Mac'i kollarının arasına alıp ona sarıldı, sonra da aceleyle kapıya yöneldi. "Seni seviyorum, Mac. Ve ne zaman senin evinde olsam hapşırmaktan mutluluk duyuyorum. Ama seni burada tutamam." Ruby kapıyı açtı, Mac'i dışarı çıkardı, sonra da hızla kapattı.

Mac anlamamıştı. Ruby onu gördüğüne sevinmişti. Ona sarılmıştı. Sonra onu dışarı attı. *Onu* kovdu. Saygısızlık görmekten ve görmezden gelinmekten çok daha kötüydü. Kapı açıldı ve Riley ona üç yaban mersini verdi. Balık falan değillerdi ama kabul edilebilir bir ikramdı. "Sen iyi bir kediciksin. Yakında görüşürüz." Kapıyı kapattı.

Riley daha büyük olsaydı, yavru kedilerden biri için kabul edilebilir bir insan olabilirdi. Ama hâlâ çoğunlukla yavru bir kedi gibi kokuyordu. Ve Ruby- İnsanları anlamak çok zor olabiliyordu. Ruby'den hoşlanıyordu ve onun da kendisinden hoşlandığını biliyordu. Bir insanın alamadığı kokuyu her zaman alabilirdi. Ama yine de, az önce yaptıklarından sonra bir yavru kedi konusunda ona güvenilemezdi.

Sokağın aşağısına doğru tırıs , köşeyi döndü, eski evinin yanından geçti ve Al ve Marie adındaki insanların yaşadığı yere geldi. Al bahçede toprağı eşeliyordu. Mac kazması için bir neden göremedi. Al'ın gömecek bir atığı yoktu. Keskinleştirecek pençesi de yoktu. Al dışarıda uyumazdı, bu yüzden rahat bir yatak yapmaya çalışıyor olamazdı. Mac çukurda herhangi bir tat kokusu almamıştı, bu yüzden Al avlanmaya çalışıyor olamazdı.

Neden insanları anlamaya çalışmakla uğraşsın ki? Mac daha yavru bir kedyken onların hiçbir anlam ifade etmediğini anlamıştı. Yiyecek, su ve oyuncak dağıtmak gibi birkaç şey yapmak için eğitilebilirlerdi ama bundan daha fazlasını yapacak kapasiteleri yoktu. Bu yüzden onlara göz kulak olacak kedilere ihtiyaçları vardı. Yavru kediler büyüdüklerinde, insanların onlar için yaptıklarından çok daha fazlasını yaparlardı. Doğanın temel kanunu.

Mac'in şu anda Al ile görüşecek zamanı yoktu. Marie sürünün alfasıydı, bunun kokusunu almak her zaman kolay olmuştu. Değerlendirmesi gereken kişi oydu. Kapının önüne doğru ilerledi ve daha kapıya varmadan kapı açıldı, sanki Marie onun orada olduğunu daha kapıyı çalmadan önce biliyordu. Mac'in karşılaştığı diğer insanlardan daha dikkatliydi. Sanki yarı kedi gibiydi.

"Madem geliyorsun, gir içeri," diye geveledi Marie. "Gerçi ikimiz de evde güvende olman gerektiğini biliyoruz."

Mac koşarak içeri girdi. Marie kapıyı kapattı, sonra da diğer odalardan birinde kayboldu. Mac en rahat görünen sandalyeye atladı. Marie'yi rahatça değerlendirmemesi için hiçbir neden yoktu.

Bir an sonra geri döndü ve gözlerini ona dikti. "Hayır, efendim." Onu kaldırdı ve yere attı. Attı! Onu! Elindeki katlanmış havluyu sandalyenin üzerine koydu, sonra Mac'i tekrar kucağına alıp havlunun üzerine bıraktı. Onu! Havlunun üzerine bıraktı. "Kımıldama!" diye sertçe bağırdı. Sonra tekrar gitti.

Bu kez döndüğünde elinde küçük bir tabak vardı. Hindinin kokusunu alan Mac'in burun delikleri seğirdi. Marie tabağı onun önüne uzattı. Mac'e ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. İkramı çabucak yedi, sonra tabağı yaladı.

sıcak et suyunun her damlasını aldığından emin olmak için. Marie'ye puan. Büyük puanlar. Belki de döküp saçmayı iptal etmeye yetecek kadar.

Ta ki Mac'in ağzını küçük, nemli bir bezle silmeye başlayana kadar. Ağzını sildi! Hem de suyla! Ona kirli görünüyor muydu? Hayır. İmkansız. Mac bir kediydi ve insanların aksine kediler dillerinin ne işe yaradığını bilirlerdi. -kendilerini temiz tutmak için. İnsanlar bu temel gerçeği anlayacak kapasiteye sahip değildi. Her zaman kendilerini suya batırıyor, üzerlerine su püskürtüyor ya da kendilerini suyla siliyorlardı.

Marie, Mac'in ön patilerinden birine uzandı. Onu ıslatmaya niyetli olduğu belliydi! Mac sandalyeden fırladı, bacaya doğru koştu ve içeri atladı. Patilerini tuğla tünelin her iki yanına dayayarak doğruca yukarı tırmandı ve sonra temiz havaya çıktı. Yavru kedilerinden birini kesinlikle Marie'nin bakımına bırakmayacaktı. İyi niyetli olabilirdi ama bir kedinin neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir kedinin hindiye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama ıslaklığa. Islak! Hayır, yuva aramaya devam etmeliydi.

Mac ağzını açtı ve dilini kullanarak içeriye hava verdi. Kokuları değerlendirdi, ardından olasılığı olduğunu düşündüğü bir grup kokuyu seçti. Yakındaki bir palmye ağacının gövdesine sıçradı, pençelerini sertçe batırdı, sonra yere indi ve seçtiği koku izini takip etti. Bu iz onu yavru kedileri bıraktığı yerden çok da uzak olmayan bir eve götürdü. Sadece bir paravan kapı girişini engellemişti ve iyi bir pençe darbesi onun da icabına baktı.

İkisi erkek, biri dişi üç insan oturma odasında oturmuş cıvı cıvı konuşuyorlardı. Sürü gibi kokuyorlardı.

"Marie aslında bana birinin Al'ın ailesinde nesillerdir bulunan bir yüzüğü çalmasını *umduğunu* söyledi. Onun iğrenç olduğunu düşünüyor ve-" Kadın sesini neredeyse fısıltıya düşürdü. "Korkarım öyle."

Erkeklerden biri, "Bu kadar rezil olma," diye söylendi. "İtiraf et anne. Mantar canavarının çalınmasına sevindin. Artık sigorta parasıyla kendine gerçekten giymek isteyeceğin bir şey alabilirsin."

"Daniel! Bu söylediğin korkunç bir şey." Mac ona doğru yürüdü. Kız biraz tedirgin kokuyordu, ama kokusunda onun güvensiz olabileceğini düşündürecek hiçbir şey yoktu. Denemek için onun kucağına atladı. "Merhaba!" diye bağırdı. Elini yavaşça başının üzerinde ve boynunda gezdirdi ve tedirginliği azaldı. Yaklaştığı için mutluydu. Mac yapamazdı

memnuniyetle mırıldanmasına yardım etti. Bittles için iyi bir insan olup olamayacağını merak etti. Çok fazla ilgiye ihtiyacı olan bir yavruydu. "Buraya nasıl girdin?" diye sordu Mac'i okşamaya devam ederek.

"Muhtemelen paravan kapıdan. Hiçbir zaman tam olarak kilitlenmiyor ve sen ve Daniel diğerini kapatma zahmetine girmediniz," dedi sürüdeki diğer erkek.

"Çok güzel bir gece. Havanın içeri girmesine izin vermemiz gerektiğini düşündüm." Kadın Mac'in çenesinin altını ovmaya başladı. En iyi yerleri biliyordu. "Ziyaretçimiz bir şeyler yemek ya da içmek ister mi acaba?"

"O bir kedi, anne. Şirket terbiyesini takınmana gerek yok." Adam güldü. Göğsünün derinliklerinden gelen bu ses Mac'a mırıltıyı anımsattı.

"Annem insan merkezli değil Marcus," dedi ilk konuşan erkek -Daniel-.

Kadın annem, diğer erkek de Marcus'tu. Mac, annemle Daniel'in burada yaşadığını sanıyordu, ama Marcus'un değil. Evin kokusu onun üzerinde o kadar güçlü değildi.

Annem Mac'i nazikçe kendi kucağından Marcus'un kucağına taşıdı. "Arkadaşımıza iyi bak," diye mırıldandı. Mac odada tedirgin olan tek insanın kadın olmadığını fark etti. Marcus'un içinde de hafif bir endişe tufanı varmış gibi hissediyordu. Bunu o kadar sıkı kontrol altına almıştı ki Mac hemen fark etmemişti. Ama çok güçlüydü ve Mac bunun adamın uzun zamandır hissettiği bir şey olduğunu düşündü. Bunu bir kedinin bile fark edemeyeceği kadar iyi saklamak için pratik yapmak gerekirdi.

Bu adam bir kedi yavrusuna layık olmayabilirdi. Mac henüz bu kararı vermek için yeterli bilgiye sahip değildi ama Marcus'un kesinlikle bir kedinin yardımına ihtiyacı vardı. Özellikle de bu kedi MacGyver ise. Mac başını Marcus'un omzuna yasladı, sorunun ne bulmaya ve düzeltmeye kararlıydı. Zaten yapacak çok işi vardı ama insanı bu halde bırakamazdı. Marcus'un sorunu her neyse onu çözecek kadar zeki olmadığı ortadayken bu zalimlik olurdu.

"Babamın akşam yemeği toplantısını kaçırmadığına inanamıyorum. Soygunu öğrendikten sonra annemin üzüleceğini biliyor olmalıydı," dedi Daniel.

"Beni aradı. Ona uğrayacağımı söyledim."

"Elbette." Daniel'dan yayılan hoş koku biraz ekşidi. "Burada yaşayan benim ama o seni aradı."

Daniel'ın da Mac'in yardımına ihtiyacı var mıydı? Mac becerikliydi ama herkesin sorunlarını çözmesi beklenemezdi! Şimdilik Daniel'a göz kulak olmaya karar verdi. Acil yardıma ihtiyacı olan kişi Marcus'tu.

"Muhtemelen senin büyük bir iş için seçmelere katılacağını düşünmüştür. Sonuncusu için ne kadar para aldın? O oyun için mi?"

"İki elli," diye mırıldandı Daniel.

"İki yüz elli. Provalar için kaç saat harcadınız, ayrıca setlerin yapımına yardım ettiniz?" Marcus sordu.

"İki dolar ve elli sent." O ekşi koku daha da güçlendi. "Gişeyi paylaştık ve gerçekten büyük bir oyuncu kadrosu vardı. Bir müzikaldi ama sen bilmezsin. Yıllardır oynadığım hiçbir şeyi görmediniz."

"İki dolar elli sent." Marcus Mac'e baktı. "Bunu duydun mu? İki dolar elli sent."

"Bunu para için yapmadım." Daniel'ın sesi Mac'in kulaklarına sert geliyordu. "Görölmek için yaptım. Temsilciler oyunlara gider. Oyuncu yönetmenleri de. Menajerler. İş bulmak için bir milyon vesikalık fotoğraf göndermekten çok daha iyi bir yol."

"Oh, harika! İş mi buldun? Rolü ne?" Marcus haykırdı. Mac atmosferde bir yük hissetti. Sanki fırtına kopmak üzereydi. Ya da iki insan kavga etmeye başlayacakmış gibi.

Ama onlar yapamadan annem içeri girdi. Ton balığıyla. Annem elindeki nefis tabağı yere bırak Mac sıçradı.

Marcus yine o mırıltılı kahkahasını attı. "Ton balıklı salata mı?"

"Bunu yapmak için son ton balığını kullanmıştım zaten," diye mırıldandı annem. "Biraz mayonez ve kerevize aldıracağını sanmıyorum."

Mac yemeye başladığında, yaklaşan fırtına hissinin azaldığını hissedebiliyordu. Belki de sadece yavru kedi dövüşü yapacaklardı. Sassy ve Lox güreşirken hep hırlardı ama sadece oyun oynuyorlardı. Mac de Diogee'nin ip gibi kuyruğunu ısırduğında çoğunlukla aynı şekilde oynuyordu. Bütün dikkatini sevimli ton balığına verdi. Onu nasıl da özlemişti! Yavru kedilere getirdiklerinden bir ısırık bile almamıştı.

"gibi görünmüyor," dedi Daniel.

"Dışarı çıkmalıyım." Marcus ayağa kalktı. "Yarın erkenden. Güvenlik sistemi kurmama izin vermesi için babamla konuş, tamam mı anne? Bu beni daha iyi hissettirir."

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi.

En azından yatmadan önce kapıyı kilitle, tamam mı Daniel?" Marcus söyledi.

Mac ekşi kokuyu bir kez daha içine çekti, ama sonra eriyip gitti. "Yapacağım," diye yanıtladı Daniel. "Endişelenmene gerek yok. Anneme bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Mac ton balığından son bir ısırık aldı. Bu üç insanın da yavru kedileri için uygun olduğuna karar verdi. Yine de tekrar ziyaret etmesi gerekecekti. Onları gözlemlemek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Mac bir teşekkür miyavlamasıyla kapıya doğru koştu ve kafa vurarak dışarı çıktı, sonra da sarsılarak durdu. Gördüğü şeye inanamıyordu. Sassy verandanın alt basamağında durmuş ona bakıyordu.

O yavru kedi onu takip
etmişti! Onu takip etmişti!
Ve bunu fark etmemişti bile!

BÖLÜM 5

Serena baristanın tişörtünü iki kez okumak zorunda kaldı, sonra anladı ve güldü. Adam gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Tişörtünüze gecikmiş tepki," diye açıkladı.

"Hangisini giydiğimi bile hatırlamıyorum." Adam yere baktı ve tişörtünü yüksek sesle okudu, " 'Bir İnek Kurtarın. Baristana bahşış ver.' "

"Bayıldım," dedi Serena. "Ben de seviyorum. Çok ev gibi. Oturup Ants in Your Pants oynamak istiyorum." Oyun, rahat sandalyeler ve kanepelerden oluşan bir düzenlemeyi normal masalardan ayıran büyük ahşap kitaplıktaki hırpalanmış oyuncaklardan ve masa oyunlarından sadece biriydi.

"Sizi bekleme listesine almam gerekecek," diye şaka yaptı barista.

"Neden burada daha fazla insan yok?" Sadece bir müşteri vardı, tuzlu ve biberli saçlarında turkuaz bir çizgi olan orta yaşlı bir kadın. "Sanırım bunu sormak kabalık olur ama şimdiden buranın en sevdiğim mahalle mekânı olacağını söyleyebilirim." Erik ve Kait bir gün önce buraya geldiklerinden beri pantolonunda karıncalar varmış gibi hissediyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışmıştı. Bazı faturaları ödemişti. Ailesini aradı. Olası tüm kıyafetlerin giyilmeye hazır emin olmuştu. Olası bir düğün için hazırlanmaya devam etti. Milyarlarca kedi videosu izleyerek ve kedi davranışları üzerine makaleler okuyarak -muhtemelen değil ama yine de mümkün- kedi seçmelerine katıldı. Ama kedilerin aşırı sevimliliği bile dikkatini çekemedi.

Sonunda kendini yatağa atmıştı ama uykusu bile huzursuz geçmişti. Uyandığında çarşaf birbiri karışmış, yorgan yerdeydi. Los Angeles'ta böyle bir şey yapılmadığını çoktan anlamış rağmen yürümeyi denemeye karar vermişti. Sadece birkaç blok sonra Yo, Joe'yu bulmuştu! Daha içeri adımını atmadan kahve dükkânına aşık olmuştu. Neşeli turkuaz-beyaz bir tentesi vardı ve altına kırmızı bir Huffy bisiklet park edilmişti, büyük selesi, büyük lastikleri, sepeti turuncu, kırmızı, pembe, beyaz ve sarı gerbera papatyalarının karışımı için bir saksıya dönüştürülmüştü. Neden daha fazla insan olmadığını gerçekten anlamıyordu. Saat neredeyse sekize çeyrek vardı.

"Dizüstü bilgisayarlarıyla senaristler nerede?" diye sordu baristaya. "Atlanta'da bile bir kahve dükkanına girdiğinizde bir çifte rastlamadan çıkamazsınız, burası Hollywood."

"Sen!" diye bağırdı.

"Ne?"

Gülümsemesi genişledi. "Yüzünüze gecikmiş bir tepki. Seni tanıdığımı fark ettim. Tanıdığımı değil, bildiğimi. Ama vlog'unu izliyorum. Sana bedava kahve veriyorum."

"Sakın buna cüret etme, Daniel!" Kadın -Serena turkuaz çizgilerinin dükkânın tentesine uyduğunu fark etti- masasından fırladı.

"Ona bedava demek istedim. Bedava değil, bedava," diye karşılık verdi barista-Daniel. "Parasını ben ödüyorum." Havada okşama hareketleri yaptı ve kadın oturdu. "Patronum, Bayan Trask. Buranın sahibi."

"Sevdiğimi söylerken ciddiydim. Olay nedir? Yakın zamanda burada bir cinayet falan mı işlendi?"

Daniel, "Son zamanlarda olan şey, caddenin tam karşısında bir Kahve Mağazası açılmasıydı," diye açıkladı. Devam etmeden önce sesini alçalttı. "Hâlâ müdavimlerimiz var ama yeterli değil. Burası ne kadar dayanır bilmiyorum."

Bayan Trask, "Kabul edene kadar asla yenilmezsin," dedi. Sanki onlarla olduğu kadar kendisiyle de konuşuyor gibiydi.

"General Patton'dan alıntı," diye açıkladı Daniel. "Onun hakkında biyografiler okuyor. İlham almak için sanırım."

"Ah." Serena söyleyecek başka bir şey bulamadı. "Lütfen kahvemini ödemeyin," diye ekledi.

"Üzgünüm, ödüyorum. Vlog'unu izlediğim onca zaman için sana borçluyum. Bana oyunculuğu gerçekten sevdiğimi hatırlattı. 'Seçmelerde Yapılması Gereken On Şey', 'Seçmelerde Asla Yapılmaması Gereken On Şey', 'Geri Çağırılmanızı Sağlayacak Üç Şey' ve-" gibi şeylerle aşırı doz aldığımında bunu hatırlamak şaşırtıcı derecede zor.

"O makalelerden yüzlercesini okudum," diye söze girdi Serena. " 'Doğru Bir Çift Ayakkabı Size Rolü Nasıl Kazandırabilir? "

"Yanlış Kravat Size Rolü Nasıl Kaybettirebilir?" Daniel karşılık verdi. " 'Yanlış Saç Size Partiyi Nasıl Kaybettirebilir? "

" 'Ucuz Bir Kot Pantolon Size Nasıl Kaybettirebilir? "

" 'Çok Fazla Gevezelik Etmek Size Nasıl Kaybettirebilir? "

" 'Deodorant Sürmeyi Unutmak Size Rolü Nasıl Kaybettirebilir? "

Sıra Serena'daydı ama o konuşamayacak kadar çok gülüyordu. Neredeyse nefes alamayacak kadar gülüyordu. Kendini kontrol altına aldığıında, "Bir keresinde bunu yapan bir öğrencim vardı. Bir adam için seçmelere katılıyordu.

Aslında birkaç yıldır bir mağarada yaşıyormuş. İçeri o kadar kötü kokarak girdi ki, tek bir cümle bile söyleyemeden dışarı çıkması istendi. Ona bunun doğru yol olduğunu düşünmediğimi söyledim ama-" Omuz silktili. "Kim bilir, belki de dışarıda bu bağılılığı sevecek birileri vardır."

"Vlog'unuzun sevdiğim yanı, gerçek şeylerle ilgili olması. Bir seçme sırasında doğru izlenimi vermek. Bir karakteri neyin harekete geçirdiğini ve bunu nasıl göstereceğinizi bulmak. Bir sahnede karakterinizin amacını anlamak. Bana gerçekten neden oyuncu olmak istediğimi hatırlatıyorsun."

"Bu Teşekkür ederim," dedi Serena. "Öğrencilerim için vloglar yapmaya başladım. Farklı bölümler seçiyor ve hazırlanmanın bazı yollarını gösteriyordum. Tanımadığım insanların bunu izlemesi hala gerçeküstü."

"Ve sana kahve alacaklar çünkü biliyorlar. Bu da bana hatırlatıyor. Size kahve yapmam gerekiyordu, özellikle de . . . ?" diye sordu.

"Latte. Sanırım yağsız süt almalıyım, artık sadece tavsiye vermek yerine seçmelere katılmaya geri döndüm."

"Yani hâlâ süt ürünleri mi yapıyorsun?" Daniel haykırdı, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. İçkiyi ona uzattıktan sonra tezgâhın üzerinden eğildi ve neredeyse boş olan odaya doğru bağırdı. "O kahvesini içerken ben de yeni arkadaşım ile oturuyorum!"

Patronu, " gelmeye devam ettikleri sürece her müşteriyle oturabilirsin," diye yanıtladı.

"Kesinlikle geri geleceğim," diye söz verdi. "Burası benim kahve dükkânım olacak. Daniel daha ben kapıyı açmadan siparişimi hazırlıyor olacak, çünkü haftanın her günü ne içtiğimi biliyor olacak." Sesini alçalttı. "Tabii bu çok fazla olmayacak, çünkü Daniel yakında hayalindeki projede rol alacak."

"Sen de bedava kek alıyorsun." Daniel maşa kullanarak bir tane aldı ve tabağı koydu.

Kanepeye oturduklarında Serena, "Yarısını yiyorsun," dedi.

"Eğer ısrar ediyorsan. İnternette bir makale okumuştum. Seçmelerden önce karbonhidrat yüklemesi yapmalıymışsın. Ya da belki hızlıydı. Ritalin ile birlikte haşlanmış yumurta da yemiş olabilirim."

Serena şimdiden bu adamla yıllardır arkadaşmış gibi hissediyordu, tıpkı Ruby ile olduğu gibi. "Seçmelerin mi var?"

"Evet. Bir arkadaşımın oyunu için. Hayalimdeki proje değil ama dışarı çıkmak ve görülmek için bir yol."

"Ne giydiğini sormalı mıyım?"

"Karakteri çağrıştıran ama çok kostümlü görünmeyen bir şey. Gerçi avukatlık yapacaksanız tişört ve kot pantolon giymeniz gerektiğini de duydum çünkü bu sizi takım elbise giyen onca insanın arasından sıyracaktır." Daniel yüzünü ellerinin arasına aldı ve inledi. "On yıldan fazla bir süredir bu işi yapıyorum ve hala bu şeyleri bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor. Aksi takdirde dışarıda bu kadar çelişkili tavsiye olmazdı. Hazır hissediyor musun?"

"Uhhhh. Evet, sanırım."

"İkna edici." Serena elindeki çöreği ikiye böldü ve bir parçasını ona uzattı. "Seninle birlikte koşmamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Ezberledim. Bazı insanlar kitabın dışına çıkmamanız gerektiğini söylese de. Holly Hunter'ın bitmiş bir performans sergilemediğini herkese hatırlatmak için senaryoyu elinde tutmayı sevdiğini okudum."

"Bunu ben de okudum! Seçmelerde yaptıklarının role katabileceklerinin sadece bir parçası olduğunu bilmelerini istediğini söyledi." Serena başını kanepenin arkasına yasladı ve preslenmiş teneke tavana baktı. "Holly Hunter'a bayılıyorum."

Daniel başını tekrar onunkinin yanına koydu. "Kim sevmez ki?"

Birkaç dakika sessizce oturdular, sonra Daniel doğruldu. "Sakıncası yoksa bana yardım edebileceğin bir şey var." Serena doğruldu ve ona döndü. "Brian'ın -karakterimin- gözlerinin yaşardığını söylediği bir bölüm var. Ve ben bunu yapamıyorum. En azından her seferinde. Hatırlayabildiğim her acı verici şeyi denedim ama hiçbirisi tutarlı bir şekilde işe yaramıyor."

"Merak etme," dedi Serena ona. "Yazar sadece Brian'ın ne tür duygular hissettiğini belirtiyor. Ama bunu aynen sayfadaki gibi ifade etmenizin önemli olduğunu sanmıyorum. Onun duygularını göstermek için kendi yolunuzu bulun."

Daniel sırt çantasından bir senaryo çıkardı ve sonlara doğru bir sahneyi açtı. "Sen Sheila'sın."

Serena sırtıttı. "Sevdiğimiz şeyi yapıyoruz!" *Nefes* al, dedi kendi kendine. "Unutma, bu oyun zamanı! Ve oyun zamanı boyunca hiçbir şey denenemeyecek kadar aptalca ya da tuhaf değildir."

stresin bir kısmının döküldüğünü görebiliyordu. "Oyun zamanı. Bunu sevdim.

Tamam, hadi oynayalım!"

Seğirme enerjisinin bir kısmı azaldı. Dikkatini çekecek iyi bir sahne. Oyunculuk yaparken sadece senaryonun dünyası vardı. Bu, cep telefonunun var olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden menajerinin arayıp aramayacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ve çok sevimli, çok huysuz Memur Erik? O da yoktu.

* * *

Kait uzandı ve Erik'in alnına vurdu. Erik irkildi. "Ne oldu?"

"Ne?" diye tekrarladı. " 'Ne', son beş sorudan birine bile cevap vermeyi denemediniz. Bu bir çalışma *grubu*. Katılım bir seçenek değil."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Erik Jandro ve Angie'ye. Angie birkaç yıl daha dedektiflik sınavına giremeyecekti. Üniformayla daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ama sınava girme zamanı geldiğinde tamamen hazırlıklı olabilmek için çalışma seanslarına gelmek istemişti. Hazırlıklı olma konusunda Kait'e benziyordu.

Kait, "Bu özür beni de kapsıyor gibi görünmüyordu," diye yorum yaptı. Son birkaç gündür çok sinirliydi. Charlie Imura'nın bileğindeki bileziği gördüğünden beri. Tesadüf mü? Pek olası değil. Yine de Kait'in öyle diyeceğinden emindi.

"Sen benim ortağımın. Senden özür dilememe gerek yok" dedi.

Ağzını açtı -muhtemelen öfkeli bir cevap vermek için- sonra kapattı. "Sıradaki soru. Adalet Bakanlığı bilgi vermek için hangi dört nedeni kabul edecek?"

Erik ayağa kalktı ve duvara dayalı masanın üzerindeki Bay Kahve'ye yöneldi. Derme çatma ofislerini şu anda kimse kullanmıyordu, bu yüzden çalışma seansı için burayı devralmışlardı. Ucuz dijital saatine bir göz attı. Neredeyse yedi buçuktu. Daha bir saat bile olmamıştı. Üç saat gibi gelmişti.

"Erik! Cevap verecek misin?"

Ne sorduğunu hatırlamak için bir dakika düşünmesi gerekti, sonra "Kayıt kontrolü. Geçmiş bilgileri. Soruşturma." Dördüncüyü düşünmeye çalışarak tereddüt etti. Bir saniye sonra zihninde yerine oturdu. "Ebeveynlerin olmadığı evlat edinmeler."

"Doğru," dedi Kait.

Erik sınav konusunda pek de endişeli değildi. İşini biliyordu ve daha teorik soruları yanıtlamak için üniformalı bir polis olarak öğrendiklerinden yararlanabilirdi. Çalışmanın zaman kaybı olduğunu düşündüğünden değildi. O sadece-

Sadece dedektif olmak istediğinden emin değildi. Bunu Kait'e bile söylememişti. Beş yıl kadar üniformalı olarak çalışır, sonra dedektif olurdu. Bu işler böyleydi. Neredeyse yirmi yıldır üniformalı olan bir polis tanıyordu. Herkes onu severdi ama arada bir şakalar olurdu, sanki gereken özelliklere sahip olmadığı kesinmiş gibi. Erik gereken özelliklere sahip olduğunu biliyordu ama bu istediği şey olduğu anlamına gelmiyordu.

Hay aksi. Erik otomatik pilotta kendine bir fincan kahve doldurmuştu ve bir yudum aldığı anda, otomatik pilotta en az beş kaşık şeker eklemiş olması gerektiğini fark etti. Döküp baştan başlayabilirdi ama sadece içmeye karar verdi.

Kait bir soru daha sordu. Erik cevabı o kadar hızlı verdi ki başka kimsenin buna şansı olmadı ve Kait onu onaylayan bir baş işareti yaptı. Jandro'nun telefonu Erik'in düşüncelerini böldüyse Kait ne düşünürdü?

"Hücre yok demiştik," diye hatırlattı Kait ona.

Jandro telefonu açtığı anda Angie, "Eş için otomatik bir istisna var," diye açıkladı. "Çocuklardan birinin bir sorunu olabilir. Evde hiç ekmek olmayabilir." İçini çekti. "Evde ekmek olmadığı anda arayacak birine ihtiyacım var."

"Evde neden hiç ekmek olmasın ki?" Kait gerçekten şaşırmış bir sesle sordu. "Buzdolabının üzerinde mıknaatışlı bir defter tutuyor ve alışveriş listesi hazırlıyorsun."

Erik Angie'ye "Kait'in tek derdi listeler," dedi. Bunun üzerine Kait masanın altından onun ayağına bastı. Sertçe. Onun mükemmel erkek listesini gündeme getireceğini mi sanmıştı? Onu bundan daha iyi tanıması gerekirdi. Aralarında neyin adil olup neyin olmadığını biliyordu.

"Şuna bir bakın." Jandro cep telefonunu ve dört yaşlarındaki en küçük kızı Sofia'nın videosunu gösterdi.

Jandro'nun karısı ekranın dışından, "Tamam, baban için rutinini yap," dedi.

Sofia ekran karşısında ellerini yüzüne bastırıp dans etmeye başladığında Jandro, "Bu hafta sonu ilk dans resitali var," diye açıkladı. "Lucy çıldırıyor çünkü-" Kendi ellerini yüzüne götürdü. "Sofia'nın sahneden düşeceğinden korkuyor."

"Ne yaparsa yapsın, çok sevimli olacak," dedi Angie. Jandro gülümsedi, sonra başını salladı. "Ama bacağına kırarsa olmaz." "Benim yeğenim de neredeyse hiç resital vermiyordu.

Sofia'nın yaşında," dedi Erik. "Bana dans öğretmesi fikri aklıma geldi. Bana patronluk taslamak hoşuna gidiyordu. Bana yaklaşık elli kez dans ettirdi. Ve o zamana kadar, artık bu konuda gergin değildi. Sofia ile denemelisin. Sana dansı gösteremeyecek ve elleri gözlerinin üzerindeyken doğru yaptığından emin olamayacak."

"Sen bir dahisin." Jandro bir mesaj yazarak ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Resital iki gün sonra."

"Daha yeni başladık," diye itiraz etti Kait.

Angie, "Sofia Lucy'ye dansı öğretse de aynı şekilde işe yarardı," dedi.

"Ama Lucy'nin Becks'e ev ödevlerinde de yardım etmesi gerekiyor. Ve ailesi

resital için geliyorlar ve o evin yeterince temiz olmadığı için panikliyor. Ben kalamam. Bunu söyleyebilirsin. Berbatım," diye ekledi Jandro kapıdan çıkarken. "Ama ben bir babayım."

"İyi bir baba," diye yorumladı Angie. Erik'e doğru baktı. "Sen de iyi bir baba olurdun. Görünüşe göre yeğenin için günü kurtarmışsın."

Eğlenceliydi. Belki bu rutini elli küsur kez yapmamışlardı ama çoğunlukla. Eğlenceli olmadığı zamanlarda bile, dönüp alkışlaması onu sahnede sırtarak ve el sallayarak gördüğünde her şeye değmişti.

"Bu gece için yirmi üç sorum daha var," dedi Kait.

"Jandro'yu bekleyelim." Erik çoktan ayağa kalkmıştı. "Onun geride kalmasını istemeyiz."

Angie, "Erik counterpart.com'a girmeye hevesli gibi görünüyor," diye gözlemledi. "Bu da benim için sorun değil. İki yıl daha sınava giremeyeceğim."

Kait ona, "Erik'in karşı tarafa vurmasına gerek yok," dedi. "Gerçek dünyada biriyle tanıştı." Bu kesinlikle onunla Kait arasında olması gereken bir şeydi. Ve her neyse, bu doğru değildi.

"Kendim için büyük bir gece planladım. Kitaplığa dönüştüreceğim birkaç eski ahşap merdivenim var. Sıkıntılı bir görünüm elde edeceğim. Onları boyadım ama şimdi biraz zımpara yapmam gerekiyor. Ve Bayan Hardal Tohumu'nun Eskitme Cilasını denemek istiyorum. Hakkında harika şeyler okudum."

Kait ayağa kalktı. "Hâlâ ders çalışacağım. Ama evde. Çok daha iyi kahvesi var ve pizza ve ayak kokmuyor."

Karakoldan birlikte çıktılar. Angie otoparkın diğer ucuna park etmiş olan arabasına doğru ilerlerken, Kait elini Erik'in koluna koydu. "Ben ciddiydim. Serena'ya çıkma teklif etmelisin. Ciddileşmeye hazırsın. Yeğenin hakkında konuşurken yüzünü görebilseydin bunu anlardın."

"Aynam olmadığı için zor olurdu," diye cevap verdi.

Onun kendisini raydan çıkarmasına izin vermedi. "Angie haklıydı. Sen iyi bir baba olurdun. Ve bunu istiyorsun. Evin ve bahçen var, karını ve çocuklarını istiyorsun. Muhtemelen köpeği de. Neden istemiyormuş gibi davranıyorsun anlamıyorum."

"Anlaşmıştık-"

"Peynir ve pilav, Erik, ne konuda anlaştığımızı biliyorum. Üzgünüm ama altı ay bekleyemem. Serena Tulip değil. Tulip'i tanıyordum, hatırladın mı? Ve sen Serena'dan hoşlanıyorsun. Yıllardır kimseden hoşlanmadın bile."

"Bu değil-"

"Tabii ki doğru," diye araya girdi Kait. "Eğer birinden hoşlansaydın, onunla birkaç randevudan daha uzun süre birlikte olurdun."

Erik de aynı şeyi onun randevu kayıtları için söyleyebilirdi. Ama zaten söylemişti. Ve tekrar dönüp dolaşmak istemiyordu. "Bak, endişeni takdir ediyorum. Ve belki de haklısın. Belki de ev ve bahçeyle birlikte gelen her şeyi istiyordumdur. Ama bir aktris özentisiyle yuva kurmayı düşünmüyorum. Hep istatistiklerle ilgileniyorsun. Hollywood'da başarılı olmak için buraya gelen insanların yüzde kaç burada kalıyor?"

Cevap vermedi. Ve bu çok şey anlatıyordu. "Üzerinde çalışmaya başlamak istediğim bir kitaplık var. Yarın görüşürüz," dedi Erik.

"Evet. Tamam."

İstasyonun otoparkı şehirdeki en güvenli yerlerden biri olmasına rağmen arabasına binene kadar Kait'i izledi, sonra Honda'sının direksiyonuna geçti. Kontağı çevirdi, sonra tereddüt etti. Birdenbire, kendin yap projesinde sessiz bir gece geçirecekmiş gibi hissetmedi. Çok sessiz. Düşünmek için çok fazla fırsat vardı ve şu anda düşünmek istemiyordu.

Cep telefonundaki muadil uygulamayı açtı.

* * *

"Uzun bir gün mü?"

Erik konuşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmediğini fark etti. Daha da kötüsü, Amber'inkinin sadece yarısını dinliyordu. Amber'ın ona sunduğu bahanenin üzerine atladı. "Evet. Ama iyi. İş yerindeki işleri değiştirdik, böylece ortağım ve ben aynı tempoda çalışıyoruz. Daha yeni başlıyoruz ama mahallelerimizdeki insanları gerçekten tanıyabileceğiz."

Tüm dikkatini ona odakladı. Çarpıcıydı, makyajı dramatikti, koyu renk saçları Serena'nın çilek sarısı dalgalarına hiç benzemeyen, kenarları bıçak gibi keskin asimetrik kesimlerden biriydi.

Serena mı? Neden Serena'yı düşünüyordu, özellikle de şimdi? Onun saçlarına baktığında tek yapmak istediği parmaklarını saçlarına daldırmaktı. Amber'inkine baktığında ise tek düşündüğü mükemmelliği bozmaktı.

"Senin için kariyer yolu nedir? Dayak polisi mi, sonra ne? Dedektiflik mi? Yoksa arada bir şey mi var?" Amber biraz öne eğildi. Gerçekten ilgileniyor gibiydi, internetteki ilk buluşma sorularını sıralıyor gibi değildi.

Sadece herkes bir kariyer yolu düşünmek istiyor gibi görünüyordu. O hariç. "Aslında bu akşam birkaç kişiyle birlikte dedektiflik sınavına çalışıyordum." Erik kahvesinden bir yudum aldı. Birkaç dakika sonra soğumuş olacaktı. Yine de istemiyordu. Zaten içtiği şey ağzının içini kaplamış, yapış yapış hale getirmiş gibiydi.

"Bu harika!" Amber haykırdı. "Nasıl olacak? Televizyon ne kadar yanlış anlıyor? Elbette bir suçun bir saat içinde çözülmediğini biliyorum, ama ya diğer şeyler?"

O konuşurken Erik garsonlardan birinin Amber'a takdir dolu bir bakış attığını fark etti. Kesinlikle seksiydi. Serena da öyleydi ama farklı bir şekilde. Aradaki farkı tanımlamaya çalıştı. Serena -ve işte yine Serena'yı düşünüyordu. Kabul edilemez.

"Bir kere çok daha fazla evrak işi var. Dağlar kadar evrak işi. Ama bu televizyonda heyecan verici olmaz," diye başladı Erik. "Ve bir dedektifin zamanının çok daha fazlası ofiste geçiyor. Tanıklar dışarı çıkmak yerine sorgulanmak üzere buraya getirilir. Ve tanıklar, dedektif sorgulamada ne kadar iyi olursa olsun, hemen hemen hiçbir zaman itiraf etmezler."

"Huh, bu-"

"Televizyonun çoğu zaman yanlış anladığı bir şey daha var. Benim gibi devriye memurları da soruşturma yapar. Olay yerine ilk gelen biziz. Bu yüzden

şüpheli hala orada olabilir. Tanıklarla ilk görüşmeleri yaparız ve başka tanıklar ararız. Ayrıca daha fazla bilgi toplamak için olay yerine geri dönebiliriz." Daha hızlı konuştuğunu fark etti, heyecanı artıyordu. "Üniformalılar bölgelerini dedektiflerden daha iyi bilirler. Dedektifler bir suç işlenene kadar soruşturmaya başlayamazlar, ancak çoğu zaman üniformalılar en azından bir şekilde bunu yapabilirler. Bir şey hissedebiliyoruz çünkü toplumu çok iyi tanıyoruz." Kendini durdurdu. Amber ders vermesini istememişti.

"Tutkunu seviyorum." Elini uzatıp kısa bir süre koluna dokundu ve ona ilgilendiğine dair ince bir işaret gönderdi.

"Peki ya siz? Bağış toplamak için sırada ne var?" Umarım doğru söylemiştir. Bağış toplayıcısı demişti, değil mi?

"Tehlikeli bir soru. Bütün gece konuşabilirim. Dünya hakimiyeti için yüz adımlık bir planım var. Ama kaçınacağım. En azından ikinci randevumuza kadar." Başka bir işaret, o kadar ince değil. "Kısacası, kesin bir yol yok ama bu gerçekten büyüyen bir kariyer. Hedefleri belirleyebileceğim, büyük bağışçıların kokusunu alabileceğim, büyük, muhteşem etkinlikleri denetleyebileceğim bir ekibin yöneticisi olmayı hedefliyorum. Elbette tüm bunlar kendimi adadığım bir amaç uğruna olacak."

İki eliyle kocaman kahve fincanını kavradı ve dudaklarına götürdü. Erik'in gözleri şık bir bej rengine boyanmış mükemmel tırnaklarına takıldı. Ona Serena'nın ayak parmaklarındaki parlak turuncu cilayı ve o küçük çipi düşündürdüler. Ayakkabısını çıkarıp o parmağı yalamayı, emmeyi ne kadar çok istemişti. Bir tür ayak adamı değildi. Ama çılgınca bir dürtü onu yakalamıştı. Amber'ın yanında otururken hiç dürtü almıyordu.

"Aslen Los Angeles'lı mısınız?" Erik dikkatini ayak fantezilerinden uzaklaştırıp karşısında oturan kadına, büyümekte olan bir alanda, onunki gibi insanlara yardım eden bir işte çalışan çekici, özenli kadına geri dönmeye zorlayarak sordu.

"Evet, ben buranın yerlisiyim. Glendale'de büyüdüm ama şimdi Frogtown'dayım."

Hiç gidecek birine benzemiyordu. Bu yıldan daha uzun süre buralarda olmayacak olan Serena'nın aksine. Onun yeteneksiz olduğunu düşündüğü için değil. Muhtemelen vardı. Ve o kaliteye, o içsel kıvılcıma, karizmaya, her ne deniyorsa ona sahipti. Belki de sadece sermaye / It. Ama pek çok insanda vardı. Ve sadece birkaçı gerçekten başardı.

Ve Amber'a dikkat etmiyordu. Yine. Odaklanmak zorundaydı. Odaklanmalıydı! Ama bir randevuya bu kadar odaklanmak zorunda mıydı? Odaklanmalıydı ki

İyi bir izlenim bırakmak için belki. Ama birlikte olduğu kadını gerçekten dinlemesi, başka birini düşünmeden ona bakması için odaklanmak?

Sahte görünmemesini umarak sahte bir esneme hareketi yaptı. "Soluyorum. Sanırım düşündüğümünden daha yorgunum. Dediğimiz gibi uzun bir gündü. İşin üstüne bir de çalışma grubu vardı. Üniversitedeyken birkaç galon kahve içsem yeterdi. Ama şimdi?" Omuz silkti. "Bu gecelik bu kadar yeter mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi. Onun söylediği şekilde, başka ne söyleyebilirdi ki?

Ayağa kalktılar ve adam onu arabasına kadar geçirdi. Şimdi işin zor kısmıydı. Her zaman "Seni arayacağım." demek isterdi. Ama Kait ona, bir erkeğin seni asla aramayacağını biliyorsa asla "Seni arayacağım" dememesi gerektiğini öğretmişti. "Geldiğin için teşekkürler. Seninle tanışmak güzeldi." Yanağına hızlı ve dostça bir öpücük kondurdu.

"Ben de memnun oldum," diye cevap verdi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştığını anlayabiliyordu. Başka bir şey söylemek istedi ama söyleyecek başka bir şey yoktu. Arabasına doğru yürürken el salladı. Arabasına bindi ve biraz kafa dağıtmak umuduyla radyoyu açtı ve eve doğru yola koyuldu.

Ama her nasılsa Sunset'te gitmesi gereken yönün tam tersine doğru sürmeye başlamıştı. Storybook Court'un eski moda sokak lambalarının ışığında deniz fenerini görmek için tek yapması gereken sola bakmaktı. Boş bir park yeri buldu ve mırıldandığı bir küfürle arabayı oraya çekti.

Buradaydı. Eve gitmeden önce etrafta hızlı bir devriye gezebilirdi. Arabadan indi, caddenin karşısına geçti ve Gower'dan aşağı inmeye başladı. Yürüyüş ona iyi gelecekti. Kahve onu sinirli yapmıştı ve biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Yakın zamanda uyuyacak gibi değildi. Eğer normal bir gece olsaydı, Amber'la birlikte onun evinde kalabilir ve kahvesini bol bol içebilirdi. Ama bu bir seçenek değildi, hele de Amber'dan birkaç adım ötede otururken başka birini düşünmeye devam ederken.

Muhtemelen birisi size pembe filler hakkında düşünmemenizi söylediğinde yapabileceğiniz tek şeyin pembe filler hakkında düşünmek olması gibi bir şeydi. Kendisine Serena'yı düşünmemesini söylemişti -çok iyi bir nedeni vardı- bu yüzden şimdi tek yapabildiği Serena'yı düşünmekti. Çok özel biri olduğundan değil. Tamam, ateşliydi. Ve komikti. Ve zekiydi. Ama birçok kadın

seksi, komik ve zekiydiler. Ya da çok değilse bile biraz. Az önce ona yasak koymuştu ve şimdi onu düşünmeden edemiyordu.

Bu, onunla biraz daha fazla zaman geçirmesi gerektiği anlamına mı geliyordu? Saray'daki herkesi tanımak için biraz zaman harcaması gerekiyordu. Bu tüm o yasak meselesini ortadan kaldırır mıydı?

Arabası gibi ayakları da onun yerine karar vermiş gibi görünüyordu, çünkü deniz fenerine doğru yürüyordu. Durdu, bunun gerçekten iyi bir fikir mi yoksa gerçekten aptalca mı olduğuna karar vermeye çalıştı. Tulip'in üzerinden üç yıldan fazla zaman geçmişti ve eğer kendine karşı gerçekten dürüst olsaydı, ki çoğu zaman dürüst olmaktan kaçınırdı, hâlâ onu unutmaya çalışıyordu. Onun kalbini kırmıştı. Kait bu konuda haklıydı. Bunu asla yüksek sesle söylemezdi ama doğrudu. İlk kez gerçekten aşık olmuştu ve kızın onu bırakıp gitmesi yıkıcı olmuştu.

Bazen, kendisi için gerçekten üzüldüğünde, onun ölmesinin daha kolay olacağını düşünüyordu. Ölmesini istediğinden değil, sadece daha kolay olurdu. Onu burada tutmaya yetmediği gerçeği -sadece burada değil, herhangi bir yerde, izin verseydi istediği her yere gidebilirdi- onun kendisine olan hislerinin, onun kendisine olan hislerine yakın bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

İçinden bir ses Serena'dan uzak durması gerektiğini söylüyordu. Büyük olasılıkla o da Tulip gibi Hollywood tarafından yok edilecekti. O zaman Los Angeles'tan ve ona başarısızlığını hatırlatan her şeyden uzaklaşmak isteyecekti. Buna o da dahildi. Buna değmezdi. Kızın deniz fenerinde yaşadığını fark ettiği anda içgüdüsünün ona söylediği şeye sadık kalmalıydı.

Tekrar yürümeye başladı. Deniz fenerine doğru. Ama bunun nedeni devriye gezmeye karar vermiş olmasıydı ve eğer devriye gezecekse, her yerde devriye gezmesi gerekiyordu. Özellikle de yakın zamanda bir soygunun gerçekleştiği sokakta. Homurdandı. *Evet, doğru. Kendine bunu söylemeye devam et, dostum.*

Sağında beliren bir hareket dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırdı. Bir kedi. Altın ve bronz çizgiler. MacGyver. Hızlı hareket ediyordu. Dişlerinin arasında bir şey parladı. Bir şey taşıyordu! Quevas kadınının kolyesi mi?

Kedinin peşinden gitti, neredeyse ona ulaşıyordu ki, kedi büyük deniz fenerinin kulübesi olan minyatür deniz fenerinin altına açılan bir delikten kıvrıldı. Erik kapıyı denedi. Kilitliydi. Serena'yı arayıp aramamasına ilişkin karar artık tartışmalıydı. Anahtara ihtiyacı vardı.

Saat dokuzu çok geçmemişti ve evinin ışıkları hâlâ yanıyordu, bu yüzden zili çaldı. Üzerinde küçük ananaslar olan mavi-beyaz çizgili ipeksi bir pijama giymişti. "Sen miydin?"

"Benim." Ananaslardan bazılarının etrafında "sulu meyve" yazdığını fark etti. "Sevimli pijamalar." Belki bir gün, konuşmadan önce gerçekten düşünecek ve "sevimli pijamalar" gibi anlamsız şeyler söylemeyi bırakacaktı.

Serena ona uzun ve kararlı bir bakış attıktan sonra, "Başka sorularınız mı vardı? Geçen gün çok hızlı gittin." Yüzünün kızardığını hissetti, ona getirdiğı çayı bile içmeden nasıl kaçtığını hatırladı. "Yoksa başka bir şey mi oldu?"

"Hayır. İkisine de hayır. Her şey yolunda. Sadece kulübenin anahtarını almam gerekiyor." Bu gece ahududu rengine bürünmüş ayak tırnaklarını kontrol etmek için aşağıya bakmaktan kendini alamadı.

"Her şey yolunda ama kulübemin anahtarlarını mı istiyorsun? Bu hiç mantıklı değıl."

Erik ona, "Açıkladığımda daha da anlamsız olacak," dedi. "Devriye geziyordum. Soygunla birlikte daha fazla varlık göstermek istedim. Ve kulübenizin altından geçen bir delikten bir kedinin kaybolduğunu gördüm."

"Hâlâ tam olarak anlayamadım." Serena pijamasının yakasını düzeltti. "Kedinin dışarı çıkamayacağından mı endişeleniyorsun? Yoksa izinsiz girdiğı için onu tutuklamak mı istiyorsun?"

"Bu kedinin bir şeyler çalmakla ilgili bir geçmişi var. Bir şekilde bir mücevher kutusuna girmiş ve içindeki en değerli şeyi almayı başarmış olması pek olası değıl ama ağzında parlak bir şey gördüğümü sandım. Kontrol etmek, neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum."

"Ben de geliyorum! Bu kedi hırsız görmem gerek!" Serena bir çift parmak arası terlik giydi ve kapının yanındaki kancalardan bir anahtar aldı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Ne ki?" Serena itiraz etti. "Sen bir polissin. Ve bir kediden bahsediyoruz."

Bunun için bir argümanı yoktu. "Peki. Gel hadi." Kulübeye giden yolu açtı. Anahtarı kilide sokarken yumuşak bir çığılık duydu.

"O da ne?" Serena sordu.

"Emin değılim. Belki başka bir hayvandır? Ben bir göz atana kadar geride dur." Erik her zaman taşıdığı küçük el fenerini çıkardı ve kapıyı açarken kulübenin içine tuttu.

"Kedicikler!" Serena onu iterek haykırdı. "Şu küçük tatlı bebeklere bakın." Erik, yavru kedilerin açık bir ton balığı poşetine benzeyen bir şeyin etrafında toplandığı yere doğru koşmadan önce onu kolundan yakaladı. Mac onlarla Serena ve Erik arasında duruyordu. Her zaman dost canlısı bir kedi olmuştu ama duruşu saldırgan değil, korumacıydı.

"Haklısın. Anneleri yakınlaşmamdan hoşlanmayabilir. Bizden şüpheleniyor gibi görünüyor," dedi Serena. Erik'e çarparak bir adım geri çekildi. "Değerli yavru kedilerinize zarar vermeyeceğiz," diye mırıldandı.

"Bu onların annesi değil. Bu Mac-MacGyver, sana bahsettiğim kedi. O bir erkek."

"Baba o zaman? Hepsi ona çok benziyor. Koruyucu babalar kedilere özgü bir şey mi?" Serena sordu. "Benim hiç olmadı."

"Ben çocukken bir erkek kedi komşunun kedisinin yavrularından birini öldürmüştü," diye cevap verdi Erik, gözlerini kendisine bakan MacGyver'dan ayırmadan. Sakin görünüyordu, tıslamıyor ya da başka bir şey yapmıyordu, ancak kuyruğu aşağıdaydı ve yavaşça ileri geri sallanıyordu. "Bunun tipik olup olmadığından emin değilim."

Erik çömeldi ve el fenerini yere koyarak kediden uzağa doğrulttu. Bunu yapar yapmaz bir tıslama sesi duydu ve yavru kedilerden biri Mac'in yanına koştu. Erik'e doğru baktı ve tekrar tısladı. Mac bir patisini uzatıp yavru kediye nazikçe geri itti. Yavru kedi hemen tekrar öne çıktı. Mac hüsrana dolu bir hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve yavru kedinin önüne geçti. Birkaç saniye sonra yavru kedi Mac'in ön patilerinin arasından fırladı.

Serena güldü. "İşte kararlı bir küçük adam ya da kız." Erik'in yanına çömeldi.

"Hey, Mac. Beni hatırladın mı? Gelip merhaba demek ister misin, kedicik, kedicik." Elini uzattı. Mac bir süre daha onu inceledikten sonra yanına gitti ve başını Erik'in dizine sürttü. Yavru kedi olduğu yerde, Erik, Serena ve diğer yavru kedilerin arasında duruyordu.

"Görünüşe göre Mac seni hatırlıyor," dedi Serena yumuşak bir sesle. "Ama bu o yavru kedinin bizimle arkadaş olmak istemesini sağlamıyor."

Erik Mac'in başının yan tarafını kaşımaya başladı ve Mac mırlamaya başladı. "İşte benim dostum," dedi Erik. "Görünüşe göre burada her şey senin ellerinde. Fiziksel olarak baba olamayacağından oldukça eminim. Sadece bir adım öne çıkıyorsun, ha?"

"Tam olarak ona benzedikleri konusunda yanılmışım. Şu sanki küçük beyaz bir önlük giymiş gibi görünüyor." En küçük yavru kediye işaret etti, sonra biraz daha yaklaştı. Bekçi kedi yavrusu tısladı, sonra da gülünç derecede tehditkâr olmayan bir hırıltı çıkardı. "Özür dilerim. Özür dilerim." Serena doğruldu. "Mac'in ağzında gördüğün şeyin ton balığı kesesi olduğunu mu düşünüyorsun? Gümüş rengi."

". En azından benim gördüğüm kadarıyla mantıklı. Durumu analiz edip ton balığı almaya gitmesinin mantıklı olduğundan emin değilim. Ama o her zaman alışılmadık bir kedi olmuştur."

"Onu nereden tanıyorsun ki? Bu ritmi yeni atmaya başladın, değil mi?"

"Evet, ama birkaç yıl önce Court'ta yaşayan bir arkadaşım vardı. Hırsızlığını bu sayede öğrendim," diye cevap verdi Erik. Bütün bu Lale hikâyesine istemiyordu.

"Onlara biraz su getirmek istiyorum," dedi Serena. "Hiç suları yok. Susamış olmalılar. Kesenin içinde kalan yağı nasıl yalayıp yuttuklarına bir bakın."

"İyi fikir."

Ayağa kalktı ve Mac'in etrafından dolandı, pijamasının alt kısmının serin ve kaygan malzemesi Mac'in koluna sürtündü. Erik Mac'e birkaç çizik daha attı, sonra el fenerini aldı ve ışını doğrudan yavru kedilere tutmamaya dikkat ederek kulübenin etrafına baktı.

Bekçi kedi Erik'e doğru fırladı, kıcının üzerine düştü, sıçradı ve tekrar Erik'e doğru ilerlemeye başladı. Saldırdı ve Erik'in ayakkabısına kondu.

Mac'in canına tak etmiş gibiydi. Yavru kediye ensesinden tutup kaldırdı ve yavru arkadaşlarının yanına götürdü. Muhafız yavrusunu yere bırakmadan önce nazikçe salladı. Yavru kedi Mac'e gönülsüzce bir tıslama verdi ama olduğu yerde kaldı.

Erik yerinden kıpırdamadan el fenerini odanın içinde gezdirmeye devam etti. Bir kolye ya da yerinde olmayan başka bir şey görmedi. Bazı mobilyalar, bahçe aletleri, birkaç kutu, belki de diğer Deniz Feneri Ödülü sahiplerinin bıraktığı eşyalar vardı.

"Buyurun, çocuklar." Serena içeri geri döndü ve yavru kedilerin birkaç metre uzağına büyük bir kap su koydu, sonra Erik'in yanındaki yerine döndü. Yavru kediler miyavlayarak aceleyle yanlarına geldiler. Bir tanesi o kadar hızlı hareket etti ki zamanında duramadı ve iki ayağı ıslandı. Küçük bir hapsirik verdi.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey olabilir." Yavru kedi önce bir ayağını, sonra diğerini silkeleyip tekrar hapsirince Serena gülümsedi. "Ne?"

onlarla ne yapmalıyız? Onları bir süreliğine burada bırakmaktan mutluluk duyarım. Onlara yiyecek ve su getirebilirim. Bu kadar küçükken onları taşımaktan nefret ediyorum."

"Onları tutmak için en iyi yer burası gibi görünüyor. Sıcak ve kuru ve fahri bir ağabeyleri var ya da Mac her ne olduğunu düşünüyorsa. Ve küçük ama alingan bir koruyucuları," diye yanıtladı Erik. "Ben de biraz yiyecek getirebilirim. Onları kontrol ederim. Eğer sorun olmazsa." Ona baktı ve Ruby ona yardım etmek için gönüllü olduktan sonra çeşmenin kenarında ona yardım ettiğinde ona verdiği o yavaş gülümsemeyle gülümsedi.

"Ortak velayet alabiliriz," diye cevap verdi. "Sen, ben ve MacGyver. Kapıyı kilitlemeden bırakacağım. Kimsenin kulübeyi karıştırmak isteyeceğini sanmıyorum." Ayağa kalktı. "Onları bırakmak istemiyorum. Ama alingan olanın biz buradayken bir içki içeceğini sanmıyorum. Yanlış bir hareket yapmadığımızdan emin olmakla çok meşgul."

Erik de ayağa kalktı ve Serena'yı dışarı çıkarmak için el fenerini kullandı. "Sanırım devriyeye dönsen iyi olur. Şu son soygun falan," dedi ona bakarak. "Bu yüzden burada olduğunu söylemiştin."

Orada olmasının nedeni bu değildi. Bunu söylerken ona ve kendine yalan söylediğini biliyordu. "Buraya geldim çünkü tek düşünebildiğim seni öpmek," diye cevap verdi, yine konuşmadan önce düşünmemiştii. "En mükemmel ağza sahipsin." Tek parmağıyla üst dudağının dış hatlarını çizdi. Kız geri çekilmedi.

Sonra ona doğru sallandı. Bunu isteyip istemediğinden emin değildi, yoksa bedeni onu kapısına doğru götürürken yaptığı gibi, kararları kendi mi veriyordu? Her iki durumda da . . . Eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Hafifçe ayrıldıklarını hissetti ve tek ihtiyacı olan da buydu. Öpücüğü derinleştirdi, ağzı çok sıcak, kaygan, yumuşak, çok davetkârdı.

Erik yapmak istediği başka bir şeyi daha yaptı. Parmaklarını onun ipeksi saçlarına geçirdi. Kız da karşılık olarak kollarını adamın boynuna doladı. Sonra sarsılarak uzaklaştı. "Ow!"

"Neyin var?" "Bir şey
parmağımı ısırıldı."

İkisi de aşağı baktı ve alingan yavru kedinin onlara baktığını gördü. Yumuşak bir tırmalama sesi duyuldu, sonra Mac ortaya çıktı. Bir nefes çekti, yavru kediye ensesinden tutup kaldırdı ve kulübeye doğru götürdü.

"O yavru kedi biraz daha büyüdüğünde, bence Mac dengiyle karşılaşmış olacak. Ve bu da bir şey ifade ediyor." Serena'ya döndü ve o da

yarım adım uzaklaştı.

"Bu ... alışılmadık bir gece oldu," dedi. Onu öptüğü için pişman mıydı? Öpüşürken hiç de öyle hissetmediği kesindi. "Belki de yapmalıyız. İçeri gelmek ister misin?"

"Evet." Deniz feneri olması önemli değildi. Serena'yla birlikteyken başka bir kadını, herhangi bir kadını düşünmek imkânsız olacaktı.

Onun elini tuttu ve arka bahçedeki çimenlerin üzerinde yürümeye başladılar. "Biliyor musun, bu kaderin şanslı bir cilvesi."

"Benim devriyeye çıkmam mı gerekiyor?"

"İşte bu." Parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "Ama aynı zamanda, eğer inanabilirseniz, bir kurt kedi hırsız için seçmelere katılacağım. Benim karakterim, yani canlandıracağım karakter, kedi ve insan arasında gidip geliyor. Sanırım insan formundayken de kediye benzer bazı özellikleri olacak. Yavru kedileri ve Mac'i izlemek bana harika fikirler verecek. Yönetmen en sevdiklerimden biri. Onunla çalışmayı çok, çok, çok isterim."

Erik onun sesindeki ham umudu duydu. Bunu çok istiyordu. Rol için başka kaç oyuncunun başvuracağını hiç düşünmüş müydü? Gerçekten bir şans olduğunu düşünüyor muydu? Yürümeyi bıraktı. Kız da öyle. Elini onunkinden kaydırды.

"Özür dilerim. Sanırım biraz gevezelik ettim. Bazen gergin olduğumda sadece konuşurum. Konuşurum, konuşurum, konuşurum. Tam olarak gergin olduğumdan değil, sadece ..." Ay ışığında ona bakarken cümle kayboldu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama aslında devriye gezmem gerekiyor." "Geri gelebilirsin."

"Hayır. Özür dilerim. Counterpart.com'da tanıştığım bir kadınla geç saate bir içki ayarladığımı unutmuşum. İptal etmek için çok geç." El fenerini ona doğru tuttu. "Bunu al ve güvenli bir şekilde içeri gir. Yarın kedi maması getireceğim."

Şu anda oradan çıkması gerekiyordu. Kendisinin ona doğru çekildiğini hissetti, sanki o bir tür çekici ışıdı. Ama o kısımdan bahsederken o özlemi, o hırsı, o arzuyu duymuştu. Sanki onun için her şeymiş gibi geliyordu. Tıpkı Tulip gibiydi ve tüm bunları tekrar yaşamak istemiyordu. Hiç kimse için.

BÖLÜM 6

"Rol bir shigella. Seçmelerle ilgili telefonu sen buraya gelmeden hemen önce aldım," dedi Serena Cuma sabahı ilk resmi girişleri sırasında Ruby'ye. Deniz fenerinin dullar yürüyüş yolunda durmuş, Storybook Court'a bakarak konuşuyor ve kahvelerini yudumluyorlardı.

"Shigella. O değil mi-" Ruby başladı.

"Bu bir bakteri," dedi Serena. "Ateş, karın ağrısı ve genellikle kan veya mukus içeren ishal gibi belirtileri olan bir hastalığa neden olur." Bu heyecan vericiydi. Bu konuda heyecanlı olmalıydı. Bir seçmeye katılacaktı, seçme değil, zamanı ve her şeyi belli olan bir seçmeye ve daha bir buçuk haftadır buradaydı. Heyecanlı olduğunu göstermek için Ruby'ye jazz ellerini gösterdi. Teorik olarak heyecanlıydı ama hissettiği şey yorgundu.

"Bu harika. Ticari bir kredi özgeçmişinize çok güzel bir katkı olur. Ve insan olmayan bir şeyi oynamak. Menzilin olduğunu gösterecektir," dedi Ruby gülmeyi bıraktığında.

Serena kahvesinden uzun bir nefes çekti. Sadece on dört dakika uyumuş gibi hissediyordu ama en az on beş dakika uyumuş olması gerektiğini biliyordu.

"Yorgun musun?" Ruby sordu.

Serena inledi. "Belli oluyor mu? Seçmelere bir haftadan az kaldı. Daha iyi uyumaya başlamalıyım. Halsiz görünerek gelemem. Belki shigella kötü görünebilir. Ama onları enerjik, insanların vücuduna girmekten ve tahribata yol açmaktan hoşlanan biri olarak hayal ediyorum. Çoğunlukla çocuklara bulaşırlar."

"Yapmanız gereken tek şey şu. Blender'a biraz nane yaprağı at. Suyunu çıkarın. Bir tutam zerdeçal karıştır. Gözlerinizin altına sürün. Kuruduktan sonra oda sıcaklığında su kullanarak yıkayın."

"Bunu hiç duymamıştım. Teşekkürler." Serena gülümsedi. Olması gerekenden daha fazla çaba harcadı. Ağzının kenarlarını bile zorlanmadan kaldıramayacak kadar yorgun muydu?

Ruby uzun bir süre onu inceledi. "Yorgun olmaktan daha fazlası, değil mi?"

Serena içini çekti, sonra Ruby'ye parmağını salladı. "Sen şu anlayışlı arkadaşlardan birisin, değil mi?"

"Suçlu. Neler oluyor? Söylemek zorunda değilsin," diye ekledi çabucak. "Burada baskı yok."

Belki bu konuda konuşmak ne olduğunu anlamasına yardımcı olurdu. Dün gece onu ayakta tutan da buydu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Öpüşüyorlardı, sonra muhtemelen daha fazla öpüşmek için içeri girmek üzereydiler ve belki de bundan daha fazlası, sonra adam oradan çıktı. "Dün gece Erik geldi."

"Oooh. Haklı mıydım? Kıvılcımlar var mıydı?"

"Büyük kıvılcımlar. O kadar büyükler aslında onlara kıvılcım denmez. Daha çok

-" Serena bir patlama sesi çıkardı.

"Bunu biliyordum. Çeşmenin yanındaki o ilk gün bunu görebiliyordum. Bunu söylemem garip olabilir ama bu beni gerçekten mutlu ediyor. O çok harika, sen de çok harikasın. Ama şu anda o kadar da harika değilsin."

"Ben iyiyim. Adamı çok az tanıyorum, o yüzden önemli bir şey değil. Ama kafam karıştı," diye itiraf etti Serena. Aslında kafası karışmaktan çok daha fazlasıydı. İncinmişti ama bunu itiraf etmekten utanıyordu. Erik onu incitme yeteneğine sahip olmamalıydı. Birbirlerini toplamda kaç dakika görmüşlerdi? Muhtemelen iki saatten az.

"Kafam karıştı..." Ruby sordu.

"Öpüştük. *Öpüştük*" -yine patlama sesi çıkardı- "*öpüştük*. Dizlerimin bağı çözüldü. Gerçekten. Eğer ona tutunmasaydım, dik durabilir miydim emin değilim. Ve içeri girmek isteyip istemediğini sordum-"

"Bekle. ?" Ruby araya girdi. "Buraya geldiğini söylemiştin."

"Kapıya geldi çünkü kulübenin anahtarlarını almak istiyordu. Ağzında parlak bir şeyle içeri giren bir kedi görmüş. Sokağın karşısından çalınan kolye olabileceğini düşünmüş."

"Sakın söyleme. Altın ve bronz çizgili kedi, adı MacGyver mı?" Ruby gözleri parlayarak sordu.

"İşte bu."

Ruby sırtıttı. "Oh, Mac, Mac, Mac."

"Yine de almadı. Ağzındaki kolye değil, bir kese ton balığıydı. İçinde de bir yavru kedi vardı. Sanki onları beslemek için getirmiş gibiydi ama bir kedinin böyle bir strateji kurabileceğini sanmıyorum. Ya da yapabilirler mi? Benim hiç kedim olmadı."

"Ben de öyle. Ama sanırım onu tanıyan çoğu kişi Mac'in eşsiz olduğunu söyleyecektir. Erik sana Mac'in bir çöpçatan olduğunu söyledi mi?" Ruby sordu.

"MacGyver'in daha önce de bir şeyler çaldığını söyledi ama bu."

"Belki de hikayenin geri kalanını bilmiyordu. Olan şuydu, Mac gerçekten Jamie için bir erkek bulmaya çalışıyor gibiydi. Sürekli erkek çorapları ve iç çamaşırları çalıp kapısına bırakıyordu. Eşyaların çoğu David'den geliyordu."

"Şu anda kocası olan kişi."

Ruby başını salladı. "Mac'in hırsızlığı sayesinde tanıştılar. Ve onun bir araya getirdiği tek çift de onlar değil. Jamie ve David balayındayken, Jamie'nin kuzeni Briony onlar için evcil hayvan bakıcılığı yaptı. Mac kaçtı ve Briony onu bulan Nate'den bir telefon aldı. Court'un arkasındaki destekli yaşam topluluğu The Gardens'ı yönetiyor. Şimdi onlar da evli. Ayrıca The Gardens'ta yaşayan dört kişi de Mac'in oraya ziyarete gelmeye başlamasından sonra evlendi."

"Sence tüm bunları Mac mi planladı?"

Ruby omuz silkti. "Kesin olarak bildiğim tek şey Mac sayesinde tanışan dört çiftin evlendiği. Belki de beş. Nate'in kız kardeşinin Briony'nin eski nişanlısıyla tanışmasında Mac'in parmağı, daha doğrusu patisi vardı ve ikisi şimdi nişanlı. Çok uzun hikâye. Sonra anlatırım." Gülümsedi. "Ve şimdi Mac'in yaptığı bir şey Erik'i kapınıza getirdi. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Sonra ne olduğunu anlatayım. El ele tutuştuk, evime doğru yürüyorduk ve sonra gitmesi gerektiğini söyledi. Peki neden? Çünkü internetteki bir arkadaşlık sitesinde tanıştığı bir kadınla geç saatte bir içki randevusu olduğunu hatırladı. Bu kadar geç saatte iptal etmek istemedi."

"Bu çok kıbarca."

"Ama sadece bir şeyler içip geri döneceğini söylemedi. Beni arayacağını söylemedi. Ve beni aramadı." Serena kendi sesindeki acıyı duyabiliyordu. *Nefes al*, dedi kendi kendine. *Bunu kullanabilirsin*. "Ayrıca, neredeyse koşarak benden uzaklaştı. Sanki alkışladığımı yeni öğrenmiş gibiydi. Ya da kredi puanını görmek istedi." Ruby'nin genellikle her konuda söyleyecek bir şeyi olurdu ama bu onu susturdu. "Bu yüzden kafam karıştı," diye ekledi Serena.

"Şey, evet." Ruby kahvesinden bir yudum daha aldı. "Gerçi Mac'in bir araya geldiği diğer çiftler gibi sorunsuz bir zaman geçirmedi. Hepsinin bazı sarsıntılı dönemleri oldu."

"Çalkantılı bir dönem geçirdiğimiz bir noktaya gelmeyeceğiz. Başlamadan bitti."

"Öpücük hariç."

O lanet öpücük hariç. Erik onun hissettiklerine yakın bir şey hissetmiş olamazdı. Hissetseydi bile, çekip gidemezdi.

"Kahve tazelemek ister misin?" Serena Ruby'ye sordu. Kendi fincanını boşaltmıştı ve bir tane daha içerse yarı ölü yerine biraz canlı hissetmeye başlayacağını umuyordu.

"Gelemem. Vintage Junction'a gitmem gerekiyor. Küflü eski konağım için mükemmel bir büyükbaba saati arıyorum," diye cevap verdi Ruby. "Gelmek ister misin? Her zaman harika şeyler vardır, ancak bazen onları bulmak için biraz kazmanız gerekir."

"Genellikle, evet. Ama shigellae'nin kafasına girmek için biraz zaman harcamam gerekiyor. Şigellaların kafası olmasa bile," dedi Serena. "Mulcahys'e vereceğin rapor için başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir şey değil. Çok iyi gidiyorsun. Bir menajer buldun, seçmelere katıldın ve daha bavulunu bile boşaltmadın." Ruby, Serena'nın kolunu şefkatle okşadı.

Serena başını salladı. "Doğru. Haklısın. Deniz Feneri Ödülü de bunun için. Bana oyunculuğa odaklanmam için zaman vermek için. Dün gece Erik'in aklından neler geçtiğini anlamaya çalışmak için daha fazla zaman harcamayacağım. Düşünmem gereken çok daha önemli şeyler var." Kubbeye yöneldi ve Ruby hemen arkasında olduğu halde dolambaçlı merdivenlerden inmeye başladı. Birinci kata ulaşmadan önce kapı ziline *ohhhhh-waaaaah* sesini duydu.

Erik mi?

Düşünce, onu durduramadan kafasına çarptı. Erik'in kapısına geleceğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Tabii kedi maması bırakmak istemiyorsa. Kendi kendine, eğer dışarıdaki oysa, UPS görevlisine davrandığı gibi kibar ve arkadaşça davranacağını söyledi. Evet, adımlarını ikişer ikişer atmaya başlarken kendine söylediği buydu.

Birinci kata ulaştığında derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve acele etmeden ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında gördüğü ilk şey kocaman bir buket çiçek oldu

-Turuncu zambaklar, ayçiçekleri, sıcak pembe gerbera papatyaları, şeftali gülleri... O kadar büyüktü ki, elindeki adamın yüzünü gizliyordu. "Vay canına," diye fısıldadığını duydu Ruby arkasından.

"Vay canına," diye tekrarladı Serena.

"Beklediğim tepki buydu." Daniel buketi indirdi ve ona sıırıttı. "Senin için." Çiçekleri Serena'ya uzattı. "Rolü kaptım! Senin koçluğun sayesinde!"

"Daniel, tebrikler!" Serena haykırdı. "Ama bunu yapmak zorunda değildin." Buketi biraz salladı. "Muhteşem ama çok fazla."

"Neredeyse yeterli değil," diye Daniel. "Hey, Ruby."

"Benden de tebrikler, Daniel. Bölüm ne?"

"Yeni bir oyunda. Daha önce hiç sahnelenmedi," diye açıkladı. "Kasım ayında Lankershim Playhouse'da ."

"Orada olacağım," diye söz verdi

Ruby. "Ben de," diye ekledi Serena.

Ruby, Serena'ya, "Ona haberlerini anlat," diye ısrar etti.

"Tamam, buna hazır mısın Daniel?" Serena sordu. "Vur

bana." Daniel göğsünü tokatladı.

"Yeni bir banyo temizleyicisinin reklamında shigella bakterisini oynamak için bir seçmem var."

"Bunu yapmanın yolu bu!" Daniel ağladı.

"Kız yaşıyor," diye atladı Ruby.

Haklıydılar. İşler harika gidiyordu. Bir Hollywood menajeri ve oyunculuk işi vardı.

"Bir süre benimle bakteri oynamak ister misin, Daniel?" İhtiyacı olan şey buydu, hiç de kafa karıştırıcı olmayan bir adamla biraz prova yapmak. Ya da deli.

* * *

"Çalınan tek şey yüzüktü, doğru mu?" Kait sordu.

"Jamie ve David'in evini aramanızı istiyorum. Suçlu o kedi. Geçen hafta buradaydı, tam senin oturduğun yerde oturuyordu" -Marie Erik'i işaret etti- "soslu hindi yiyordu. Hatta onun için ısıttım bile."

Al homurdandı. Erik bunun Marie'nin bir kedi için yemek ısıtmasını onaylamak mı yoksa onaylamamak mı olduğundan emin değildi.

"Belki de ben mutfaktayken yüzüğü almıştır!" Marie devam etti. "Siz ikiniz neden hâlâ burada oturuyorsunuz? O kedinin evini dolaşıp saklandığı yerleri arıyor olmalıydınız."

"Jamie ve David'lere gideceğiz," diye Erik ona güvence verdi. "Sadece önce ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahip olduğumuzdan emin olmak istiyoruz."

Marie çok yavaş konuşarak, "Neden daha fazla bilgiye ihtiyacınız olduğunu anlamıyorum," diye söze başladı. "Kedi bir hırsız. Kedi bu evdeydi. Yüzüğüm gitmiş."

"Sadece birkaç sorumuz daha var. Yüzük sigortalı mıydı?" Kait sordu. "Ev sahibimizin sigortası kapsamında. İşinizi yaparsanız, biz de sigortaya ihtiyacımız olmayacak," dedi Marie ona. Al homurdandı ve bu kez Erik bunun bir onay homurtusu olduğundan neredeyse emindi.

"Peki yüzüğü en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyorsunuz?"

Erik, soruları Kait'in sormasına izin verdiği için mutluydu. Bok gibi hissediyordu. Çünkü bok gibi uyumuştı. Çoğu zaman, uykuya dalmaya başladığında, o delicesine ateşli öpücük gözünün önüne geliyordu. Tulip'ten beri başka kadınlarla da birlikte olmuştu, Kait'e göre çok fazla kadınla, ama hiçbirisi Serena'yı öpmek kadar bedenini eritmemişti.

Zamanın diğer yarısında, uyumaya yaklaştığında, Serena'ya içki içmek için başka bir kadınla buluşmaya gittiğini söylediğinde Serena'nın yüz ifadesini görmüştü. Yine de ona yalan söylediği için pişman değildi. Yapılması gerekiyordu. Onunla yakınlaşmasına kesinlikle izin veremezdi. Eğer yaklaşırsa, bunu sıradan bir şekilde sürdüremezdi. Öpücük ona bu kadarını söylemişti.

Sonra kız Hollywood'dan kaçtığında, kendini tekrar toparlamak zorunda kalacaktı. Tulip'ten sonra nihayet iyiydi ve bu şekilde kalmayı planlıyordu. Dün geceki davranışlarına bakılırsa, Serena'nın onu bir daha görmek istemediğinden emindi. Yani, görev tamamlanmıştı.

Erik dikkatini tekrar görüşmeye vermeyi başardığında Kait, "Ne bulduğumuzu sana bildireceğiz," diyordu. Kait'in az önce sorduğu soruların ya da yanıtların hiçbirini duymamıştı. Harika. Kendini berbat hissetmekle kalmıyor, berbat bir iş yapıyordu. Kendine Serena'yı düşünmek için daha fazla zaman harcamasına gerek olmadığını hatırlattı. O sorunu çözmüştü.

Erik, Kait'le birlikte gitmek üzere ayağa kalkarken, "Bize yüzüğün bir resmini getirebilirsen çok yardımcı olur," dedi.

Al yüksek sesle homurdandı. "Sadece yapacağımı söyledim." Marie'nin ses tonu kabaydı. "Benim ya da Al'ın akrabalarından birinin bunu giydiği bazı resimlerim olduğunu biliyorum. Bulur bulmaz size haber veririm." Onları kapıya kadar geçirdi ve Erik'i şaşırtarak onlarla birlikte dışarı çıktı. "İkinize söylemem gereken bir şey var," diye açıkladı. "O yüzükten nefret ediyorum. Günah kadar çirkin. Parayı alsam da olur. Başlangıç olarak yeni bir tost makinesi alırdım. Ama bu yüzük nesillerdir Al'ın ailesinde. Temelli giderse perişan olur. O yüzden sen git bul."

Bir cevap beklemeden eve döndü. "Pekâlâ, emirlerimizi aldık," dedi Kait. "Önce ne yapmak istiyorsunuz? Tanıklarla konuşmak mı yoksa

kedinin sahiplerini görmeye gidelim mi? Kediye kontrol etmezsek tatmin olmayacaktır."

"Önce kediye halledelim o zaman," diye cevap verdi Erik. Jamie ve David'in yaşadığı hobbit deliğinden eve doğru yola çıktıklarında, "Ne çok yardımcı olurdu biliyor musun?" diye sordu. "Bu sitede birinin güvenlik kamerası olması gerçekten çok yararlı olurdu. Özellikle de kimse kapısını kilitlemediği için."

"Marie bir kapıyı kilitlemeden bırakmak için fazla pratik görünüyor, ama gerçekten de hafif bir uykucu olmanın ihtiyacı olan tek güvenlik olduğuna inanıyor. Seksen küsur yaşında çelimsiz bir kadının eve birinin girdiğini duyarsa ne yapacağını düşündüğünü bilmiyorum."

Erik cevap olarak homurdandı ve sesinin Al gibi çıktığını fark etti.

Kait yüksek sesle iç çekti. "Vazgeçecek misin yoksa seni sorgulamak zorunda mı kalacağım?"

Onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmadı. "Dediğim gibi, Storybook Court'ta kimsenin asgari güvenlikle bile uğraşmaması rahatsız edici." Kızın bunu kabul edeceğinden şüpheliydi ama denemeye değerdi. Onunla Serena hakkında konuşmayacaktı. Amacı Serena'yı düşünmek bile değildi.

"Bullpucky."

"Kötü bir gece uykusu çektim, hepsi bu."

Kait daha yumuşak bir iç çekti. "Eninde sonunda bana söyleyeceksin."

"İşte burası." Erik, Jamie ve David'in evine giden ustalıkla eğriltilmiş kapının önünde durdu.

"Bu sefer konuşmayı sen yap," dedi Kait ona. "Ben miyav dili bilmiyorum."

"Peki." Erik kapıyı çaldı.

"Geliyorum! Hızlı değil ama geliyorum." Birkaç dakika sonra Jamie kapıyı açtı, yüzü kızarmıştı. "Hamilelik kitaplarına göre dokuzuncu ayda 'hafifleme' denen bir şey oluyormuş, bebeğin pozisyonu değişiyormuş ve nefes alması kolaylaşıyormuş. Sanırım benim bebeğim olduğu yerde rahat." Bir elini karnının üzerine koydu. "Ve bu muhtemelen çok fazla bilgi oldu."

"Hayır, hayır. Uzun zaman oldu ama biz hâlâ arkadaşız. Ne istersen söyle." Erik ve Tulip, Jamie ve David'le Ruby'nin yıllık Noel eğlencesinde tanışmış ve ondan sonra da birkaç kez takılmışlardı.

"Seni tekrar görmek güzel, Erik." Jamie'nin gülümsemesi sıcaktı.

"Sen de." Bir saniye tereddüt etti, sonra ona nazikçe sarıldı. "Bu benim ortağım, Kait. Duydun mu bilmiyorum, ama biz

Storybook Court'u ritmimizin bir parçası olarak görüyoruz."

"Ruby söyledi. Bu harika! Güvenlik konuşmasına gelemediğim için üzgünüm. Hamilelik kitapları da şu sıralar enerji patlaması yaşayabileceğimi söylüyor. Ama yine olmadı. Bu yüzden avluda olmayı planlarken uyukluyordum."

"Seninle her şeyin üzerinden geçebiliriz," dedi Erik. "Ama seninle konuşmamız gereken başka bir şey var."

"Elbette. İçeri gelin. Kek ister misiniz?" diye teklif etti onları oturma odasına götürürken. "David stresle kek pişiriyor."

Erik, Kait'e "David, Los Feliz'deki Mix It Up Bakery'nin tüm fırın işlerini yapıyor," dedi.

"Belki bir tane alabilirim? Az önce Defranciscos'lardaydık ve Marie-"

"Başka bir şey söyleme. Marie'nin misafirlerini nasıl beslediğini biliyorum. Gitmeden önce sana bir şeyler hazırlayacağım." Jamie yavaşça kendini kanepeye bıraktı.

Erik onun yanına oturdu ve Kait de koltuğa geçti. "Hey, Diogee nerede?" Kapıya ilk gelen genellikle köpek olurdu. Ve Diogee hakkında konuşmak Mac'ten bahsetmek için doğal bir fırsat yaratacaktı.

"Tımarhanede. David banyo yapması gerektiğine karar verdi. Hamilelik kitapları dokuzuncu ayda 'yuva kurma dürtüsü'nün yaygın olduğunu söylüyor. Kocam kesinlikle bunları yaşıyor. Köpek de dahil olmak üzere her şeyin tertemiz olmasını istiyor."

"Peki ya Mac? Onun canı bağışlanacak mı?"

"David'e bebeği derisi bozulmadan karşılamının daha iyi olacağını söyledim. Bunu düşündü ve Mac'in kendisine yaptığı dil banyosunun yeterli olduğuna karar verdi."

"Akıllıca bir karar gibi görünüyor. Aslında biz de sizinle Mac hakkında konuşmak istiyorduk."

"Uh-oh. O ne yaptı?"

"Bir şey yapmamış olabilir," dedi Erik ona. "Ama Al ve Marie'lerdeydik çünkü Marie'nin bir yüzüğü çalınmıştı. Geçen hafta mahkemedeki başka bir evden bir kolye çalındı. Marie kontrol etmemizi istedi."

."

"Ve hırsızın Mac olmadığından emin olmak için," diye bitirdi Jamie onun yerine. "Anladım. Birkaç yıl önce bir kedi suçu çılgınlığı yaptı ve mahalledeki insanların yarısından bir şeyler çaldı. Ama sadece bir evden bir şeyler aldı ve

onları başka bir evin önüne bıraktı. Sonunda herkes her şeyi geri aldı."

"Evinizde size ait olmayan hiçbir şey bulunmadı mı?" Kait sordu.

Jamie başını salladı. "Emin olmak için Bay Clean'e sorabilirim. Ama bana ait olmayan bir mücevher bulsaydı, eminim bundan bahsederdi."

"Bir arkadaşımın köpeğinin saklanma yeri vardı," dedi Erik. Aslında bir arkadaştan çok bir ilişki söz konusuydu ama bu gerekli bir bilgi değildi. "Kanepenin altına sıkışacak kadar küçüktü ve astarda bir yırtık açıp tenis toplarını ve gıcirtılı oyuncakları oraya saklardı. Ve yatağına çiğ deri kemikler gömüyordu."

Jamie güldü. "Zavallı Diogee. Kendine ait diyebileceği bir oyuncağı yok. Mac her zaman onlara el koyuyor. Aslında onları istemediğini biliyorum ama Diogee'nin onlara sahip olmasını istemiyor."

Kait öne doğru eğildi. "Onları nereye koyuyor?"

"Onları hiçbir yere koymuyor. Sadece Diogee bir tanesine doğru yöneldiğinde Mac onu engelliyor. Diogee Mac'ten tam olarak korkmuyor ama Mac bir şey isterse Diogee ona izin veriyor," diye yanıtladı Jamie. "Yine de Mac ona karşı tatlı da olabiliyor. Mac'in Diogee'nin ödül kavanozuna girip Diogee'ye ödül verdiğinden neredeyse eminim. Onu bunu yaparken hiç yakalamadım ama kanıtlarını gördüm."

"Sen ve David mücevherlere göz kulak olur musunuz? Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama her ihtimali göz önünde bulundurmak istiyoruz."

"Kesinlikle," diye söz verdi Jamie. "Ama Mac aslında bir ev kedisi. Arada bir dışarı çıkmayı başarıyor ama çok sık değil. Buraya taşındığımda David köpek kapısını kalıcı olarak kapattı ve bacayı da kapattık çünkü o şekilde girip çıkabildiğini fark ettik. Ateş yakmak güzel ama kedinin evde güvende olduğunu bilmek daha güzel."

"Aslında geçen gece onu dışarıda gördüm. Bir kedi yavrusuna dadılık gibi görünüyordu," dedi Erik ona.

Jamie'nin kaşları çatıldı. Aklında bu kadar çok şey varken onu endişelendirmekten nefret ediyordu. "Yavru kediler mi? Kime aitler?" Jamie sordu.

"Deniz fenerinde yaşayan kadın onları kulübesinde bulmuş." Erik onu tanıdığını söylemesi için bir neden olduğunu düşünmüyordu. Konuyla ilgisi yoktu. "Biraz daha büyüyene kadar onlara o bakıyor."

"Ve orada Mac'i gördün mü?" Jamie sordu. Erik başıyla onayladı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum," diye devam etti. "Birini kaçırmış olmalıyız."

Kaçış yolları. David eve döndüğünde ben ve David evi gözden geçireceğiz. Aynı zamanda çalınan malları da kontrol edebiliriz."

Erik ayağa kalktı. "Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler. Bebek için tebrikler."

"Şu kekleri paketlemem için bana bir dakika verin."

* * *

Mac küçük odaya girdi ve Erik ile Kait adındaki insanı kolayca fark etti. Onları yavru kedileri için olası insanlar olarak değerlendirmek için biraz daha zaman istemişti, bu yüzden koku izlerini takip etti. İzler onu evden yaklaşık dört blok öteye götürmüştü ve bu Mac için sorun değildi. Keşfetmeyi severdi.

"Bu kek bana foodgasm yaşattı," diye bağırان bir adam yere böceğ benzeyen bir şey tükürdü. Mac araştırmak için masanın altına doğru yürüdü. Böcek değildi. Bir parça kek. David bazen Mac için ton balıklı, peynirli ve üstüne karidesli kekler yapardı. Ama bu kek parçası o türden değildi, bu yüzden onu kendi haline bıraktı. Diogee onu yiyebilirdi ama Diogee bir köpekti.

Adam kırıntıları yere püskürterek gevezelik etmeye devam etti. Diogee bu insana bayılırdı. "Sanırım içinde tekila var. Evet, kesinlikle. Ve biraz da limon kabuğu rendesi."

Dişi bir insan, "İletin onları," diye bağırdı.

"Bunları almalı mıydın bilmiyorum, *buey*. Kolluk Kuvvetleri Etik Kuralları hediyeler hakkında ne diyor?" diye sordu başka bir erkek.

Erik, "Davranışlarını etkilemeye yönelik bir girişim olarak yorumlanabilecek her türlü bahşiş veya iltimas," diye gevelemeye başladı. Mac dolaştı ve sandalyesinin yanına oturdu.

Şimdi de Kait boş boş konuşuyordu. "Kimse bir kekten etkilenmez, muhtemelen Tom hariç."

"Bilmiyorum. Baş şüphelinizin hapse girmesini istemeyen bir kişi tarafından pişirilmişler."

"Büyük Kedi Evi!" Adam daha fazla kırıntı püskürterek güldü. Kedi mi?

Adam Mac'ten mi bahsediyordu?

Birdenbire tüm insanlar aynı anda konuşmaya başladı.

"Baş şüpheli değil. Tek şüpheli kedi!" "Bu bir kedi-lamity!"

"Kedicik olmalısın!"

"Sahibinin endişelenmesine gerek yok. hapisten çıkış kartı olmalı. Bütün kedilerin vardır."

Sanki onun hakkında konuşuyor gibiydiler. Odadaki tek kedi oydu. Ve *güliyorlardı*.

Mac'in bıyıkları seğirdi ve omurgasındaki tüyler diken diken oldu. MacGyver'in eğlenceli hiçbir yanı yoktu! En azından Erik gülmüyordu. Erik iyi bir insandı. Mac takdirini göstermek için Erik'in bacağına bir kafa attı.

Erik aşağı baktı ve Mac'i görünce bacağı sarsıldı. Birkaç saniye sonra, David'in rüzgârlık dediğini duyduğu bir şey Mac'in üzerine düştü. David bu kelimeyi Mac'in rüzgârlığı eski bir pençe parçasını çıkarmaya yardım etmek için kullanmasından sonra birçok kez söylemişti.

Mac rüzgârlıktan kurtulamadan Erik onu kucağına aldı. "Kait," diye bağırdı. "Mahkemeye geri dönmeliyiz."

Mac, Erik'in kollarında odadan çıkarılırken insanlardan biri "Felaket bir şey mi oldu?" diye bağırdı. Ve herkes tekrar güldü.

Kedi'ye güldüler.

BÖLÜM 7

Jamie, "Mac'in kafese kapatılması fikrinden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Mac merdivenin üçüncü basamağından onu ve David'i izledi. David vurup duruyordu. Bir şeyleri değiştiriyordu.

"Ben de istiyorum Jam. Bu beşiği bir araya getirir getirmez Mac için bir kedi odası üzerinde çalışmaya başlayacağım," diye geveledi David. "Adam gelip bana yardım edeceğine söz verdi." Bir patlama daha yaptı. "Mac'in banyo penceresinden ağaca atlayabileceğini düşünmemiştim ama belli ki öyle yapıyor."

"Kendime sürekli bunun bir gün bile sürmeyeceğini hatırlatmam gerekiyor." Jamie kekten bir ısırık aldı, sonra da havuçtan bir ısırık. "Bu bir ısırık sağlıklı, bir ısırık abur cubur planı dahice."

"Bütün bir gün bile sürmeyecek. İşimiz bittiğinde Mac'in takılabileceği harika bir açık hava alanı olacak. Hâlâ pencereden dışarı çıkabilecek ve hatta yere kadar inebilecek. Serbestçe dolaşmak kadar harika olmayacak ama hem kendisi hem de komşular için çok daha güvenli olacak."

"O mücevheri gerçekten çaldığını , değil mi?" Jamie boş boş konuştu.

David bir patlama ve iki çınlama sesi çıkardı. "Her yere baktık, genelde eve bir şeyler getirir ya da yakınlardaki birine verir. Yüzük ve kolyeyi bulamadık.

Hırsızın o olduğunu sanmıyorum. Bu sefer. Yine de Son zamanlarda çok huzursuz. Çoğu zaman teneke çatıdaki kedi gibi.

"Sıcak teneke çatıdaki Mac demek istiyorsun." Jamie elini karnının üzerine koydu. "Sanırım bir şeyler olduğunu biliyor."

David bir ses çıkardı, sonra da bağırды. "Başparmağımı yakaladım!"

Mac yüksek sese daha fazla dayanamadı. Dönüp üst kata çıktı, sonra da David ve Jamie'nin yatağının altına gizlendi. Bir nefes aldı, Jamie'nin rahatlatıcı kokusunu duymak istiyordu. Ama burnuna dolan koku, kişiliğinin ürettiği yeni, tuhaf bir kokuydu. Bu onu rahatlatmadı.

Yavru kedileri kontrol etmesi gerekiyordu ama henüz değil. Loş, rahat alanda biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Evde oraya sığabilecek tek kişi oydu ve bunu bilmek evindeki tüm değişikliklerle başa çıkmasına yardımcı oluyordu. Tamamen gereksiz değişikliklerle. Mac, Jamie'nin odaya girdiğini gösteren yerdeki titreşimleri hissetti, sonra yatak çöktü ve Jamie'nin onun üzerinde oturduğunu anladı. "Hey, Mac-Mac'im. En iyisi nasıl?

Dünyadaki kedicik mi?" diye boş boş konuştu. Kokusu değişmişti. Yürürken çıkardığı titreşimler de öyle. Ama miyavlaması hâlâ aynıydı ve ona olan sevgisini hâlâ hissettiriyordu.

"Benimle buraya gelebilir misin? Yerde yatmak için pek uygun bir şekilde sahip değilim. Aşağı inebilirim ama yukarı çıkamam. Ne dersin, kedicik, kedicik, kedicik?"

Jamie'nin "kedicik, kedicik" sesi Mac'e onu istediğini haber verdi. Patlamalar, çınlamalar ve bağırışlar kesilmişti, bu yüzden temkinli bir şekilde yatağın altından dışarı süzüldü. Garip kokmasına rağmen, Mac Jamie'nin yanında olmak istiyordu, tıpkı onun yanında olmak istediği gibi. Yatağın üzerine sıçradı ve onun yastığının üzerine kıvrıldı. Mac onun en iyi kaşındığı yeri kaşımaya başladı. İnsanlar yavaş öğrenirdi ama öğrenebilirlerdi.

"Mac'ler, mesele şu. İnsanlar senin onlardan bir şeyler almış olabileceğini düşünüyor," diye geveledi Jamie, çenesinin yan tarafını kaşımaya devam ederek. "Ve bu biraz da senin hatan çünkü buraya ilk taşındığımızda bütün o şeyleri sen aldın. Bir yerde kalman gerekecek, beladan uzak durman gerekecek. Ama yarın harika bir hediye alacaksın. Neredeyse her şeyi telafi edecek. Beni anlayamadığını biliyorum. Ama özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. Biraz daha tırmalanmayı tercih ederdi ama bazen Jamie'nin onu kucağına alması gerektiğini biliyordu. Bu onu daha iyi hissettiriyordu ve Jamie'nin her zamanki kadar iyi hissetmediğinin kokusunu alabiliyordu.

Kadın onu yatak odasından çıkarıp merdivenlerden mutfığa taşırken vücudu gerildi. Yerde parmaklıklı bir şey duruyordu. Daha fazla değişiklik. Her şey değişiyordu.

David içeri girdi ve o şeye dokundu. Bir kapısı vardı ama kapının parmaklıkları vardı. "Bak burada ne var, Mac. Süper boy bir kedi nanesi faresi, dostum." Pek mutlu da kokmuyordu. Mac'in ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

onun sürüsünde oluyor. Bunun iyi olmadığını biliyordu.

"Sardalya da var. Ve kum kabınız," diye geveledi Jamie. "Burayı lüks bir otel odası gibi düşünün." Mac'i o şeye kadar taşıdı, sonra ve onu içine koydu. Hayır! İçeride kalmıyordu-

Çın! David kapıyı kapattı.

Mac kapana kısılmıştı.

* * *

"Bu fikir hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Erik Kait'e. Lucifers'ta erken bir akşam yemeği yiyorlardı, kısmen yüzlerini ritmin her yerinde tanıdık hale getirmek istedikleri için, kısmen de mükemmel pizza yüzünden.

"Sana ikna psikolojisi üzerine bir kitap ödünç vereceğim." Kait mantarları pizza diliminden alıp salatasına götürmeye başladı. "'Bu fikirden hoşlanmayacaksın' girişinin tavsiye edilmediğini göreceksin."

"Biz arkadaşız. Benimle o kitap hakkında konuşurken - ki okumayı bitirene kadar her gün bunu yaptın - birinden hoşlanıyorsan, senden bir şey istediklerinde evet deme ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu söylemiştin. Benden hoşlanıyorsun, o zaman varım. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Ona gülümsedi. "Senden hoşlanmamın nedenlerinden biri ne biliyor musun? Beni dinliyorsun. Ve sadece dinlemiyorsun, hatırlıyorsun."

Erik ona, "Evet, biliyorum," dedi. Harika bir ortaktı. İşten sonra çok fazla sosyalleşmiyorlardı ama onu güldürüyordu -bazen kasten bile olsa- ve iliklerine kadar iyi biriydi. "Şimdi size hoşunuza gitmeyecek bir fikir söyleyebilir miyim?"

Bir kahkaha attı. O da bunu evet olarak algıladı. "Bence Charlie Imura ile tekrar konuşmalıyız. Bir şeyler denemeliyiz." Jamie o sabah aramış ve David'in yüzüğü ve kolyeyi bulmak için evi didik didik ettiğini, kendisinin de kanepeden gözetmenlik yaptığını ama hiçbir şey bulamadığını söylemişti.

"Onunla tekrar konuşmakla ilgili bir sorunum yok."

Yaklaşık altı ay önce Kait, Katılık Etkisi üzerine bazı web seminerleri izlemişti. İnsanların yalan söylerken yüz ifadelerini ve beden dillerini kontrol etmek için çok fazla çaba sarf ettikleri için nasıl kaldıklarını anlatmıştı. Bu bariz bir şey değildi. Göz kırpma sayısının azalması küçük bir şey de olabilirdi. Kait bu kavramın sorgulamalarda nasıl kullanılabileceğini merak ediyordu. Ve belki de olabilirdi. Ama şu anda Kait'in yalan söylediğini anlamak için yardıma ihtiyacı yoktu.

Onu bu konuda aramadı. "İşimiz bitince gidelim. O zamana kadar işten çıkmış olur ve doğruca eve gitmesi gerekir."

"Elbette. Neden bununla bir sorunum olduğunu düşündüğünü bile bilmiyorum."

"Bilirsin işte. İkiniz birbirinizden için, sonra onun uyuşturucu kaçakçılığı suçu olduğunu öğrendiniz."

"Bilekliği görmeden önce onunla bir dakika kadar konuştum. Sanki nişanlıymışız gibi." Kait mantarlı dilimini aldı ve

bir ısırık aldı.

"Haklısın." Haklıydı. Muhtemelen ondan daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı. Kait'in bir erkek arkadaşı olmasını istediğini ve bunu hak ettiğini biliyordu. Charlie bir dakikalığına iyi bir aday gibi görünmüştü.

Kait pizzadan bir ısırık daha aldı, sonra dilimin geri kalanını tabağına geri bıraktı. "Sen hazır olduğunda hazırım."

"Salatayı yemiyor musun?" Salatasında her lokmada en az bir tane olsun diye pizzasındaki tüm mantarları ayıklamıştı.

"Kaşınıyorum. Bu işe daha yeni başladık. Mücevher davasını bir an önce bitirmek ve mahalledeki herkese bu işi halledebileceğimizi göstermek istiyorum."

Erik dilimini birkaç büyük ısırıkta bitirdi, sonra ayağa kalktı. "Hazır."

Mahkemeye doğru yürüdüler ve Charlie'nin sokağına vardıklarında -ki bu aynı zamanda Serena'nın da sokağıydı- hemen Serena'yı aradı. Avluda ya da dulların yürüyüş yolunda değildi. Güzel. O varken ayrılmak -Bir kadınla içki içmek için buluşmak konusunda söyledikleri doğru karardı. Ama özellikle Serena'nın ona en büyükmüş gibi bakmasını istemiyordu - Kait'in bunu nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalıştı- sanki o şimdiye kadar tanıştığı en büyük sersemmiş gibi.

"O dışarıda bir yerde." Erik Serena'yı ararken, Kait de belli ki Charlie'yi arıyordu. "Geçen seferkiyle aynı yerde."

Erik, "Ev hapsinde olsaydım muhtemelen mümkün olduğunca dışarıda kalmaya çalışırdım," diye yorum yaptı.

"Sen asla ev hapsinde olmazsın," diye karşılık verdi Kait. "Sen o tür bir insan değilsin."

"Benden gerçekten , değil mi?"

Kız da karşılık olarak onun koluna vurdu. Charlie'nin kapısına vardıklarında, o da onları karşılamak için oradaydı. Onunla ilk konuştuklarında sergilediği endişe kaybolmuştu. "Peter'ın ailesinin onu öldürmeye çalıştığı zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, selamlama zahmetine girmeden.

Kait tereddüt etmedi. "İnanılmaz Örümcek Adam iki yüz seksen sekiz. Ama onlar onun ailesi değildi. Onlar androidlerdi. Ve droid-anne onu öldürmeye çalışmadı. Programlanmasına karşı savaştı. Örümcek Adam tarihindeki en kötü beş hikâyeden birine atıfta bulunmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu. "Kötü bir androidin aslında uyuşturucu kaçakçısı olduğunu ve senin masum olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Suçluydum. Suçluyum," diye yanıtladı Charlie. Ses tonu gerçekçiydi ve Kait'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı.

Kait, "Bana mı söylüyorsun?" diye homurdandı. Sonra da işi halletmeye koyuldu. "Mahkemede bir soygun daha oldu."

"Nereye?" Charlie kapıyı açmadı. Bunun yerine kollarını kapının üstüne koydu ve ona doğru eğildi.

"Glass Slipper Sokağı'nda." Erik ona söyledi.

Charlie, "Mahallede hâlâ tuhaf bir şey fark etmedim," diye cevap verdi.

Kait kapıya, Charlie'ye bir adım daha yaklaştı. "Ortalama bir hırsızın kurbanın iki mil yakınında yaşadığını biliyor muydunuz?"

Charlie'nin kara kaşları kalktı. "Ben şüpheli miyim?" Sert bir kahkaha attı. "Elbette öyleyim. Mahallenin bilinen suçlusuyum."

Kait, "Sadece hırsızların genellikle kurbanların yakınında yaşadığının farkında olup olmadığınızı soruyordum," diye cevap verdi.

"Ki öyle. Ve neden sadece benim sorumlu olduğumu varsaymayalım. Sabıkam var," dedi Charlie. "Yalnızca bir sorun var. Çalışma saatleri dışında, izleme ekipmanımdan yetmiş beş metreden fazla uzakta bulunmama izin verilmiyor. Glass Slipper'a gitmek beni kapsama alanının dışına çıkarır. Yandaki Quevase'lere gitmek de beni menzil dışına çıkarır." Ağzının bir köşesi kalktı.

"Hiç kesintiye uğrayan sinyal aldınız mı?" Kait sordu.

Charlie'nin eğlenen gülümsemesi soldu. "Bir kere. Sim kart yerinden çıkmıştı. Şartlı tahliye memurum bana yeni bir monitör almam gerektiğini söyleyene kadar haberim bile yoktu."

Kait sorular sormaya devam etti. "Peki bu ne zaman oldu?" "Yaklaşık altı hafta önce."

"Peki monitör ne kadar süredir çalışmıyordu?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım şartlı tahliye memurum oldukça hızlı bir şekilde halletti. Dediğim gibi, o benimle iletişime geçene kadar sinyalin gitmediğini bilmiyordum."

Kait, "Buradan Quevase'lere ya da Defranciscos'lara gidip dönmek uzun sürmez," dedi.

"Soyulanlar Defranciscolar mı?" Kait başıyla onayladı ve Charlie kapıdan uzaklaşarak doğruldu. "Hayır. Her iki yere de ulaşmak uzun sürmez."

"Federal hapishanedekilerin yüzde on sekizinin suçlarını uyuşturucu için para bulmak amacıyla işlediklerini biliyor muydunuz?"

"Kaybolan televizyon kumandalarının yüzde dördünün buzdolabında veya dondurucuda bulunduğunu biliyor muydunuz?"

Kait bir an ilgiyle baktı, sonra kaşlarını çatı. "Bunun konuştuğumuz konuyla hiçbir ilgisi yok."

"İstatistikler hakkında keyifli bir sohbete başladığımızı sanmıştım." Adamın gözleri kadının yüzünde gezindi. "Ben bir telif hesaplama analistiyim, ama her tür istatistikten hoşlanırım."

Kait, "Seni sorgulamak için buradayız, çene çalmak için değil," diye karşılık verdi.

"Ah. Benim hatam. Sorgulama kısmının bittiğini sanıyordum. Marie birkaç gün önce teyzemi ziyarete gelmişti ve tabii ki Lynne Quevas'ın kolyesinin çalınması hakkında konuşuyorlardı. Marie, Lynne'in kolyeyi üç hafta önce bir partide bahsetti. Yani sinyalinin kesildiği günden sonra. Ayrıca sinyalim bir kez kesildi, iki kez değil. İkisi de hırsızın ben olamayacağım anlamına geliyor. Ama ben her zaman sohbet etmeye hazırım. Pek fazla arkadaşım olmuyor."

Kait ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açtı ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Erik onu daha önce hiç bu halde görmemişti. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Charlie'ye.

O ve Kait uzaklaşırken Charlie seslendi: "Droid ebeveynlerin gelmiş geçmiş en kötü beş Örümcek hikâyesinden biri olduğuna katılmıyorum. Kesinlikle en kötü on hikayeden biri. Ama onun üstüne beş tane daha koyabilirim. Ya da sanırım en altta olmalı. Gwen Stacy'nin Green Goblin'den çocuk sahibi olmasıyla başlayalım. Yanıldığımı kanıtlamak istiyorsan, nerede olduğumu biliyorsun."

Kait'i tanıyordu. Charlie'ye droidlerin en kötü hikâyeler listesinde nerede olduğu konusunda yanıldığı tüm nedenleri gösterme arzusuyla yanıp tutuştuğunu biliyordu. Tartışılmaz mantığıyla Charlie'nin bulabileceği tüm argümanları yerle bir edene kadar mutlu olmayacaktı. Ama yürümeye devam etti.

"Onu ikinci kez ziyaret etmeye değdi. En azından onu ortadan kaldıracabiliriz," dedi Erik.

Kait, "Eğer dedektiflik sınavını geçeceksen, insanların polise bile yalan söyleyebileceğini unutmamalısın," diye tersledi.

"Hey, hey. Kıbar ol. Örümcek Adam analizini sorgulayan ben değilim." Erik omzunu hafifçe onunkine vurdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Kait özür dilemekten nefret ederdi. Bunun bu konuda fazla deneyimi olmaması olduğunu düşünüyordu. Kafasına tıka basa doldurduğu gerçekler onu sık sık yanılmaktan alıkoyuyor, temel iyiliği de insanlara kötü davranmasını engelliyordu.

"Tamam." Erik'in bakışları deniz fenerine kaydı. Buna engel olamadı. Serena'dan hâlâ bir iz yoktu. "Charlie'nin hikâyesini şartlı tahliye memuruna soracağımızı söylemeye gerek yok."

Kait, Erik'in ondan duyduğu en uzun iç çekişlerden birini yaptı ki bu da önemli bir şeydi. "Muhtemelen doğruyu söylediği ortaya çıkacaktır. Onu sağlam bir şüpheli yapacak kanıtlar bulacağımızı bilseydi yüzünde o kendini beğenmiş ifadeyi takınamazdı. Ama onda bir gariplik var. Bir şeyler saklıyor. Ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

"Diğer olasılıkları da araştırmaya devam edeceğiz." Davadaki dedektifler onun ve Kait'in olaya dahil olmalarına izin verme konusunda iyiydiler. Bazıları üniformaların aradan çıkmasını istiyordu; bazıları ise ne kadar yararlı olacaklarını fark etmişti. Erik bir dedektifin işinin suç çözme kısmını seveceğini biliyordu. Şimdi bir suç üzerinde çalışmayı seviyordu, ama bunu bir karışımın parçası olarak seviyordu. Sınavı geçtikten sonra Al ve Marie gibi sıradan vatandaşlarla olan etkileşimini özleyecekti.

"Kendini beğenmiş görünmesini gerektirecek bir şey yok zaten," diye mırıldandı Kait. "Eğer soygunlardan suçlu değilse, bu onu masum yapmaz. O hüküm giymiş bir suçlu. O, onun şeytani bir android versiyonu değil."

Ne o ne de Kait genellikle şüphelilerle konuşmanın onları sinirlendirmesine izin verirdi. Eğer içlerinden biri sinirlenirse, bu genellikle Erik olurdu. Charlie Kait'i biraz da olsa sinirlendirmeyi başarmıştı, bu iyi ya da kötü anlamda kolay bir şey değildi.

* * *

Serena elektrikli kasırga lambasını kulübedeki kutulardan birine yerleştirdi, eski püskü kanepenin üzerine temiz bir battaniye örttü, sonra da yavru kedilerle vakit geçirmek için yerleşti. Onları izlemek kurtkedi seçmeleri için iyi bir hazırlıktı - eğer kurtkedi seçmelerini kazanırsa. Ama kimi kandırıyordu ki? Ziyaret etmek için bir nedene ihtiyacı yoktu. Onlar yavru kedilerdi!

Bir kedi yavrusu, en yuvarlak karınlı olanı, bir böceği takip ediyordu. Böceğin üzerine atladı ve onu yalayıp . Belki de bu yüzden en dolgun olan oydu. Tüm o ekstra protein.

Bir başka kedi yavrusu kanepenin etrafında iki kez döndü, koluna tırmandı, oradan Serena'nın omzuna sıçradı, sonra tekrar aşağı inmek için iki kez zıpladı. Odanın yarısını koşarak geçti, sonra yere düştü. Hareketsizdi. O iyi miydi? Serena daha yakına eğildi, sonra gülümsedi. Çılgın kedi yavrusu neredeyse adımlarının ortasında uyuyakalmıştı.

Minik bir miyavlama dikkatini ayaklarının önündeki noktaya çekti. En küçük kedi yavrusu orada durmuş, kocaman mavi gözleriyle ona bakıyordu. Bir miyavlama daha verdi. Serena onu nazıkçe kucağına aldı ve kucağına koydu. İki kez etrafında döndü, sonra o da uyumaya gitti.

Alınan kedi yavrusu yaklaştı. Serena'ya küçük bir tıslama sesi çıkardı, sanki kucağındaki minik yavruyu incitecek bir şey yaparsa başının belaya gireceği konusunda onu uyarıyordu. "Endişelenmene gerek yok," diye söz verdi. Yavru kedi ona bir tıslama daha verdi.

Kulübenin kapısının yavaşça açıldığını duydu ve vücudu gerildi. *Ona hiçbir şey gösterme*, diye emretti kendine. *Her şey yolundaymış gibi davran. Sanki gittiğinden beri onu hiç düşünmemişsin gibi*. Bunu yapabiliirdi. Çünkü o çok iyi bir oyuncuydu.

"Yavru kedi zamanı için sıra sende," dedi neşeyle. Kollarını başının üzerine koydu ve büyük bir esneme hareketi yaptı. Muhtemelen oyuncululuğunu abartmaya zorluyordu ama her neyse. Yavru kediyi dikkatlice yanındaki mindere aktardı, sonra ayağa kalktı. "Lambayı bırakacağım."

"El fenerim var," dedi, neredeyse ama tam olarak değil, onun bakışlarıyla buluşarak. Şakağına odaklanıyordu ve muhtemelen ona baktığını düşünmesini umuyordu. Onun gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyor muydu? Utanmalıydı, özellikle de içki içmek için buluştuğu o kadınla harika vakit geçirmiş ve ateşli mi ateşli bir seks yapmışlarsa.

"Sadece üç yavru kedi görüyorum. Alınan olan nerede?" diye sordu.

"Bir dakika önce buradaydı." Serena lambayı kaptı ve küçük bir yavru kedinin sıkışabileceği en ufak bir yeri bile kaçırmak istemeyerek yavaşça kulübeyi aramaya başladı. Orada değil, orada değil, orada değil.

"Onu görüyor musun?"

"Eğer onu görseydim, gördüğümü söyledim," diye tersledi Serena. Keskin tonu, yansıması gereken her şey yolunda tavrına uymuyordu ama duruma uygundu. Aramaya geri döndü. Orada değil, orada değil, orada değil. "İçeri girdiğinde dışarı çıkmasına izin vermiş olmalısın. Kapıyı yeterince hızlı kapatmadın."

"Belki de kaçmasına izin veren sensin. Onu burada gördün mü?"

"Tabii ki. Bir dakika önce burada olduğunu söylediğimde kastettiğim buydu. Ben dışarıya bakacağım." Küçük alana tıktırılmış ıvır zıvırın miktarı Serena'yı kapıya doğru ilerlerken Erik'e sürtünmeye zorladı. Vücudunda bir elektrik ürpertisi dalgalandı. Her nasılsa beyni, Erik'in davranışlarının çekiciliğini tamamen ortadan kaldırdığı mesajını almamıştı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Erik.

"Elbette," diye cevap verdi. İşte. Bu daha iyiydi. Sıradan. Eğer istersen yapabilirsin havası. "O küçük bacaklarıyla fazla uzağa gidebileceğini sanmıyorum." Feneri havaya kaldırdı ve arka bahçede yavaşça yürürken, "Al bakalım kedicik, kedicik, kedicik," diye mırıldanmaya başladı. Bir köpek havlayarak karşılık verdi. Çok yakındı. "İnsanlar köpeklerinin serbestçe dolaşmasına izin vermiyorlar, değil mi?"

"Mahkeme'de olmaz," diye yanıtladı Erik. "Bir kere Marie bunu kabul etmez. Bir keresinde bir çoban köpeği çitten atlamış ve etrafta başıboş dolaşıyordu. Herkes onu çağırıyor ve kovalıyordu. Ama o durmadı. Çok eğleniyordu. Sonra Marie ortaya çıktı. Tek yapması gereken, "Malarkey, sen eve git," demekti ve o da gitti. Ondan muhtemelen yüz kilo daha ağır olmasına rağmen."

Normalde konuştuğundan çok daha hızlı konuşuyordu. Gergin miydi? Serena merak etti. Rahatsız mıydı? Eğer öyleyse, onun adına sevindim. En azından bir parça vicdanı olduğunu gösteriyordu.

"Onunla tanışmadım," dedi Serena ona.

"Tanıyacaksın. O herkesi tanır. Her şeyi görür. Kapıyı kilitleme zahmetine hiç girmedikleri halde, birinin onun ve Al'in evini soymayı başardığına inanamıyorum."

"Başka bir soygun mu oldu?"

"Cuma günü. Marie'nin bir yüzüğü. Kait ve ben almaya çalışıyorduk-"

"Bekle," diye araya girdi Serena. "Sanırım bir şey duyuyorum." İkisi de donup kaldı, dinliyorlardı. Sonra sesi tekrar duydu, yumuşak bir miyavlama.

"Bu ." Erik evin etrafında dönmeye başladı, Serena da hemen .

Başka bir miyavlama. Yaklaşıyorlar. Doğru yöne gidiyorlardı.

"Kedicik, kedicik, kedicik!" Serena seslendi. Yanıt olarak bir miyavlama geldi. Çok yakındı.

Durdu, araştırdı, lamba ışığının çimlerin üzerinde yavaşça oynamasına izin verdi.

"Yukarıda!" Erik, Serena'nın sağındaki bir ağacı işaret etti. Her gün o ağaçta nefes almak zorunda kalıyordu. Kavunlardan daha büyük, yuvarlak sarı çiçek kümeleriyle doluydu. Ve ağacın tepesine yakın kümelerden birinin yanında, Serena yavru kedinin çizgili altın ve bronz yüzünü gördü.

"Güzel kamuflaj, bebeğim!" Serena ona doğru seslendi. "Ama seni bulduk. Artık aşağı inme vakti geldi." Dilini gıdıkladı. Bunun kedilere özgü bir şey olup olmadığından emin değildi. Ailesi hayvan besleyen insanlar değildi ve Atlanta'daki evlerinde de evcil hayvan beslenmesine izin verilmiyordu. Yavru kedi ona baktı ve tekrar miyavladı. "Sıkıştı mı? Bu arada o bir dişi."

"Umarım değildir. Yirmi metre yukarıda olmalı," diye cevap verdi Erik.

"Sen bir polissin. Ağaçtaki yavru kedilerle ilgili deneyimin var, değil mi?"

"İtfaiyecileri düşünüyorsun. Onlar için bile böyle bir şey söz konusu değil. İnsanlara bir ağaç uzmanını aramalarını söylüyorlar. Bazıları ağaçtaki kedilerle ilgilenir." Gözlerini yavru kediye dikti. "Belki Marie'yi çağırabilirim ve o da onu aşağı indirebilir."

İkisi de yavru kediye seslendi ve seslendi. Tek yaptığı miyavlayarak geri dönmek oldu. "Sanırım kulübede bir merdiven vardı," dedi Serena.

"Ona biraz zaman tanıyalım," dedi Erik. "Oraya çıktı. Aşağı inebilmeli."

Serena telefonunu çıkardı ve hızlıca bir Google araması yaptı. "Kedilerin pençelerinin ağaçlara tırmanmalarını kolaylaştırdığını ama aşağı inmelerinin çok daha zor olduğunu söylüyor."

"Bu kesinlikle bir tasarım hatası." Erik ensesini ovuşturarak yavru kediye bakmaya devam etti.

"Deneyebileceğimiz birkaç şey görüyorum. İlk olarak, ağacın dibine bir ödül koyabiliriz. Sonra onu tedirgin etme ihtimaline karşı geri çekiliriz ve kendi başına inmeyi denemesi için ona zaman tanırız. Ayrıca yemeğe daha kolay inmesini sağlamak için bir merdiveni ağaca belli bir açıyla dayayabiliriz." Serena telefonunu tekrar cebine koydu. "Evde biraz ton balığı var."

Erik, "Ben merdiveni getireyim," diye cevap verdi.

Yaklaşık beş dakika sonra yiyecekleri ve merdiveni yerleştirmişlerdi. "Şimdi yavru kediye biraz rahat bırakalım." Serena neredeyse deniz fenerinin dibinde yetişen lavanta çalılarına kadar geri gitti ve çimlerin üzerine oturdu. Erik de onun yanına oturdu. Aralarında bir karış mesafe bırakmıştı ama Serena onun vücut ısını hem onun hem de kendisinin giysilerinden bile hissedebiliyordu.

"Genelde ne kadar sürdüğünü söyledi mi?" Erik sordu.

Serena, "Makalede yavru kediye aşağı indirmeye çalışmadan önce yirmi dört saat beklemeniz öneriliyor," dedi. "Sanırım peşinden gitmek onu daha da . Atlamaya bile karar verebilir. Zavallı küçük kedi."

"Yirmi dört saat mi?" Erik tekrarladı.

"Kalmak zorunda değilsin. Tek izleyebilirim." İyiden de öte.

Erik'in etrafında ne kadar uzun süre kalırsa o kadar kaşınıyor ve

. "Seni burada bırakmayacağım."

"Burası benim bahçem. Hiçbir şey ." "Ben kalıyorum."

"İyi." Ve iyiydi de. Sıcak ya da soğuk davranmasının ne önemi vardı ki? Onu çok az tanıyordu ve çok az tanıdığınız birinin sizin üzerinizde fazla etkisi olmamalıydı. Yani, onu birkaç kez reddetmişti. Onu gerçekten tanımıyordu, o yüzden ne önemi vardı ki?

Tüm bunlar gerçekten mantıklıydı. Ama bu kaşıntılı, sinirli hissi ortadan kaldırmıyordu. Adamın yanında oturuyor olmasının da yardımını olmamıştı, yine o öpücüğü düşünmeye başlamıştı. Adamın ağzını neredeyse üzerinde hissedebiliyordu....

Serena yeni bir pozisyona geçip bağdaş kurarak oturdu ve daha rahat olmaya çalıştı. İşe yaramadı. Birkaç saniye sonra dirseklerinin üzerinde geriye yaslanmayı dener, bacaklarını düz uzattı. Yine işe yaramadı. Başka bir şey denemek istedi ama kendine izin vermedi. Hâlâ her şey yolunda havasındaydı ve iki saniye bile kıpırdamadan oturamamak buna yardımcı olmuyordu. *Başka bir şey düşün*, diye emretti kendine. *Daha önce de güzel öpücükler aldın. Yine güzel öpücükler alacaksın.*

"Şimdiye kadar Los Angeles'ı nasıl buldun?" Erik sordu.

Bunu yapabiliirdi. Yavru kedi gelene kadar kıbarca konuşabiliirdi. Hiç sorun değil. "Geçen geceki randevun nasıldı?" Serena iki eliyle ağzına vurmak istedi ama artık çok geçti. Kelimeler ağzından çıkmıştı. Lanet olsun. Her şey çok güzeldi. Kıbar konuşmalar buraya kadarmış.

"Güzeldi. Sanırım. Bu tür şeylerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir sürü aynı soru, bir sürü aynı cevap."

"Kulağa büyüleyici geliyor." Ses tonundaki alaycılığa engel olamadı. Rol yapma yeteneğine ne olmuştu? Bu konuşmayı bu şekilde atlatması gerekirdi. *Kedici, lütfen kendimi daha da aptal durumuna düşürmeden aşağı in*, diye düşündü.

Erik ona doğru döndü. Serena ona bakmadı, gece gökyüzünden büyülenmiş gibi davranıyordu. "O gece için özür dilerim. Bunu daha önce söylemeliydim."

Serena kendini iterek oturur pozisyona geldi ve ona baktı. "Bu ..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. Bunu yapmak istemiyordu.

onu incittiğini söyledi, incitmiş olsa bile. "Şaşırtıcıydı." İşte. Bu doğrudu. En azından kısmen doğrudu.

"Bundan daha fazlasıydı. Affedilemezdi. Ben sadece- Kadın yoktu, tamam mı?"

"Bekle. Ne?" Serena haykırdı.

"İçki randevum yoktu."

"Benden kaçmak için bir bahane miydi?" Onun kaba ve muhtemelen deli olduğunu düşündüğü zamanlar daha iyiydi. Çok daha iyiydi.

"Evet. Hayır. ." Erik parmaklarıyla yüzünü ovaladı. "Bak, kötü bir ayrılık yaşadım. Uzun zaman oldu, çok uzun zaman, ama sanırım tamamen . Kendimi ... hissetmeye başladım. Panikledim."

"Ne kadar süreden ?" "Üç yıl," diye itiraf etti.

Üç yıl. Bu kadın her kimse, onu gerçekten incitmişti. "Bunca zamandır kimseyle çıkmadın mı?"

"Hayır, çıkıyorum. Aslında çok fazla dışarı çıkıyorum. Genellikle counterpart.com'dan kadınlarla. Sanırım bu yüzden aklıma bir bahane olarak geldi."

"Kafam karıştı. Şu panik hissi. Sadece arada bir mi oluyor?" Serena sordu.

"Bu daha önce hiç olmamıştı. Birlikte olduğum kadın deniz fenerinde yaşıyordu. Senin evinde yüzlerce kez bulundum. Neredeyse orada yaşadım. Aradaki fark bu. Burada, onunla birlikte olduğum yerdeydim ve sanırım bu bazı şeyleri gündeme getirdi."

Serena başını salladı. "Anlıyorum. Bana anlattığına sevindim."

Ağaçtan küçük bir miyavlama sesi gelene kadar ikisi de bir süre sessiz kaldı. "Ona yardım etmeden beklemek zorunda kalmak çok zor," dedi Erik.

"Evet," diye onayladı Serena. "O çok küçük. Tırmanacak kadar cesur olmasına rağmen korkmuş olmalı." İçindeki kaşınıtılı, sinirli his azalıyordu. Erik'in davranışları için bir açıklama bulmak büyük bir fark yaratmıştı.

"Aşağı inmeye karar verirse başıboş dolaşmasını istemiyorum. Kendini işlek bir caddede bulabilir. Ve o benim devriyemin bir parçası. Buna izin veremem."

"Sadece görevini yapıyorsun, mi?" Serena sordu.

"Evet." Erik yan yatmış, başını bir elinin üzerine koymuştu. "Görevlerimi çok ciddiye alıyorum."

"Hep polis mi olmak istiyordun?"

"Ne yapmak istediğimi çok fazla düşünmemiştim. Sonra birden lise son sınıfa geçtim. Lanet olsun dedim. Şimdi ne yapacağım?" Erik güldü ve Serena da gülmek zorunda kaldı. "Okulda bir iş fuarı vardı. Orada bulunan bir polisle konuştum. Dışarıda olma fikri hoşuma gitti, bir ofise tıkılıp kalmamak. Bunu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama bu benim ergen beynim için yeterliydi. Neyse ki benim için uygun bir iş oldu. Şimdi de bütün bir toplumu bir bölgeye atanmak benim için mükemmel bir görev." Çimenlerden bir tutam ot kopardı ve parmaklarının arasında ovuşturdu.

Daha rahat konuşabilmek için yüzünü ona dönerek yan yattı. "Oyuncu olmak istediğimi çok önceden biliyordum. Dördüncü sınıfta ekoloji ile ilgili bir oyunda kurt rolündeydim. Kendimi gerçekten kaptırmıştım. Kurt davranışları hakkında kitaplar okudum ve doğa şovları izledim. Öğretmenimi ve diğer çocukları çıldırtıyordum çünkü sürekli provaları durdurup bir kurdun asla şunu ya da bunu yapmayacağını söylüyordum," diye yanıtlıyor Serena. "Oyunculuğun bu kısmını hâlâ çok seviyorum. Yeni şeyler öğrenmek. Ayrıca, oyuncular bilirsiniz, şöhret ve övgü isteriz çünkü içimizde eksik olan bir şey vardır."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece okuyamadığı bir ifadeyle ona baktı ve o yüzleri okumakta iyiydi. "Evet, gizliden gizliye güce açım," dedi ona. "Herhangi birine istediğim şeyi yaptırma yetkisine sahip olmak istiyorum."

"Ha! Biliyordum!" Ona gülümsedi, rol yapmıyordu, sonra bir tırmalama sesi duydu. Erik'in kolunu yakaladı. "Hızlı hareket etmek yok. Sanırım bizim kedicik aşağı inmeyi deneyecek cesareti buldu," diye fısıldadı. İkisi de yavaşça doğrulup yavru kedinin yaprakların ve çiçeklerin arasından çıkıp ağacın gövdesinden aşağı inişini izlediler. Yere ulaştığında esnedi ve ton balığını yemeye başladı.

"Travma gibi görünmüyor, değil mi?" Erik sordu.

"Sence onu kulübeye nasıl geri götürebiliriz? Ona doğru hareket edersek kaçacağından korkuyorum."

Yavru kedi ödülünü bitirdi, sonra kuyruğunu kaldırarak çimenlikte tırıs gitti. Serena ve Erik fazla yaklaşımadan onu takip ettiler. Yavru kedi hiç tereddüt etmeden kulübeye açılan deliğe doğru tırıs gitti ve içeri tırmandı.

"Sence o deliği kapatmalı mıyız?" Serena sordu.

"Mac içeri giremezse kriz geçirir ve kapıyı açık bırakmak istemeyiz," dedi Erik. "Hadi geri dönelim ve bir tür oyun parkı yaratmaya çalışalım."

kutulardan ve diğey şeylerden." Kendini ayağı kaldırdı. Erik de ayağı kalktı.

"Tanıştığımız gün seni yemeğı davet etmişim."

Başını kaldırıp ona baktı. "Sen

yaptın." "Hâlâ gelmek istiyor

musun?" Gülümsedi. "İsterim."

Bu beklenmedik bir şeydi. Ve eğer o yavru kedi ağaca takılmasaydı, muhtemelen hiç olmayacaktı.

BÖLÜM 8

"Charlie Imura'nın şartlı tahliye memurunu arayabilirdik. Ya da yeni bir şey var. E-posta," dedi Erik Salı sabahı Kait'e. "Postaneden ölçülebilir şekilde daha hızlı. Ayrıca-"

Kait, sözünü bitirmeden önce eliyle onu işaret etti. "O insanlara telefonla ulaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. E-posta da ancak biri e-postaya cevap verirse daha hızlı oluyor."

Erik Vine'a dönerken omuz silkti. "Gelmek istedin ve işte ." Daha çok pek de hoş olmayan bir apartmana benzeyen devlet dairesinin neredeyse önünde bir yer buldu.

Kait gözlerini ona dikti. "Bu sabah keyfin yerinde." "Sesin hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor," dedi Erik.

"Tabii ki hayır. Bu çok saçma." Kait oflayıp pufladıktan sonra arabadan indi ve kapıyı çarptı. "Wharton ve Fisher İşletme Fakültesi'nden bir araştırmacının yaptığı bir çalışma, sabahları kötü bir ruh hali içindeyseniz, tüm gün bu durumda kalmaya devam ettiğinizi gösterdi," diye devam etti Erik kaldırımında ona katıldığında. "Ve iyi bir ruh hali ile yüksek üretkenlik arasında korelasyon olduğunu gösteren birçok çalışma var. Ortağımın son derece üretken bir gün geçirecek olması beni neden hayal kırıklığına uğratsın ki?"

Onun cevap vermesini beklemeden binaya doğru yürüdü. Erik de onu takip etti. "Neden bu kadar neşelisin?" diye sordu arkasını dönmeden. Sesi suçlayıcı geliyordu ama Erik bunu . Başka bir mini ders istemiyordu.

"Daha iyi uyudum, hepsi bu." Serena'dan özür dilemesi iyi bir gece uykusu çekmesini sağlamıştı. Yavru kediye beklerken dostça davranmışlardı ve onu akşam yemeğine davet etmek aralarını tamamen düzeltecekti. "Olabileceğin en iyi ortak olmana yardımcı olmak için ne yapabilirim? Sana biraz fındık getireyim mi? Omega-3'lerin ruh halini iyileştirdiğini söylememiş miydin?"

"Beni gerçekten dinliyorsun. Teşekkürler." Onunla omuz omuza çarpıştı. "Beni gerçekten ne mutlu eder biliyor musun? Charlie Imura'nın şartlı tahliye memuru bize monitöründe bir sorun olduğunu, hırsızlık yapmasını mümkün kılacak bir şey olduğunu söylerse. Çünkü onda bir şeyler var. Bir şeyler saklıymuş gibi bir his var içimde. Eğer o

soygunların arkasında, hatalı bir mazeretle bu işten sıyrılmasını istemiyorum."

Ana kapıdan geçip bir güvenlik penceresinin arkasında oturan resepsiyon görevlisine doğru ilerledi. "Memur Tyson ve Ross, Bayan Ayala'yı görmek istiyorlar."

"Oturun." Resepsiyon görevlisi çenesini odanın ortasında sırt sırta duran iki siyah vinil kanepeye doğru salladı. Diğer kanepeler de duvarlara dağılmıştı.

Oturdukları odadaki birkaç kişi Erik ve Kait'e bakmaktan kaçındı. Kait

başını iki yana eğdi, sonra omuzlarını indirdi, olumsuz bir ruh halinden

kurtulmak için yaptığı bir şeydi bu. Erik onu kendi haline bıraktı. Elli

yaşlarında bir kadın resepsiyon penceresinin yanındaki kapıyı açtı ve içeri girdi. "Merhaba, ben Melissa Ayala. Melissa. Geri gel. Konuşmak için fazla

yok ama her şeye cevap vermeye çalışacağım." Onları, önünde ve arkasında

iki sandalye bulunan bir masanın ancak sığabileceği büyüklükteki bir ofise götürdü. "Gördüğünüz gibi konuşabileceğimiz fazla bir alanım da yok. Ama

azından bir küp değil." Masanın arkasına sıkıştı

ve oturdu. "Sor bakalım."

"Charlie Imura'nın yaşadığı mahallede iki soygun oldu. Monitöründe sizin bilginiz dışında serbestçe hareket etmesini sağlayacak bir sorun olup olmadığını teyit etmek istedik."

"Yaklaşık bir buçuk ay önce bir olay oldu," dedi Melissa onlara. "Sim kartla ilgili bir sorun vardı. Bir saat içinde ona yeni bir bileklik taktık. Bunun dışında, olması gereken yerdeydi. Çalışmadığı ya da işe gidip gelmediği zamanlarda evden en fazla yetmiş beş metre uzakta."

"herhangi bir ortağı var mı? Uyuşturucu kaçakçılığıyla bağlantısı olan biri?" Kait sordu.

Geçerli bir soru. Erik bunu düşünmeliydi.

"Hayır," diye yanıtladı Melissa. "Mahkemede böyle bir şey çıkmadı." Konuşmaya devam ederken dosyayı karıştırdı.

"Bay Imura ilginç bir vaka. Sabıkası yok. Yani tertemiz. Mülkiyet suçlaması yok. Hız cezası bile yok," dedi Melissa onlara. "Karakter tanığı olmak için gönüllü olan bir sürü insan vardı. Avukatı onları kullanmama kararı aldı. Çapraz sorgunun nasıl olduğunu bilirsiniz. Tanığı suçlamak için olumsuz bir şey getirirler ve sonra tanığın söylediği her şey jüriye lekeli görünür."

"Tanıkların üzerinde pislik olduğunu düşünmek için bir neden var mıydı?"

Kait sordu.

"Elimde buna dair bir belirti yok. Ama dosyada olmazdı. Pek çok avukat karakter tanığı kullanmaz. Bence bundan bir şey çıkarmamalısın." Melissa dosyayı kapattı ve saatine baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Onun hakkındaki izlenimin nedir?" Erik sordu.

Melissa kaleminin kapağını kemirerek düşündü. "Saygılı. Uyumlu. Başa çıkması kolay." Gülümsedi. "Komik. Şaka yapar gibi değil. Daha çok olaylara bakış açısı. Dürüst olmak gerekirse, adamı severim. Ama bu ve üç dolar sana bir fincan kahve getirir."

Kait öne doğru eğildi. "Onu bir madde bağımlılığı programına kaydettirdin mi?"

Melissa dosyayı yeniden açtı ve aradığı şeyi çabucak buldu. "Uyuşturucu kullanım geçmişi yok. Her rastgele test temiz çıktı."

Erik Kait'e baktı. Omuz silkti ve ayağa kalktı. Melissa'ya "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi. Erik de ona teşekkür etti. Dışarıya, çoğunlukla temiz havaya ve güneş ışığına geri döndüğü için minnettardı. Her gününü penceresi bile olmayan sıkışık bir alanda geçirmeye dayanabileceğini sanmıyordu.

"Sırada ne var? The Gardens'taki bayanı kontrol etmek ister misin? Hâlâ davetsiz bir misafir için endişelenmediğinden emin olmak için?" Erik sordu.

Kait başını salladı. "Burayı işleten adamla ilgili izlenimim, adını hatırlamıyorum."

Gerçekten kötü bir sabah geçiriyordu. Kait hiçbir şeyi unutmazdı. "Nate," diye söze girdi Erik.

"Doğru. Sanırım o, karısı, kız kardeşi ve ailesi arasında tüm sakinler gerçekten ilgilenildiğini hissediyor, ama herkesin yanında olduğumuzu göstermekten de zarar gelmez," dedi. "O zaman sanırım yüzük ya da kolyenin rehin verilip verilmediğini görmek için veri tabanını tekrar kontrol etmeliyiz."

Sesi umutlu gelmiyordu ve umutlu olması için de bir neden yoktu. Rehin dükkanlarına satış yapan hırsızların çoğu sahte kimlik kullanır ya da bir aracıya satış yapar, o da rehin dükkanına satış yapardı. "Bunun son olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa birilerinin hâlâ Storybook Court'u hedef aldığını mı düşünüyorsun?"

"Hırsız olsaydım, henüz çekip gidebileceğimi sanmıyorum. Daha herkesi kapı ve pencerelerini kilitlemeye ikna edemedik bile."

* * *

"Dikkat et!" Serena aceleyle Yo, Joe'ya girerken Daniel'a seslendi! "Şigella bakterisi sana doğru geliyor!"

"mı?" Daniel haykırdı.

"Buldum!" Serena tezgahın üzerinde küçük bir davul solosu yaptı. Çantasından John Sudol'un *Acting Face to Face* kitabının bir kopyasını çıkardı ve ona uzattı. "Bu sana bahsettiğim kitap. Hazırlanmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"E. coli'mi mükemmelleştirmek için ne kadar teşekkür etsem azdır. Her aktörün repertuarında bir bakteri olmalı. Ama teşekkür ederim." Daniel tezgahın üzerine eğildi ve onu yanağından öptü.

Muhtemelen yetmişli yaşlarında, tanıdık görünümlü iki kadın içeri girerken kapı zilini oluşturan demitasse kaşık dizisi şingırdadı. "Helen, Nessie! Ne büyük bir zevk." Her zamanki masasında oturan patronuna baktı, dirseğinin dibinde bir yığın makbuz vardı. Gülümsedi ve el salladı ama Serena profesyonel bir insan gözlemcisiydi. Gülümsemesi sahteydi. İş gerçekten de batmak üzere miydi? Serena bu düşünceden nefret ediyordu. Burası mükemmel bir küçük kahve dükkânıydı.

"Sizin için ne başlatabilirim?" Daniel kadınlara sordu. "Bol şekerli bir şey," dedi içlerinden biri.

"Helen çok kızgın çünkü şekerimiz bitti ve Marie bize hiç şeker vermedi," diye açıkladı diğeri -Nessie olmalıydı-. "Marie, Helen'in yediği şeker miktarını onaylamıyor."

"Bu da onu ilgilendirmez," diye açıkladı Helen.

Daniel güldü. "Storybook Court'taki herkesi ve her şeyi kendi işi sanıyor."

Masal Kitabı Mahkemesi. Elbette bu yüzden kadınlar tanıdık geliyordu. Onları o gün çeşmede görmüştü. Erik'le tanıştığı ve onun çok tatlı olduğunu düşündüğü gün. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyordu ama belli ki eski sevgilisiyle hâlâ büyük sorunları vardı. Onu arkadaş bölgesinde tutması gerekiyordu. Onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Akşam yemeği sadece akşam yemeği idi. Adam yemek yapmayı seviyordu. O da yemek yemeyi seviyordu.

"Benden nefret etme ama Marie'den çok hoşlanıyorum," diyordu Daniel, konuşmaya geri döndüğünde.

"Ben de öyle. Helen şu anda bunu kabul edemeyecek kadar huysuz olsa da o Helen'in en iyi arkadaşlarından biri," dedi Nessie. "Umarım Marie'nin yaşına geldiğimde hâlâ çeşme başında swing dansı yapıyor olurum."

Helen, "Şu anda fiskiye'nin yanında swing dansı yapıyor olamazsın," diye yorum yaptı.

"Ona şekerini ver," diye yalvardı Nessie Daniel'a. "Her geçen saniye daha da huysuzlaşıyor."

"Dondurulmuş karamelli macchiato'ya ne dersin? Üzerine biraz çikolata parçaları atabilirim."

Serena Bayan Trask'ın başını kaldırdığını fark etti. "Fişler benim üzerimde," diye Daniel ona güvence verdi. Belli ki o da fark etmişti.

"Mükemmel," dedi Helen.

Bayan Trask evrak işlerine dönerken, "Zorlukları kabul edin ki zaferin coşkusunu hissedebilirsiniz," diye mırıldandı.

Daniel Serena'ya, "Biraz daha General Patton," dedi ve Nessie'nin küçük bir nane çayı siparişini aldı.

İçkilere başlamadan önce, demitasse kaşıkları neşeli şingirtılarını çıkardı. Menajerininki kadar şık bir takım elbise giymiş yirmili yaşlarında bir adam içeri girdi. "Endişelenmeyin, Bayan Trask!" Daniel seslendi. "Kuralı hatırlıyorum. Akrabalara bedava kahve yok. Aslında ondan iki katı ücret almayı planlıyorum. O zengin."

Bay Spiffy Suit Serena'nın yanına geldi. Daniel tanıştırma işini yaptı. "Marcus, Serena. Serena, kardeşim Marcus. Serena bu yıl deniz fenerinde yaşıyor. Ve tabii ki Nessie ve Helen'ı tanıyorsunuz."

"Elbette. Nasılsınız hanımlar?" Marcus sordu.

"Çok üzgünüz-" diye başladı Nessie.

"-annenin kolyesinin çalındığını duyunca," diye bitirdi Helen, ondan Daniel'a bakarak.

Marcus, "Bu onun favorilerinden biri değildi," dedi.

"Bu Tiffany's'den Marcus'un ona verdiği olabilir." Marcus itiraz etmeye başladı ama Daniel blendera vurarak onu susturdu.

"Marie çaldığı yüzüğün yerine yenisini seçti bile." Helen Daniel'ın içkisini bardağa doldurmasını engellemek için elini uzattı. Serena kafenin gerçek bardak kullanmasına bayılıyordu. "Bunun gitmesini istiyorum. Marie'nin beni onunla görmesini istiyorum."

Nessie kız kardeşine başını salladı. "Unutma. Marie senin en iyi arkadaşın."

"Biliyorum," diye yanıtladı Helen. "Bu onun otoriter bir yaşlı kadın olmadığı anlamına gelmez."

Şanslı da. Keşke biri Üzgün Tavşanlar'ı çalsa." "Üzgün tavşanlar mı?" Serena sordu.

"Üzgün göründüklerini düşünüyoruz. Kulakları aşağıda ve bir kütüğün üzerinden bakıyorlar. Bu Herend'den bir porselen heykelcik. Tavşanlar üzgün görünmemeli. Çok ışıltılılar, hepsi elmas ve safir parçacıklarıyla kaplı," diye açıkladı Nessie.

"Sınırlı sayıda üretilmişti ve şimdi bulmak çok zor. Bir tanesinin sekiz binin biraz üzerinde bir fiyata satıldığını gördüm," diye ekledi Helen.

"Neden sadece satmıyorsun?" Daniel Nessie'nin çayının üzerine bir kapak koydu.

"Bu bize bebekken verildi. Bir hediye satamazsın." Helen Nessie'ye baktı.

"Ne kadar istesek de," diye ekledi Nessie.

İçkilerin parasını ödediler. Helen çıkarken uzun bir yudum aldı ve gelirken olduğundan çok daha mutlu görünüyordu.

"Şekerin büyü," diye mırıldandı Serena.

"Ne tür bir Deniz Feneri Ödülü sahibisiniz? Aktris, yönetmen, şarkıcı, kostüm tasarımcısı, ya da?" Marcus her iki yanağındaki gamzeleri gösteren bir gülümsemeyle sordu. Çok şirin.

"Gamzene vurulmuşsun. Bunu görebiliyorum," dedi Daniel Serena'ya. "Kadınlar yüz çukurlarını neden bu kadar çok seviyor? Aslında doğuştan gelen bir kusurdur. Zygomaticus major kası normal insanlarda olduğundan daha kısadır. Gülümsediğinizde derinizi içeri çeken kas budur."

Daniel'in ses tonu hafıftı ama Serena'nın kulağına biraz fazla sert gelmişti ama buna benzer bir şeydi. "Yüzdeki ezikleri çekici bulduğumu itiraf etmeliyim." Marcus'a gülümsedi. "Ben bir aktör tipiyim. Kardeşin yeni aldığım bir reklam filmindeki rol için hazırlanmama yardım etti!"

"Ve Serena oyunda aldığım rol için hazırlanmama yardım etti. Senin hiçbir şeye değmeyeceğini düşündüğün rol."

Marcus, "Ben tam olarak öyle demedim," diye itiraz etti.

"Evet, aslında yaptın." Daniel Serena'ya özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Kardeş rekabetim kendini gösteriyor. Marcus önemli bir reklam yöneticisi. Sanırım bazen biraz kıskanıyorum." Ah, kıskançlık, Serena'nın duyduğu buydu. "Üzgünüm, Marcus. Pisliğin teki olabiliyorum."

"Hey, bu aileden gelen bir şey olmalı," diye cevap verdi Marcus.

"Çünkü ben de yapabilirim." "Annemiz gerçekten iyi biri," diye açıkladı Daniel.

"Son derece hoş biri," diye onayladı Marcus. "Durumu iyi mi? Öğle yemeğindeyken onu kontrol etmek istedim."

"Soygun sırasında yaralanmadı, değil mi?" Serena sordu.

Daniel ona, "Evde birinin olduğu fikriyle biraz sarsıldı ama kimseyi görmedi," dedi ve Marcus'a, "Onu görmeye çalıştığını söylerim," diye ekledi. Saate bir göz attı. "Öğle yemeği için biraz geç değil mi?"

Marcus, "Benim işimde öğle yemeği oldukça esnek," diye yanıtladı. "Gerçi bir noktada geri dönmemi bekliyorlar. Gitmeliyim."

"Bekle. Sana bir espresso yapayım."

"Americano, lütfen." Marcus cüzdanını çıkardı. Daniel ona kahveyi verdiğinde, Marcus kardeşine bir yirmilik verdi. Daniel para üstü yapmaya başladığında, "Sende kalsın," dedi.

Daniel ona, "Senden iki katını isteme konusunda şaka yapıyordum," dedi. "Sende kalsın," dedi Marcus tekrar.

"Teşekkürler." Daniel Marcus'un gidişini izledi. "Bu beni çok kızdırdı," diye itiraf etti Serena'ya. "Kızdırmamalıydı. Marcus her zaman beş parasız olduğumu bilir- aktör beş parasız. Eminim büyük bahşış vererek nazik olmaya çalışıyordu. Ama patronluk tasladığını hissettim. Ve küçük bir erkek kardeşten büyüklük taslamak ..."

Serena onun kolunu okşadı. "Ama birbirinizi önemsedığınızı söyleyebilirim."

"Elbette. Sadece işin içine biraz saçmalık karışmış. Belki de tüm kardeşler böyledir."

"Benim de bir tane var ama o çok daha genç. Yaptığı en sinir bozucu şey beni ve arkadaşlarımı köpek yavrusu gibi takip etmesiydi. Bu bile bazı zamanlar eğlenceliydi. Oldukça sevimliydi," dedi Serena. "Yine de ağabey-kardeş, ağabey-kardeşle aynı dinamik değil."

"Doğru." Daniel Serena'ya her zamanki skinny latte'sini yapmaya başladı.

"Tanımadığım birine vereceğim bahşış kadar sana da versem olur mu?" diye sordu.

"Elbette. Umarım şimdi tam bir pislik olduğumu düşünmüyorsunuzdur."

"Mümkün değil," diye güvence verdi ona. "Ben pisliklerle arkadaşlık etmem." Daniel'la tanıştığı için kendini şanslı hissediyordu. Los Angeles'taki ilk haftalarını çok daha eğlenceli hale getirmişti ve bir prova arkadaşına sahip olmak harikaydı.

Onun beş parasız olduğunu söylediğini duymak -oyuncu beş parasızlığı- ona bir suçluluk hissi vermişti. Seçmelere hazırlanmasına yardım ettiği için ona bir şey borçlu olduğunu düşünmemiş olmasını umuyordu. "Hadi bir anlaşma yapalım," dedi. "Oyunculuk konusunda birbirimize yardım etmeye devam edelim ama artık teşekkür hediyesi yok, anlaştık mı?"

"Anlaştık. Kitabım bende kaldığı sürece."

Güldü. "Ve çiçeklerim bende kalacak." O buket çok büyüktü. Gerçekten aşırı büyüktü. Adamın bunu nasıl karşılayabildiğini bilmiyordu. Bir barista olarak fazla kazanıyor olamazdı, özellikle de bu kadar az müşteriyle bahşişler berbat olmalıydı. *Parası yetmiyorsa bunu yapmazdı*, diye düşündü. Ama yine de yapmamış olmasını diledi.

* * *

Diogee ve David'in horlama sesleri dışında ev sessizdi.
Gitme vakti gelmişti.

Mac bir pençesini parmaklıkların arasından uzattı.

Flick! Thwap!

Küçük metal çubuk yana kaydı.

Tıkla!

Mac kapıya hafifçe kafa attı. Kapı açıldı ve Mac dışarı çıktı. Bir kedinin boğazından aşağı kayan bir sardalya kadar kolaydı. Ama gururlu hissetmiyordu. Mutlu da hissetmiyordu. Sürü arkadaşları onu kilitlemişti. Herhangi bir kafesten çıkabilse bile onları affedebileceğini sanmıyordu. Buraya geri dönebileceğini hiç sanmıyordu.

Tezgâhın üzerine sıçradı. Son kez Diogee'nin ödül kavanozunun kilidini açtı. Bonebreath'in uyandığında bir homurtu çıkardığını duydu. Bir dakika sonra tezgâhın önünde durmuş, Mac'in ona ödülünü vermesi için sızlanıyordu.

Mac bisküviyi yere fırlattı ve Diogee bisküviyi indirdiğinde kafasına atladı. Diogee her zamanki gibi başını kaldırdı ve Mac bir anda pencere kenarındaydı. Bir dakika sonra da bahçedeydi.

Arkasına bir kez baktı, sonra gecenin karanlığına karıştı.

BÖLÜM 9

Mac doğruca yavru kedilere yöneldi. Şu anda önemli olan yavru kedilerdi. Onlar onun sürüsüydü. Tünelden geçip kulübeye girdikten sonra yaptığı ilk şey yiyeceklerini ve sularını kontrol etmek oldu. İkisi de tazeydi. İnsanlar Erik ve Serena'nın orada olduğunun kokusunu alabiliyordu. Türlerinin çoğundan daha zekiydiler ve bildikleri kadarını yapmışlardı. Mac yavru kedilerin dışkılarını gömdü ve etrafı kendi kokusuyla donattı. Sonra dikkatini bebeklere çevirdi.

Önce Bittles'ı birkaç kez yalayarak selamladı. Mac'in bakımı altında daha da güçleniyordu. Bittles mırıldandı ve ona sokuldu.

Sassy yaklaştı.

Zoomies Mac'in sırtına doğru koştu, etrafında döndü ve sonra tekrar ona doğru saldırdı. Zamanında durmadı ve doğrudan Mac'in yan tarafına çarptı. Mac ona küçük bir hırıltı verdi, sadece yetişkin kedilere çarpmanın kabul edilemez olduğunu bildirmek için. Zoomies Mac'i yaladı ve tekrar kaçtı.

Sassy yaklaştı.

Lox dişlerinin arasında bir cırcır böceğiyle yanlarına geldi. Onu Mac'in patilerinin arasına bıraktı, sonra Bittles'in yanına kıvrıldı ve mırıltısını onunkine ekledi. Mac böceği yedi. Cırcır böceklerini severdi. Tadı biraz karidese benziyordu. Böceklerle ilgilenmese bile onu yedi. Çoğu insanın aksine, bir hediyeyi kabul etmenin kibar yolunu biliyordu. Jamie çoğu zaman Mac'in ona getirdiklerini çöpe atardı.

Sassy yaklaştı.

Mac onun kendisine sinsice yaklaştığını fark etmemiş gibi davranmaya devam etti. Hamlesini yaptı, havaya sıçradı ve Mac'in boynuna kondu. Mac onun küçük dişlerinin derisini ısırdığını hissetti. Mac onu sarsarak yere yuvarlanmasını sağladı, sonra da dişlerini hafifçe boynuna bastırdı. Biraz saygı öğrenmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra onu serbest bıraktı ve yanağını kızın boyuna sürttü. Küçük bir baş belasıydı ve eğer o yokken başını belaya sokarsa, herkesin onun koruması altında olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Mac tekrar kıvrıldı ve Lox ile Bittles onun yanındaki yerlerine döndüler. Sassy de onlara katıldı. Zoomies kulübenin etrafında bir tur daha attı,

sonra kardeşlerinin üzerine düştü ve neredeyse anında uykuya daldı.

Mac kısa bir uykuya daldı, sonra kalktı, gerindi ve tünele doğru yola koyuldu. Yavru kediler protesto için miyavladılar, Sassy bile. Kalıp onlarla oynamak güzel olurdu ama buna zaman yoktu. Mac'in yapması gereken önemli işler vardı.

Tünelden çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı, bıyıkları seğiriyordu. Çok fazla koku vardı ama takip etmek istediğı bir tanesini hemen buldu. Bu koku, araştırması gereken bir insana aitti; bir yavru kediye hak edebilecek ve ona tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecek birine.

Mac seçtiğı koku izini takip ederek hızla koşmaya başladı. İzini sürdüğü insana yetişmesi uzun sürmedi. Yürüyüşünü yavaşlattı ve uzaktan takip etti. İnsanın bir vroom- vroom yapmasını bekliyordu ama erkek kaldırımından aşağı inmeye devam etti.

Birkaç blok sonra durdu. Mac yaklaştı, adam bir kapı açtığına Mac kapı kapanmadan içeri girebilecek kadar yaklaştı. İnsan bir duvara doğru yürüdü ve onu itti. Duvar kayarak açıldığında Mac bunun bir asansör olduğunu fark etti! Yıllardır asansöre binmemişti, Jamie'yle mahalleye taşındıklarından beri hiç binmemişti.

Mac insanla birlikte asansöre bindi. Fark etmedi bile. Çoğu zaman, Mac için tamamen açık olan şeyleri görmüyor gibiydiler. Bu da onları takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Adam asansörden inip başka bir kapı açtığına, Mac yine görünmeden içeri girmeyi başardı.

Erkek, mutfak gibi kokan bir yere doğru yöneldi. Mac olduğu yerde kalıp etrafı inceledi. Oda büyüktü ve neredeyse boştu. Bir kedi yavrusunun çıldırdığında kaçabileceğı kadar geniş bir alan vardı. Pencereerde perde yoktu ama tırmanma alıştırması yapmak için iyi yüksek arkalıklı bir sandalye vardı. Ev kabul edilebilir görünüyordu ama ya insan? Orada yalnız yaşıyordu, kokusundan belliydi. Bir yavru kediye tek başına bakabilecek kapasitede miydi?

Adam odaya geri döndü ve odanın tek koltuğına uzandı. Mac ara sıra rahat bir koltukta kestirmekten hoşlanırdı ama koltuk bir kedi yavrusu için olmazsa olmaz değildi. İnsanın bla bla makinesini çalıştırmasını izledi. Mac makinedeki şeylerin hızlı hareket etmesinden hoşlanıyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi. Gözleri bir vroom-vroom hareketini izledi, kasları gerildi. Kovalamak istiyordu!

Mac burada makineyi değil, erkeği gözlemlemek için bulunduğunu kendine hatırlattı. Zaten sıkıcı olmaya başlamıştı. Sadece işler yolunda gittiğinde eğlenceliydi, aksi takdirde hep aynı insan saçmalıkları.

Adam Diogee'nin sevdiği yapışkan maddeden bir kavanoz açtı. Mankafa sardalya kreması gibi davranıyordu. Dilini ağzının üstüne yapıştırmış gibi görünüyordu ama her zaman daha fazlasını istiyordu. Diogee bir keresinde David fıstık ezmesi dediği şeyi yerken Mac'in kafasına salyasını akıtmıştı. Mac'in ona bir-iki pençe vurması gerekmişti. Diogee çok sert bir şekilde cezalandırılmazdı, çünkü daha iyisini bilemeyecek kadar aptaldı.

İnsan krakerin üzerine biraz yapışkan sürmüştü. Mac insanların ve köpeklerin krakerleri neden sevdiğini de anlamıyordu. Çok daha lezzetli şeyler vardı. Mac, Jamie ya da David'in ilgisini özel bir ikramla çekmeye çalışıyordu ama onlar için eve bir tane getirdiğinde, bununla ne yapacaklarını anlamıyorlardı. Çöpe atıyorlardı. Onlara bir hediye verdi ve onlar da çöpe atıldılar. Kendine onların o kadar da zeki olmadıklarını hatırlatmak zorundaydı ama bazen takdir edilmediklerini hissetmemek çok zordu.

Artık böyle bir şey olmayacaktı. Mac asla eve dönmeyecekti. Gidemezdi. Jamie ve David'in ona yaptıklarından sonra olmaz.

Test zamanı. Mac adama doğru yürüdü ve miyavladı. Sonunda insan Mac'in orada olduğunu fark etti! Gözlerini erkeğin elindeki atıştırmalıktan ayırmadan tekrar miyavladı. Anlayacak mıydı? Mac'in payını verecek miydi? Mac yavru kedilerden birinin paylaşmayan bir insanla yaşamasına izin .

Mac yapışkan bir şey istemedi. Ağzında olmasını isteyeceği bir şey gibi kokmuyordu. Ama insanın bu isteğe nasıl tepki vereceğini görmesi gerekiyordu. "Buraya nasıl girdin?" diye miyavladı insan. Mac bakışlarını kıpırdatmadan tekrar miyavladı.

Adam bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse biraz arkadaşına ihtiyacım var. Aslında kardeşimi görmeye gittim -gönüllü olarak. Daniel'in iyi bir adam olmadığından değil. Sadece inanılmaz derecede hırslı değil. Anlamıyorum. Benden büyük ve kahve dağıtmak için çalışıyor. Aslında beni kıskandığını itiraf etti. Biliyordum ama söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama özür diledi. Bunu da beklemiyordum."

Oh, saçmalık! Mac'in atıştırmalıklarından bir ısırık almak istediğini görmedi mi? İnsanın kucağına sıçradı ve yapışkan maddeyi tutan ele doğru eğildi. "Biraz ister misin?" diye sordu insan. Mac miyavladı. Belki de

bir yerlere varmak. "Senin için iyi olur mu bilmiyorum." Mac yine miyavladı. "Sanırım küçük bir ısırıktan zarar gelmez." İnsan bir parça kraker kopardı ve Mac'e uzattı. O da aldı. Kaba davranmayacaktı. Yapışkan maddenin tadı da kokusu gibiydi. Kendini yutmaya zorladı, sonra insan ona daha fazlasını vermesin diye yere atladı.

Şimdilik yeterince görmüştü. Tırısla ön kapıya gitti ve miyavladı. İnsan onu dışarı çıkardı. Şimdi temel zekâyâ sahip olduğunu iki kez kanıtlamıştı. Mac'in bir karar vermeden önce onu tekrar gözlemlemesi gerekecekti. Muhtemelen burası Zoomie'ler için iyi bir yer olabilirdi, çünkü koşabileceği çok fazla alan vardı ve çarpabileceği neredeyse hiçbir şey yoktu.

* * *

"Blah, blah, blah. Blahblahblah, Blah! Blah! Blah!" Serena yeni ikinci el arabasını, gülünç derecede büyük ama oldukça ucuz bir Cadillac'ı reklam çekiminden önce aldığı için memnundu. Öğrencilerine her zaman oyunculuk işine en az yarım saat erken gitmelerini söylerdi, tam zamanlı öğretmenliğe geçmeden önce de hep böyle yapardı. Bir arabaya sahip olmak bunu çok daha kolaylaştırıyordu. Atlanta'nın toplu taşıma araçları gibi Los Angeles'ın da toplu taşıma araçları vardı. Havaalanına gitmek için iyi, şehrin öbür ucuna gitmek için idare ederdi, hepsi o kadar.

Araba aynı zamanda özel bir prova stüdyosu olarak da harikaydı. Serena rolü aldığını öğrendiğinden beri geçen iki gün içinde mümkün olan tüm hazırlıkları yapmıştı ama seslendirmeleri mümkün olduğunca sahneye yakın yapmayı seviyordu. Atlanta'da birkaç reklam filminde oynamıştı. Birinde kendisi için bir karavan, diğerinde ise tüm oyuncular için bir oda vardı. Bugün ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bla-bla'lardan bazı hmmm'lara, gah'lara ve mm-mm'lara geçti, sonra her zaman kıkırdamasına neden olan ve muhtemelen egzersizler kadar faydalı olan bir tekerlemeye başladı. "Taze kızarmış uçan balık, taze kızarmış et." Evet, sekizinci tekrara ulaştığında o kadar çok gülüyordu ki durmak zorunda kaldı. Saatini kontrol etti. Gitme vakti gelmişti.

Güvenlik görevlisi ona Paramount arazisinin bir haritasını vermişti. Serena haritaya bir kez daha baktıktan sonra arabadan indi ve ikonik su kulesine doğru yöneldi. Blue Sky Tank'ın fotoğrafını çekmek için durakladı. Park yeri olarak kullanılıyordu ama Serena bazen suyla doldurulduğunu biliyordu ve o zamanlardan biri *Uzay Yolu IV*'teki balina sahneleri içindi. Kendisini bir turist gibi gösterdiğini bilse de, bunu yapmak zorundaydı.

Filmin Betamax, VHS, Blu-ray ve dijital versiyonlarına sahip olan babası için tüm *Star Treks*'in fotoğrafını çekmiş.

Rodenberry binasının da fotoğrafını çekti, çünkü tam geçiyordu. Kimi kandırıyordu ki? Çekimlerden sonra babası için orayı arayacaktı. Ancak, muhtemelen *American Horror Story* antoloji dizisinin başka bir bölümünü çekmekte olan Jessica Lange'i gördüğünde cep telefonunu cebine soktu. Lange'in tekniğine o kadar hayrandı ki, bu yüzden asla ona hayranlık duymazdı. Saygılı değildi. Profesyonelce değildi. Yine de ona bir göz atmak heyecan vericiydi.

Sadece bir yanlış dönüşle, New York arka bahçesindeki bir metro durağının yanından geçerek stüdyoyu buldu. Şimdi tek yapması gereken ona nerede olması gerektiğini söyleyecek birini bulmaktı. Kulaklık takan genç bir kadın görene kadar etrafına bakındı. Şüpheyi düştüğünüzde kulaklığa gidin, öğrencilere hep böyle söylerdi.

Serena doğrudan kadının yanına yürüdü. "Merhaba. Serena Perry. Scrubby Doo reklamı için yetenek."

"Harika. Erkencisin. Erken gelmeyi severim. İlk işimiz gardırobumuzu hazırlamak." Kadın haritayı Serena'nın elinden aldı, sonra kaşlarını çattı. "Kalem. Kalem, kalem. Her zaman herkesin hazırlıklı olmasını beklerim ve sonra-" Serena kadının kulağının arkasından nazıkçe bir kalem kopardı ve ona uzattı. "Teşekkürler. Ben Tori, bu arada." Harita üzerinde bir şeyi daire içine aldı ve geri verdi. "İhtiyacın olursa diye. Ama tek yapmanız gereken geldiğiniz yoldan çıkmak, sağa dönmek ve iki kapıdan aşağı inmek."

"Teşekkürler." Serena yola çıkmadan önce ona gülümsedi. Hedefi, hedeflerinden biri, kim olursa olsun bugün tanıştığı herkes üzerinde olumlu bir izlenim bırakmaktı. Bu yüzden gardıroba girerken yüzüne bir gülümseme daha yerleştirdi. "Merhaba, ben Serena Perry-"

"Shigella," dedi kafası tıraşlı orta yaşlı bir adam. "Ben de Tom, ama herkes bana Tater der. Lütfen sormayın." Yıpranmış bir kot pantolon ve üzerinde gülümseyen bir kase Ramen olan gri bir tişört giymişti. Ramenli Tater. Bu onun adını hatırlamasına yardımcı olurdu. Serena geçimini başkalarını giydirerek sağlayan birinin sabahları hazırlanmasının uzun sürüp sürmediğini merak etti. Belki ikisi arkadaşça davranırlarsa sorardı.

"O benim. Kostüm için ne bulduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Tater kıyafetlerle dolu bir rafı çevirdi ve mor bir tulum çıkardı. Ardından, bir çift mor spor ayakkabı ve eşleşen

mor çorapları raftan indirdi ve her Şeyi ona uzattı. "Rafin arkasında üstünü değiştirebilirsin. Fazla mahremiyet olmadığını biliyorum ama-"

"Sorun değil." Serena rafin arkasına eğildi, kot pantolonunu ve sade düğmeli gömleğini çıkardı, sonra da dar, gerçekten de oldukça dar olan tulumun içine kıvrıldı. Öğrencilerine her zaman birkaç kilo ya da santim vermemeleri gerektiğini hatırlatırdı. Provaya gitmek ve provaya gelmemek? Profesyonelce değil. Kendisinden istendiğinde doğru kilo ve ölçüleri verdiğinden emindi, bu yüzden tulumun bu şekilde oturması gerekiyordu. *Ben bir bakteriyim*, dedi kendi kendine. *Bu kıyafet değil. Bu benim vücudum.*

Hızla ayakkabılarını ve çoraplarını giydi ve tekrar görüş alanına girdi. "Etek ucu biraz uzun. Onları aldıracağım. Şimdi üstünü değiştirebilirsin. Sonra da saç ve makyaja geçelim."

Kırk beş dakika sonra, Serena bir yapım asistanı tarafından küçük bir karavanın kendi payına düşen kısmına götürüldü. "Burada tuvalet yok," dedi ona. "Tuvalete gitmen gerekirse, şu rampadan yukarı çık ve az önce önünden geçtiğimiz binanın büyük kapılarından geç. Tuvaletler sol tarafta olacak."

"Anladım!" Serena neşeyle söyledi. Neşenin değerli bir meta olduğunu biliyordu ama gerçekten neşeli hissediyordu. Bir oyunculuk işi vardı! Asistan onu yalnız bıraktığında duvardaki küçük aynada kendine uzun uzun baktı. Saçını yaptırmak çok hızlı olmuştu, çünkü tek yapması gereken metalik mor bir küt saç takmaktı. Takma kirpikleri de metalik mor renkteydi ve yüzü lavanta rengindeydi, gözlerinin etrafına da koyu erik rengi vurgular yapılmıştı. Torbalar ya da koyu halkalar konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Ruju neredeyse siyahtı. Reklamı gördüklerinde kimsenin onu tanımaması muhtemeldi. Ama ulusal bir reklamda oynayacaktı. Diğerleri sadece bölgeseldi.

Nefes al, dedi kendi kendine. Ama derin bir nefes aldığında, makyaj kokusu hapşırmasına neden oldu. Büyük bir hapşırık. Çantasından bir kâğıt mendil çıkardı ve kanıtları nazikçe silmeye başladı, sonra ten rengi kadife kanepeye oturdu ve bekledi. Ve bekledi. Ve bekledi. Telefonuna bir sesli kitap indirmişti, çünkü çok beklemenin tipik olduğunu biliyordu, ama onu dinleyecek gibi hissetmiyordu. Bakteriler yeni David Sedaris koleksiyonunu umursamıyordu ve Sedaris'in onu her zaman güldürdüğü çok gülmek mor yüzünde istenmeyen çizgiler oluşturabilirdi.

Sonunda kapı çalındığında Serena'nın nabzı hızlandı. Gergindi ama bu işine yarayabilirdi. Shigella'sı yüksek enerjiliydi. Cevap verdiğinde, onu buraya getiren aynı asistanı buldu. Ve o da

adını hatırlayamıyordu. Ona adını söylemiş miydi? Önemli değildi. Tek yapması gereken arkadaş canlısı ve neşeli olmaktı. En iyi izlenimi bırakacak şey buydu.

Serena ve adı her neyse karavanın diğer ucuna doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Parlak mavi bir tulum giymiş uzun boylu, sıska bir adam açtı. Metalik saçları küt kesilmişti ama makyajı Serena'nınkiyle aynı tarzdaydı, sadece mavi tonlarındaydı. Tulumunun belinden yere kadar sarkan yarım düzine metalik ipli şey olduğunu fark etti. Adam onun onlara baktığını gördü. "Flagellum," diye açıkladı. "Ben E. coli'yim. Cal."

Serena onun elini sıktı, bakterilerini ve gerçek adını verdi. "Bir sahne eklemeye karar verdiler ve ilk olarak onu çekeceğiz," dedi adı her neyse stüdyoya geri dönmeye başladıklarında.

Serena ve Cal bakışlarını değiştirdiler. Tüm o maviliğin altında yüz ifadesini okumak zordu. Yüz ifadesinin makyaj yüzünden nasıl silikleşeceğini hiç düşünmemişti. Ama pandomim ve dans eğitimi almıştı ve bazı temel jimnastik hareketlerini yapabiliyordu. Yüz onun tek aracı değildi. "Neyi bilmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Son atışla başlayacağız. Siz ikiniz Scrubby Doo ile fışkırtılacaksınız."

"Yeşil ekran mı?" Cal sordu.

"Hayır," diye adı her neyse. "Köpük topu. Kardeşlik partilerinde türden."

"Bir keresinde onlardan birine gitmiştim. Patlatılmak eğlenceliydi! Herkes."

Binaya girer girmez, Serena ve Cal beyaz karo zeminli ve birbiriyle uyumlu üç karo duvarlı bir alana yönlendirildiler. Serena duş olduğunu fark etti. Bu ona verilen senaryoda vardı.

Müdür Aidan koşarak geldi. "Serena. Cal. Hoş geldiniz. Hızlı hareket edeceğiz. Son dakika müşteri notlarına göre bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldık, bu yüzden biraz zaman kazanmamız gerekiyor. İkiniz de reklamlarınız sırasında doğaçlamada harikaydınız. Burada görmek istediğim de bu. Scrubby Doo'yu temsil eden köpük patlatılacaksınız. En iyi ölüm sahnenizi yapmanızı istiyorum. Çok büyük diye bir şey yok. Ve ben işaret verdiğimde, 'Senden nefret ediyorum, Scrubby Doo!' diye bağırmanı istiyorum. Kelimeleri çıkarman yedi saniye sürmeli. Anladın mı?"

"Sana destansı bir ölüm yaşatmaya hazırım," diye cevap verdi Serena, tamamen zorlamasız, çok neşeli bir gülümsemeyle. Ölüm sahnesi mi? Hangi aktör

en az bir ölüm sahnesi sunmak istiyordu. Cal ile yerlerine oturduklarında, "Biraz sahne çiğnemeye hazır mısınız?" diye sordu.

"O büyük istiyor. Hadi ona büyük verelim!" Cal'ın gözleri parlıyordu. "Motor!" Aidan seslendi.

Whomp! Köpük topun içinden patlayarak onu ve Cal'ı yok etti. Serena hâlâ inleyerek, kıvranarak ve feryat ederek ölüme koşuyordu. Aidan'ı göremiyordu ama Cal'ın Scrubby Doo çizgisine başladığını duyunca o da katıldı. Aidan kes dediğinde, ölmeye devam etti. Ne olursa olsun, o kelimeyi duyana kadar asla durmamanız gerekiyordu. Cal inleyerek ve çığlık atarak ona ayak uydurdu.

Sonunda Aiden "kes!" diye seslendi. Serena yüzündeki köpüğü silmek için uzandı, sonra makyajını hatırladı ve ellerini yanlarına bıraktı. "Belli ki çok fazla köpük var. Dörtte bir oranında azaltın. Serena ve Cal'a yeni kostümler, saçlar ve makyajlar giydirin."

Neredeyse altı buçuk saat sonra Serena aceleyle temiz bir tulum giydi, yeni bir peruk ve kirpik taktırdı ve makyajı beşinci kez neredeyse yeniden yapıldı. Ölüm sahnesini ikinci kez yaptıklarında yeterince köpük yoktu. Sonra yine çok fazla köpükle iki çekim daha yapıldı. Sonra bir kez daha az köpük kullanıldı. Beşinci çekimde köpük mükemmeldi ama Cal "Scrubby Doo" yerine "Senden nefret ediyorum Scooby Doo!" diye bağırıyordu. Bu replik seslendirilebilirdi ama ürünün adını taşıdığı için Aidan mükemmel olmasını istiyordu.

Her seferinde Serena ve Cal'ın yeniden hazırlanması ve dev duş setindeki köpüklerin temizlenmesi gerekiyordu. "İşte bu! Hissedebiliyorum!" dedi Cal'a tekrar yerlerine geçtiklerinde. Kendini canlandırmak için birkaç kez ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, batan gözlerini ve kaşınan cildini görmezden gelmeye çalıştı.

"Geçen sefer beceremediğim için özür dilerim." Cal kollarını göğsünde kavuşturdu. Serin köpük ilk başta iyi hissettirmişti ama Serena şimdi üşüyordu ve görünüşe göre Cal da üşüyordu.

"Pffft. Endişeye gerek yok. Herkesin başına gelir."

",,hadi yapalım şu işi!" Aidan seslendi. "Motor!"

Serena başını geriye attı ve çığlık attı, birikmiş hayal kırıklığının bir kısmını yakıt olarak kullandı. Titredi ve çırpındı, sonra da "Senden nefret ediyorum, Scrubby Doo!" diye bağırdı.

"Kes! İşte bu!" Aiden onlara söyledi.

"Akşam yemeği bu," diye duyurdu Lizzie. "Kendinizi uzun bir geceye hazırlayın.

Uzatmaya gitmek zorunda kalacağız."

Serena kendini ölüme o kadar kaptırmıştı ki - tekrar, tekrar ve tekrar -Cal'la birlikte bir çift çocukla oynadıkları ve onlara shigella ve E. coli bulaştırmaya çalıştıkları bir sahne olduğunu neredeyse unutmuştu. *Bunun için kaç çekim yapıldı?* Merak etti.

Önemli değildi. Bir reklam filmi çekiyordu! Bu onun öğretmenliğini gerçekten geliştirecekti. Sete çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi öğrencilerini acele etmeye ve beklemeye, sıkılmaya, devasa bir makinenin küçük bir dişlisi olma hissine gerçekten hazırlayabilecekti.

Serena zanaat hizmetleri masasına yöneldi. Yemek yemeyi düşünmeden önce büyük bir şişe suya ihtiyacı vardı. O köpükten ne kadar yuttuğunu bilmiyordu ama hafiften midesini bulandırmaya yetmişti.

* * *

"Bir keresinde bana floresan ışıkların insanların midesini bulandırdığına dair bir şey söylememiş miydin?" Jandro ve Angie'nin çalışma grubu için gelmelerini beklerken Erik Kait'e sordu.

"Hmmm?" Kait mırıldandı, dikkati önündeki dosyadaydı. "Floresan ışıklar. İnsanlar üzerindeki olumsuz etkilerle ilgili bazı çalışmalar." Erik derme çatma ofisi boydan boya geçen uzun tüplere baktı. Ampullerin hafifçe vızıldadığını duyabiliyordu. Bu ses, tıpkı cama sürtünen bir bıçağın yaptığı gibi dişlerini germeye başlamıştı.

Kait başını kaldırmadı. "Ne?"

Erik elini kızın okuduğu sayfanın üzerine vurdu. "Floresan ışıkların midenizi bulandırabileceğinin doğru olup olmadığını öğrenmek istedim. Çünkü sanırım şu anda olan şey bu. Burada çok fazla zaman geçiriyoruz. Evrak işlerini arabada yapabildiğimiz zamanlar çok daha iyiydi. Ve şimdi burada dedektiflik sınavına hazırlanmak için daha fazla zamanımız var. Bunu her yerde yapabiliriz. Benim evimde de yapabiliriz."

"Burada buluşmaya karar verdik, çünkü burası merkezi bir yer," diye hatırlattı Kait ona. "Ve evet, floresan ışığı mide bulantısına, baş ağrısına, anksiyeteye, her türlü olumsuz etkiye neden olabilir. Belki de içeride daha fazla zaman geçireceğimiz için bir masa lambası getirmeli ve tepegözleri kapatmalıyız."

Adamın elini kâğıtlarının üzerinden kaydırdı.

"Ne okuyorsun ki?" diye sordu ona. "Zaten ders çalışmıyorsun, değil mi?" Kız tereddüt etti ve Erik onun yüzünde bir suçluluk ya da belki de utanç ifadesi gördüğünü düşündü.

Sandalyesini onunkine yaklaştırarak bakmaya çalıştı.

Kait dosyayı kapattı ve uzun i ekişlerinden birini yaptı. "Eğer bilmek istiyorsan, bu Charlie Imura'nın dosyası. Onunla ilgili bir sorun var. Ne olduğunu bulana kadar kafamı kurcalamaya devam edecek."

"Gerçekten onun bizim failimiz olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kait ona, "Tek bildiğim, bir şeyleri kaçırdığımı, onun bir sakladığını hissettiğim," dedi. "İgüdülerinizi takip etmenin daha iyi karar vermenizi sağladığını söyleyen bir çalışma okudum ve bunlardan birçoğu var. Hepimiz bilindişi bilgilere sahibiz ve sezgiler de buradan geliyor. Charlie'de özmem gereken bir şey var."

"Dosyada gözünüze çarpan bir şey var mı?"

Kait dosyayı tekrar açtı ve birkaç sayfa çevirdi. "Bu patronundan ve tipik bir 'Charlie'nin bu suçu işlediğine inanmak imkansız. Param ve eşyalarım konusunda ona güvenirim. Zaman zaman çocuklarıma bakıcılık yaptı ve bunu yapması için ona hala güvenirim. "

Erik, "Charlie'ye çocuklarını emanet etmesi çok şey anlatıyor," diye yorum yaptı. Kendi sezgileri ona Charlie'nin iyi bir adam olduğunu söylüyordu. "Suçunu kabul etti, değil mi?"

"Evet. Polisler onu kırık bir stop lambası için durdurmuş. Ruhsatını almak için torpido gözünü açmış ve bir poşet dolusu tablet bulmuş. Aşırı miktarda nakit para ya da dağıtmak için malzeme yok. Ama bu onun arabasıydı. Bu da istemeden bulundurmayı zor bir savunma haline getiriyor."

"Bunun için gidebilirdi. Ama eğer yaparsa ve kaybederse, bu ev hapsini masadan kaldıracabilirdi." Charlie'nin hapse girme riskini almak istememesi Erik'e mantıklı gelmişti. "Hâlâ bir suç ortağıyla birlikte çalıştığını, birilerine en değerli malları nerede bulabilecekleri konusunda bilgi verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sezgilerimin bana daha yakından bakmamı söylemesi dışında."

"Hırsızın, her kimse, Tiffany'leri almamış olması hala mantıklı gelmiyor-"

Erik'in sözleri Jandro'nun odaya girmesiyle kesildi. "İkiniz de kııma bayılacaksınız. Pasadena'ya gitmem gerekiyordu, ben de Maquina Taco'da durdum. Balık aldım. Tavuk, pastırma ve jalapeño aldım. Mantar ve asada aldım. Öküz kuyruğu ve lengua aldım, ama sadece kendim için, çünkü geri kalanınız daha iyisini bilemeyecek kadar beyazsınız."

"Patatesli olan var mı?" Belki Jandro onu başka bir gün dilli taco denemeye ikna edebilirdi. Ama ışıklar zaten onun

Midesini mutsuz hissediyordu ve Şimdi de başı ağrımaya başlamıştı.

BÖLÜM 10

Mac eve gitmek istiyordu. Yavru kedileri kontrol etmişti ve ihtiyaçları olan her şeye sahiplerdi. Şimdi birisinin ona bakmasını istiyordu. Kendi kasesinde kendi yemeğini yemek istiyordu. Sonra da Jamie'nin başının üstüne kıvrılıp David'in -ve Diogee'nin- horlama sesleriyle uykuya dalmak istiyordu.

Ama Jamie artık onun Jamie'si değildi. Kendisi gibi kokmuyordu bile. Ona ne olmuştu? Kişisi onu nasıl kilitlemiş olabilirdi? Eğer Jamie, Jamie değilse, o zaman ev de ev değildi. Geri dönmek için bir neden yoktu.

Zaten ayıracak zamanı da yoktu. Yavru kedilerinden biri için olası bir kişi hakkında bir araştırma daha yapmanın zamanı gelmişti. Yakınlarda bir erkek insanın kokusunu alabiliyordu. Bu koku hoşuna gitmişti. Onu rahatlatıyordu. Zoomie'ler için sakın bir insanın olması iyi olabilirdi. Her zaman etrafta koşuşturamazdı. Arada bir kestirecek bir yere ihtiyaç duyardı ve bir insan rahat bir kestirme noktası oluşturabilirdi.

Mac koşar adımlarla caddeyi geçti ve çitlerden içeri süzüldü. Evin yanından gürül gürül su akıyordu. Mac bu sestən hoşlanmamıştı. Bu ona Jamie'nin ona banyo yaptırdığı zamanı hatırlattı. Sürekli pirelerden söz ediyordu. Ama bahçede bir sürü kuru yer vardı. Patilerini ıslatmadan dışarıda oturan insana ulaşmak kolaydı. İnsanın gözleri kapalıydı ve yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı. Mac bunu onayladı. Güneşte uyuklamak en sevdiği aktivitelerden biriydi.

Biraz kestirmeye karar verdi. İnsan kalktığında Mac onu takip edecekti. Belki o da sardalyeleri seviyordu. Mükemmel bir güneş ışığı buldu, üç kez döndü, sonra iki tur daha atması gerektiğine karar verdi. Ahh. Şimdi kestirebilirdi. Sıcak çimlere uzandı ve gözlerini kapadı.

Mac'in güneşli yeri kısmen gölgelenmişti ki kapının açılıp kapanma sesi onu uyandırdı. Bir dişi insan ona doğru geliyordu. Mac ayağa kalktı ve insan erkek de ayağa kalktı. "Shelby! Seni beklemiyordum," diye bağırdı adam.

Mac'in burnu seğırdi. Dişinin kokusunda onu rahatsız eden keskin bir tını vardı. Üzüntü ya da öfke değil. Sanki çiçeklerin içinde yuvarlanıyordu ve sanki Jamie'nin tüm güzel kokuları örtmek için çöp kutusuna sıkıldığı şeyden kendine sıkıyordu.

"Tahmin edilemez olmayı sevdiğimi biliyorsun." Kadın adamı öptü, sonra Mac'in kızarmış tavuk olduğunu bildiği bir poşeti ona uzattı. Sardalya ya da ton balığı değildi ama midesi "bana bunu getir" diyordu. İnsanlardan birinin yiyecekleri torbadan çıkarmasını beklemesi gerektiğini biliyordu. İnsanlar bazen vermeyi severlerdi, ama istediğinizi almaya karar verirsiniz yüksek sesle böğürürlerdi. Mac kapıp kaçmaktan çekinmezdi. İnsanların neyi sevip sevmediği onun için önemli değildi. Ama daha fazla gözlem zamanına ihtiyacı vardı. "Nasılsın?"

"Bir bakayım. Ne kadar oldu, yaklaşık üç hafta mı?" diye geveledi adam.

"Charlie, istediğim kadar gelemediğimi biliyorsun. Buraya gelmek çok uzun sürüyor."

Adamın kokusu değişmeye başladı. Her şeye rağmen yardıma ihtiyacı varmış gibi kokuyordu. Kendi hayatını idare edebilen bir insan var mıydı? "Highland Park buradan yaklaşık sekiz mil uzakta. Her gün koşu bandında on mil koşuyorsun."

"Santa Monica'da bir arkadaşımda kalmaya başladım. Evimiz çok boş. Sensiz. Ve 10'un nasıl olduğunu biliyorsun." Kadının kokusu da değişiyordu. Şimdi derin bir nefes aldığında Mac'in bıyıklarının titremesine neden oluyordu.

Erkek çantayı açtı ve bir parça tavuk çıkardı. "Arkadaşın kim?" Bir ısırik aldı. Sesi yükselmiyordu ama kokusu yüksek sesle konuşmaya uygun türdendi.

"İş yerinde yeni biri. Oda arkadaşı beklenmedik bir şekilde taşındı ve yalnız kalmaktan hoşlanmıyor, özellikle de geceleri."

"istemiyor musunuz? Yoksa yemek için içeri girmeyi mi tercih edersiniz?"

"Aslında kalamam." Kadın hafifçe ayaklarını kaydırđı, tıpkı Mac'in patilerinden birini incittiği zaman yaptığı gibi.

"Oh." Adam bir ısırik daha aldı. "Peki. Yemek için teşekkürler. Yabancı gibi davranma. İş bulursan yaz."

"Böyle yapma." Ağırlığını tekrar kaydırđı. Mac patisinin incinmediğine karar verdi. Daha çok zım yapmak ister gibi görünüyordu.

"Başka seçeneğim yok gibi." Adam tavuk parçasını çantaya geri attı. Çöp olduğunu mu düşünüyordu? Bu çöp değildi. "olmalıyım. Özgür olmalıyım," diye miyavladı insan. "Ama bildiğin gibi bu ikinci kısmı yapamam."

"Bu haldeyken seninle konuşamam. Daha iyi bir ruh halindeyken tekrar ziyaret ederim." Kadın yakınlaştırmadı ama hızla uzaklaştı.

Evet, bu insanın Mac'in yardımına ihtiyacı vardı. Kadın gelmeden önce güzel kokuyordu. Şimdi neredeyse David'in koktuğu kadar kötü kokuyordu, Mac onun Jamie'nin sürü arkadaşı olmasını sağlamadan önce. David ve Jamie, Mac'in onlar için yaptığı her şeyi unutmuşlar mıydı? Ona nasıl bu kadar kötü davranabiliyorlardı?

O insanları düşünmenin sırası değildi. Mac adama doğru yürüdü, sonra yanındaki bankın üzerine sıçradı.

"Chewie? Sen misin? Gidip Kaptan Marvel'ı bulsan iyi olur. Yardımcı pilotuna ihtiyacı var." Adam Mac'in başını hafifçe okşadı. "Kendimi eğlendiriyorum," diye bağırdı. "Başka hiç kimse değilse."

Mac bir pençesini uzatıp tavuğun bulunduğu torbaya dokundu. Erkeğin nasıl tepki verdiğini görmek değerli olacaktı. Bir insan için hızlı olduğu ortaya çıktı. Çantanın içine uzandı, küçük bir parça tavuk çıkardı ve Mac'e uzattı. Mac yutar yutmaz adam ona bir parça daha uzattı. Mac'in ona bir ipucu vermesine bile gerek kalmamıştı.

Bu, yavru kedilerden biri için mükemmel bir insan olabilir. Mac'in karar vermek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Biraz daha zaman ve biraz daha tavuk.

* * *

Erik kendi kendine, *Kait'in içgüdüleriyle hareket etmen konusunda söylediklerini unutma*, dedi. Beyni Serena'yı akşam yemeğine davet etme konusunda şüpheler duymaya başlamıştı. Ama onu en başta sormaya iten şey içgüdüleriydi. Kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkmıştı.

Zaten şüphe için çok geçti. Cuma gecesi idi. Saate bir göz attı. Yaklaşık yarım saat içinde burada olmalıydı ve yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Dün evi temizlemiş, alışverişe gitmiş ve akşam yemeği için eve döndüğünde yapabileceği her şeyi önceden hazırlamıştı.

Arka bahçeye çıkmaya karar verdi. Son zamanlarda çok fazla içeride kalmıştı. Kait'le birlikte çok zaman geçiriyorlardı ama yeni görevle ilgili ekstra evrak işleri ve çalışma seansları yüzünden güneş ışığından mahrum kalmıştı.

Şezlonglardan birine uzandı ve yeni Marquis de Lafayette biyografisini açtı. Birkaç paragraf okudu, sonra kapı zilini duyup duymayacağını merak etti. Genelde duyardı. Ama Serena'yı kapının eşiğinde, evde olmadığını düşünerek bırakmak istemiyordu. Zaten yeterince pislik yapmıştı. Kitabı ön verandaya götürebilirdi ama bu biraz fazla-

Neyi? Ne düşünüyordu ki? Sanki ilk randevusuna çıkan liseli bir çocuğa dönüşmüştü. Her zaman kadınlarla çıkıyordu ve hemen hemen her zaman iyi vakit geçiriyordu ve onların da öyle olduğunu düşünüyordu. Gerçi Kait her zaman, eğer bu kadar iyi vakit geçiriyorsa, aynı kadınla birkaç kez üst üste çıkarak harika vakit geçirmeye devam etmek isteyeceğine dikkat çekiyordu.

Her neyse, bu bir randevu değildi. Sadece dostça bir akşam yemeği idi. Kanepeye uzandı ve tekrar okumaya başladı. Aynı sayfayı tekrar tekrar okuması gerekiyordu, çünkü en sona geldiğinde hiçbir şey hatırlamıyordu.

Belki de bir bira içip rahatlamalıydı. Bir arabanın yanaştığını duydu. Kanepede oturduğu yerden pencereden dışarıyı görebiliyordu. Bu oydu. Tanrıya şükür. Kendini deli ediyordu. Ama neden dışarı çıkmıyordu? Tereddütleri mi vardı?

Kendine gelmeliydi. Bu çok saçmaydı. Doğrulup kitabını sehpanın üzerine fırlattı, sonra tekrar eline aldı. Biraz daha okuyacaktı. Serena kapı zilini çaldığında cevap vermeye hazır bir şekilde orada öylece oturmayacaktı. Muhtemelen bir telefon görüşmesi falan yapıyordu.

Erik aynı sayfayı arka arkaya üç kez okudu. Daha ne kadar orada oturacaktı? Kapıya doğru yürüdü, yarım saniye tereddüt ettikten sonra dışarı çıktı. Serena'nın ona doğru baktığını ve el salladığını gördü. O da el salladı ve arabadan indi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ona ulaştığında.

"Elbette. Neden?" O cevap vermeden önce kendi sorusunu cevapladı. "Oh, arabada oturduğum için mi? Erken gelmeyi sevmem. Aslında biraz geç kalmayı severim. Bazen insanlar hâlâ hazırlanıyor."

"Ben değil." Kapıyı açtı ve onu içeri almak için geri çekildi. Üzerinde onu ilk gördüğünde giydiği o dökümlü yeşil elbise vardı. Yanından geçerken yumuşak kumaş ona sürtündü ve parfümünün kokusunu alabildi, çiçekli ama biraz baharatlı.

"Sen de musun?" Serena ona gülümsedi.

Vay canına, durmuş, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onu içeri kadar takip etmemişti bile. Hemen ona katıldı.

"Eviniz harika." Serena takdirle etrafına bakındı. Kanepenin üzerine monte edilmiş, şifonyer çekmecelerinden yapılmış bir dizi gölge kutusuna doğru yürüdü. "Bunları sen mi yaptın?"

Başını salladı. "Bu eski püskü şifonyeri bir bahçe satışında buldum. Şeklini ve donanımını beğendim ve satın aldım. Onunla ne yapacağıma karar verene kadar aylarca garajda durdu. Muhtemelen bunu çok fazla yapıyorum, ne için istediğime dair gerçek bir fikrim olmadan bir şey satın alıyorum."

"Sonuçlardan birini gördükten sonra, içgüdülerinize güvenin derim." Serena raflardan birini daha yakından incelemek için öne doğru eğildi. "Bu Cottingley peri fotoğraflarından biri, değil mi?"

"Kutulardaki eşyaların çoğu aile hatırası ve bir bakıma bu da öyle. Yeni bir aile hatırası. Bir gün yeğenim geldi -Harper, kendisi on bir yaşında- ve bana perilerle ilgili bir resim yapmamı söyledi. Cottingley perileri hakkında çok sevdiği resimli bir kitabı vardı ve onu birlikte okurduk. Bu yüzden onu kullandım."

Serena uzandı ve kutunun önünden geçen altın bir ipe asılı perilerden birine hafifçe dokundu. "Bunları birlikte yaptık," diye açıkladı Erik. Perileri çam kozalaklarından, meşe palamudu kapaklarından ve bolca simden yaratmışlardı.

Ona döndü ve gülümsedi. "Sen harika bir amcasın. Kendin yap perileri. Onlara bayılıyorum."

"Harper'a kutuyu vermeye çalıştım ama o kutunun burada, diğerleriyle birlikte asılmasını istedi."

"Harper'a katılıyorum." Bir adım geri çekildi. "Hey, tatlı getirdim!" Elini çantasına attı ve dört tane Big Hunk çikolatası çıkardı. "Bunları burada her yerden satın alabileceğinizi yeni öğrendim. Benim yerde yok. Hiç yedin mi?"

"Ben pek şekerleme seven biri değilim. Sanırım on yaşımdayken bir tane yemiştım. Neredeyse arka azı dişlerimden birini çıkaracaktım," diye cevap verdi.

"Eski travmaları gündeme getirmek istemiyorum. Neyse ki bunu da getirdim." Ona bir çanta uzattı. "Bestia'dan çikolatalı tartlar. Daniel bugün bana Sanat Bölgesi'ni gezdirdi ve şehirde bulunabilecek en iyi tatlı olduğunu söyledi."

Küçük bir kıskançlık hissi duydu ama bunu görmezden geldi çünkü kıskanacak bir şeyi yoktu. Serena'yı çok az tanıyordu. Ve bu akşam yemeği de

Kasabaya hoş geldin gibi bir şeydi. "Daniel?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Daniel Quevas. Kolyesi çalınan kadının oğlu. Onunla tanıştınız mı?"

"Evet." Aslında hipster olmayan hipster. Eşcinsel miydi? Olabilirdi. Açıkçası, Erik sormazdı, özellikle de bilmek istemesinin tek nedeni kıskançlık olduğu için. "Kait ve ben onunla Bayan Quevas'ın ifadesini almaya gittiğimizde tanıştık."

"Komşu olduğumuzu bile bilmeden önce onunla Yo, Joe! kafesinde tanışmıştım. Orada çalışıyor."

Bu, gerçek, paralı oyunculuk işleri yapıp yapmadığı sorusuna cevap oldu. Hâlâ barista olarak çalışmak zorundaysa çok fazla işi olamazdı. Erik, Daniel'i bir şekilde bunu yapmaya çalışan ve başaramayan binlerce insandan birine örnek olarak kullanıp kullanamayacağını merak etti. Serena'nın bunun bir norm olduğunu bilmesini istiyordu. Eğer bilirse, Hollywood rüyasını gerçekleştiremediğinde belki daha az acı çekerdi.

"Biliyor musun, bazı arkadaşlarım Los Angeles'ın pek dost canlısı olmayacağı konusunda beni uyarmıştı," diye devam etti Serena, "ama ben hiç de öyle bulmadım. Daniel bana kocaman bir buket çiçek getirdi çünkü ona bir oyunda rol almasına yardımcı olacak birkaç oyunculuk tavsiyesi vermiştim."

Erik'in beyninin polis kısmı bu uyumsuzluğu hemen fark etti. Barista devasa, yani oldukça pahalı bir buket çiçek veriyordu. Bunu Kait'le konuşmak için bir kenara attı.

"Şunları mutfağa koyayım." İçinde tartların olduğu çantayı havaya kaldırdı. "Ve bize içecek getir. Sangria yaptım çünkü yemeği tapas tarzında yapmaya karar verdim. Vejetaryen, peskataryen ya da arılı falan olup sormadığımı fark ettim, bu yüzden bu şekilde neredeyse kesinlikle yiyebileceğiniz bir şeyler olacak."

"Önce, beegan mı dedin?" Serena oturma odasından çıkarken onu takip etti. "İkincisi, çok düşüncelisin. Üçüncüsü, yemek konusunda hemen hemen her şeye hazırım."

"Harika. Ve ben arıgan dedim. Birini tanıyordum" -kısa bir süre birlikte olduğu bir kadın olduğunu söylemek istemedi- "o da arıydı. Vegan ama yine de bal yiyorsun." Tartları tezgâhın üzerine koydu.

"Beegan. Çok şirin." Serena güldü. "Normal veganların bal yemediğini bile bilmiyordum. Neden bal yemiyorlar?"

"Çünkü arıların bunu yapması çok çaba gerektiriyor ve sanırım bir pound için milyonlarca çiçek gerekiyor." Kadının milyonlarca dediğinden oldukça emindi. "Temel olarak, arıların kendileri için buna ihtiyacı var."

Serena başını öne eğdi. "Şimdi kendimi korkunç bir insan gibi hissediyorum."

"Düzenli olarak korkunç insanlarla karşılaşıyorum. Siz korkunç bir insan değilsiniz. Unutmayın, yirmi dört saat boyunca dışarıda oturup bir kedi yavrusunun ağaçtan inmesini beklediniz."

"Sen de öyleydin. Yani ikimiz de korkunç değiliz."

"Ne kadar çok ortak noktamız olduğuna içmeliyiz. Sangria mı? Ya da bira, şarap-"

Listeyi bitirmesine izin vermedi. "Sangria, lütfen."

Erik onlara bardakları doldurdu ve kırmızı şarap sirkesi ve baharatlarla marine ettiği iri siyah zeytinleri bir kâseye koydu. İşten sonra aldığı bagetten dilimlerle dolu bir tabak ekledi ve Serena'yla birlikte masaya oturdu. Akşam yemeği için mutfakın daha iyi bir yol olduğuna karar vermişti. Yemek odası masası iki kişi için çok büyüktü ve fırına bir şeyler koymak için onu sürekli yalnız bırakmak zorunda .

Serena küçük tabağına birkaç zeytin koyduktan sonra bir tanesini ağzına attı. "Çok güzel."

Erik ona bakmak için birkaç dakikasını ayırdı. Kız gerçekten çok güzeldi. Sadece saçlarına bakmak bile ellerini saçlarına gömmek istemesine neden oluyordu. *Tamam, bu kadar bakmak yeter. Bir şey söyle*, dedi kendi kendine. Ama zihni bomboştı. Söylediği son şey zeytinlerle ilgiliydi. Bunun üzerine bir şey inşa edemezdi. "Biberleri de dışarı koyacağım." Onları bir gece önce hazırlamıştı ama eve geldiğinde oda sıcaklığına gelmeleri için dışarı çıkarmıştı. Ayağa fırladı, onları tezgâhtan aldı ve masaya geri getirdi. Tamam, bu birkaç saniye sürmüştü, şimdi ne-

Serena onu bir soruyla kurtardı. "Aşçılıkla nasıl ilgilenmeye başladın? Çünkü senin *pişirdiğini* hissediyorum."

"Bir garaj satışındaydım ve içinde yumurta haşlamak gibi gerçekten çok basit şeylerin olduğu bir yemek kitabı buldum. Üniversiteyi bitireli belki bir yıl olmuştu ve pizzayla yaşamaktan neredeyse bıkmıştım. Neredeyse. Soğuk pizza hâlâ en sevdiğim kahvaltı yiyeceğidir." Serena beşlik çakmak için elini uzattı ve o da avucuna bir şaplak attı. "Denemeye karar verdim. Birinci sayfadan başladım. Belirli adımlar olması hoşuma gitti. Ben deney yapan insanlardan değilim."

Serena biberlerden birini denedi. Biraz zeytinyağı, biraz kapari, biraz balzamik sirke ve birkaç baharatla çok az çaba harcamıştı ama

Çiğnerken başını salladı ve bundan gerçekten keyif aldığı belliydi.

Ona kendisiyle ilgili bir şeyler sormak istiyordu ama onun oyunculukla ilgili heyecanını ve tutkusunu duymak istemiyordu. Buraya nasıl geldiğini soramazdı, çünkü bu doğrudan oyunculuğa geri dönerdi. "Hiç bahçe satışlarına gittin mi?" Pek aydınlatıcı bir soru değildi ama yine de bir şeydi.

"Bazen. Ama ben senin gibi değilim. Yemek kitapları gibi faydalı şeyler ya da gölge kutuları yapmak için kullandığın şifonyer gibi dönüştürebileceğim şeyler almıyorum. Ben tuhaf şeyler alırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Tuhaf şeyler mi?"

"Aslında bir keresinde bir yemek kitabı almıştım! Crisco ile yemek pişirme kitabıydı. İçindeki hiçbir şeyi yapmadım. Tariflerin hiçbirini okuduğumu bile sanmıyorum. Sadece çok tuhaf buldum ve almak zorunda hissettim. Madonna trol bebeğim için de aynı şeyi hissetmişim. Madonna'nın sivri sutyen külahları döneminden kalmaydı. Trol de bunu giyiyordu. Benleri vardı ve benim için asıl önemli olan şey, trolün kasık kıllarının olmasıydı. Bu da onu sahip olmam gereken tuhaf şeyler arasına soktu. Şimdi de benim tuhaf olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Garip olduğumu ve ayrıca çok konuştuğumu düşünüyorsun. Beni yine garip şeylere bulaştırma, tamam mı?"

"Sadece bir şeyi daha bilmek istiyorum. Tüm bu tuhaf şeylerle ne yapıyorsun?"

"Çoğunlukla onları dolabımdaki kutularda sakladım. Bazen bir çeşit getirirdim ve bunları bir doğaçlama çalışmasını başlatmak için kullanırdım. Her birkaç dakikada bir, gruba sahnede kullanmaları gereken yeni bir şey atardım. Ne oldu biliyor musunuz? Şimdi fark ettim ki bunların hepsini vergilerimden ! Tamamen işle ilgili."

Kadının söylediklerinin oyunculuk kısmını es geçti. "Kulağa iyi bir öğretmenmişsin gibi geliyor. Yaratıcı."

"Teşekkürler. Umarım öyledir."

Bakışları, bir zeytin daha alıp dudaklarına götüren elini takip etti. Onun ağzına karşı bir takıntısı vardı. Ve bunun hâlâ kasabaya hoş geldin yemeği olup olmadığını bilmiyordu. Onu ilk kez davet etmişti. Ama sonra o delicesine ateşli öpücük gelmişti. Eğer o öpücükten hemen sonra ona teklif etseydi, bu kesinlikle bir randevu olurdu, eğer şanslıysa yatak odasında son bulacak bir randevu. Ama o öpücükten sonra tam bir pislik olmuştu ve yavru kediye kurtarmak için bir araya gelmeleri onları bir tür arkadaş havasına sokmuştu. Bu da muhtemelen bunu bir randevu olarak düşünmediği anlamına geliyordu. Ve düşünmemeliydi de.

"Biraz daha önemli bir şeye geçelim mi?" diye sordu, düşüncelerinden kaçmak için olduğu kadar. "İspanyol omleti düşünüyordum."

"Kulağa mükemmel geliyor. Yardım edebilir miyim? Ve 'edebilir miyim' tam da sormam gereken soru. Çünkü gerçekten yardım edip edemeyeceğim büyük ölçüde benden ne yapmamı istediğinize bağlı."

"Otur. Şarabını iç. Ben hallederim." Patatesleri çoktan soymuş, ince ince dilimlemiş ve soğanı doğramıştı. Onları biraz zeytinyağıyla tavaya koyup birkaç dakika kızarttı, sonra ocağın altını kısıp kapağını kapattı. "Yaklaşık yirmi dakika pişmeleri gerekiyor. Ama biz beklerken . . ." Serena'nın yanına döndüğünde buzdolabından bir tabak ballı karpuz ve Serrano jambonu çıkardı ve masaya koydu.

"Çok zahmet ettiniz. Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Sesi çok memnun ve minnettar geliyordu.

"Hiçbiri çok zor değil," diye cevapladı, ama kızın hoşuna gitmesi onun için bir anlam ifade . İnsanlar için çok sık yemek yapmazdı. Çoğunlukla sadece bir aile toplantısına bir şeyler getirdiğinde. Tulip izin verdiğinde onun için de yemek yapardı. Genellikle bir grup arkadaşıyla dışarı çıkmayı severdi. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Serena'yla birlikteyken Tulip'i düşünmek istemiyordu.

"Ne?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ne sorduğunuzu bilmiyorum."

"Birdenbire, bilmiyorum, stresli göründün, belki de. Endişeli."

Ona Tulip'ten bahsetmeyecekti ama ne olursa olsun, belki de onu muhtemelen olacıklara hazırlayabilirdi. Bu, darbe geldiğinde daha yumuşak olmasını sağlayabilirdi. "Ben de seni düşünüyordum."

"Ben. Yüzündeki o ifadenin sebebi bu mu?"

"Sen harikasın. Mesele o değil," dedi hemen, sonra ekledi: "Bir yıllığına buraya gelip oyunculuğa atılmanı düşünüyordum."

"Tam olarak ara vermek sayılmaz. Son birkaç yıldır öğretmenliğe odaklanmış olmama rağmen Atlanta'da oyunculuk yapıyordum. Ve bir reklam filmi çektim! Bunu sana söylemiş miydim? Çekimleri yeni bitirdim. Ulusal bir reklam. Bir shigella bakterisini oynuyorum. Ve harika oynadım. Üzerime milyarlarca kez köpük püskürtülmesine ve çekimlerin sabahın ikisine kadar bitmemesine rağmen."

Bunu beklemiyordu. "Bu harika! Tebrikler!"

Sırıttı, sonra ifadesi ciddileşti. "Yüzünü açıklıyordun. Buraya gelip rol yapmamı düşünüyordun ve-"

"Ben de sadece kaç kişinin aynı şeyi yaptığını düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Reklamı aldınız, bu harika ama-"

Serena iki avucunu da kaldırdı. "Dur bakalım. Bana gerçekçi olmak zorundasın-neredeysen hiç kimse bir yıldız olamaz konuşması mı yapacaksın?"

Erik kendini mahcup hissetti ama konuyu kapatmayacaktı. "Evet, çünkü insanların kırıldığını gördüm-"

Elleriyle yine trafik polisi hareketi yaptı. "Ben yirmi dokuz yaşındayım. Öğrencilerime yaptığım konuşmayı bana yapıyorsun." Ellerini indirdi ve ona doğru eğildi. "Sana bir şey söyleyeyim. Bir yıldız olmayı beklemiyorum. Hoşuma mıydı? Evet! Ama benim hayalim, buraya gelme nedenim, çalışan bir aktör olmak. Reklamlar, küçük roller, benim için sorun değil. Bu harika." Tekrar doğruldu. "Tavsiyelerini kendine sakla, ben de sana Storybook Court soygunlarının nasıl çözüleceğine dair ipuçları vermeyeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

"Tamam."

Birbirlerine baktılar. "İyi miyiz? Beni davet ettiğin ve yemek pişirdiğin için hâlâ minnettarım. Bu kadar hırçın olmak istemezdim."

"Sen iyisin. Biz de iyiyiz. Her şey yolunda," dedi Erik. "Ama yeni bir konuşma konusuna ihtiyacımız var."

Serena altın sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Çocukluk anekdotlarını yüz dolara kabul ediyorum, Alex."

"*Jeopardy*'yi sever misin?" Kaslarında oluşmaya başlayan gerginlik azaldı.

"*Jeopardy*'ye bayılıyorum!"

"İyi misin?" Erik başparmağını çenesine sürterek kirli sakallarının çıkmaya başladığını hissetti.

"Bu bir tür meydan okuma mı?" Kahverengi gözlerini ona dikti. "Alexa, biz Riziko oynamak istiyoruz!" dedi Erik yanıt olarak.

Ve omletlerin pişirilmesi ve yenmesi boyunca da öyle yaptılar. Bir oyunu tamamladıklarında Serena, "Biraz rekabetçi olabiliyorum," diye itiraf etti.

Erik güldü. "Fark etmemiştim." Kollarını başının üzerine uzattı. "Bu, Kait'in bana sorular yöneltmesinden çok daha eğlenceliydi. Bir süredir

Dedektiflik sınavı için birlikte çalışıyoruz."

"Dedektif Ross. Kulağa hoş geliyor. Eğitim nasıl gidiyor?" "Üniformayla geçirdiğim beş yıldan fazla süreden sonra, pek çok şey zaten durumda.

Geçme konusunda pek endişeli değilim. Kait de olmamalı ama o mümkün olduğunca çok hazırlanmaya inanıyor, bu yüzden bir çalışma grubu kurdu."

"Ve sen git, çünkü sen iyi bir arkadaşsın." Adam cevap vermeyince, "Sorun değil. Söyleyebilirsin. Evet, ben iyi bir arkadaşım."

Erik itaatkâr bir tavırla, "Evet, ben iyi bir dostum," diye tekrarladı.

"Ve çikolata için can atıyorum. Hadi tartları çıkaralım." kalktı ve onları tezgahıtan aldı. "Tabaklar?" Ona nerede bulabileceğini söyledi, birbirlerini bu kadar kısa süredir tanıyor olmalarına rağmen kendini evindeymiş gibi hissetmesinden memnundu.

Yine de bir şekilde daha uzun hissettirdi. Aralarında genellikle oluşması zaman alan bir rahatlık vardı. Tulip'i etkilemek zorunda olduğu hissinden hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı, birlikte yaşadıkları zamanlarda bile. O zaman bile bunun delilik olduğunu biliyordu. Onun kendisini sevdiğini biliyordu. Ama onun kendisiyle mutlu olup olmadığının her zaman farkındaydı ve mutlu olmadığında, bunu düzeltmenin bir yolunu bulana kadar hep stresli hissediyordu.

Serena tartını yerken, "Bu çok güzel," dedi. "Tanıdığınız hiçbir garson masanızı boşaltmanızı dilemiyor."

Erik kabul etti. Orada Serena'yla saatlerce oturmaktan mutlu olacağını düşündü. Ama onu yatak odasına da götürmek istiyordu. Şu öpücük. Bir anda sıfırdan altmışa çıkmıştı. Öpüşmekten daha fazlasını yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bu küçük tartışma ona Serena'nın Tulip gibi olmadığını göstermişti. Gözlerinde yıldızlar yoktu. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu ve hedefleri çok daha mantıklıydı. Bu belki de bir şeylerin başlangıcı olabilirdi.

* * *

Bunun bir şeylerin başlangıcı olabileceğini düşünmesi delilik miydi? Erik ondan iki kez kaçtıktan ve başka kadınlarla görüşme planlarından bahsettikten sonra? Ama bunu açıklamıştı. Bu eski kız arkadaşının saçmalıklarıydı. Ve bunu kabullenmişti. Sonunda.

Geçen gece yemekte harikaydı. Evet, Hollywood'un ruhunu ezmesine izin vermemesi konusunda ona ders vermişti. Ki bu da büyüklük taslamaktı. Ama biraz da

Tatlı. Peki ya bugün? Şimdiye kadar çok eğlenceliydi.

Erik listelerindeki üçüncü bahçe satışının önünde durdu. "Unutmayın, odaklanın. Tuhaf şeyler arıyoruz. Ayrıca, son bulduğumuz kuş banyosunun mozaik karo restorasyonunda kullanabileceğim havalı desenleri olan tabaklar arıyoruz."

"Anladım." Serena arabadan çıktı ve içinde yemek takımları olduğunu görebildiği bir kutuya yöneldi. Kutunun yanına ama daha üst tabağı çıkaramadan, bir kadın sanki ebelemece oynuyormuş gibi kutunun üzerine çullanıp tokat attı.

"Bunu ben alıyorum."

"İçine bile bakmadın," diye itiraz etti Serena.

"İçine bakmak zorundasınız diye bir kural yok." Kutuyu kaldırmayı başardı ve onunla birlikte sendeleyerek uzaklaştı. Düşürmesini ve içindeki bir şeyin kırılmasını dilemek korkunç muydu? Her şeyin değil, sadece bir şeyin.

"Hey, bu garip mi?" Erik sordu. Kızın yanına çömeldi ve ona dişlerle kaplı kustumuk yeşili bir kupa gösterdi. Bir çift fuşya bademcik alttan yukarı doğru çıkmıştı.

"Garip ile iğrenç arasında ince bir çizgi vardır. Ve bu çizgiyi çok ama çok aştı. Çizgi görülemez bile." Serena onun kolunu okşadı. "Merak etme. Hâlâ öğreniyorsun." Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. Serena elini tuttu ve ayağa kalktığı anda bırakmak istemedi ama bıraktı. Yavaş hareket etmesi gerekiyordu. O öpücük ona Erik'in aklını başından alabileceğini göstermişti.

"Gidip o kadının kutuyu arabasına yüklemesine yardım etmeliyim," dedi Erik. "Onu senin altından yılan gibi çekip çıkarırken gördüm. Hoş değildi belki. Ama kesinlikle garaj satışı görgü kuralları dahilinde. Merak etme. Hâlâ öğreniyorsun." Kolunu sıvazladı, sonra kadına doğru koştu.

Çok iyi biriydi. Bu düşünce onu gülümsetti. Daha fazla tabak aramaya başladı. Sonra nefesini kesen bir şey gördü. Kart masasına doğru koştu, mavi plastik çiçeği kaptı ve elini çiçeğin etrafına doladı. Bunu kimse ondan alamazdı!

"Ne buldun?" Erik kolunu kızın omuzlarına dolayarak sordu ve kız ürperdi - iyi anlamda. yaptıkları küçük dokunuşlar giderek artıyordu. Ama çok hızlı değil.

"Bu bir Polly Pocket pudrası." Serena, çevrede garaj satışı adabına uymayan başka bir Polly hayranı olma ihtimaline karşı fısıldadı.

Ona içindeki küçük yeşil evi göstermek için kapıyı açtı. Polly hâlâ oradaydı!

"Tuhaf görünmüyor," diye yorumladı Erik, kolu hâlâ kızın yanındayken.

"Garip değil." Serena ona en iyi kırıldım bakışını attı. "Bu bir hazine. Yedi yaşıma bastığım doğum günümde bunu her şeyden çok istemiştım. Onu aldım ama sonra Polly'yi kaybettim ve Polly olmadan aynı şey değil."

"Odaklanmazsanız böyle olur. Sonunda evinize sığdırabileceğinizden daha fazla eşyaya sahip olursunuz. Hatta evinize ve garajınıza bile."

"Ama bu özel bir şey. Bu-" Serena'nın telefonu titredi. "Telefonumu kontrol etmem gerekiyor," dedi Erik'e. "Annemle babam pazar günleri çok ararlar." Ama ekrana baktığında arayanın Micah olduğunu gördü. Midesi alt üst oldu. Menajeri hafta sonu arıyordu.

"Selam, Micah. Nasıl gidiyor?"

"Senin için harika gidiyor. Sana bir seçme ayarladım."

"Ne için?" Hemen bir sonuca varmak istemiyordu. Norberto Foster için okuma yapma ihtimali çok düşüktü.

"İsimsiz werecat."

Serena ciyakladı. Kendini tutamadı. Küçük bir sıçrama yaptı ve Erik'in kolu üzerinden kaydı. Micah ona, "Detayları sana mesaj atarım," dedi. "Eğer iki saniye içinde brunch'a dönmezsem başıma kötü şeyler gelecek." Telefonu kapattı.

Serena dönerek Erik'le yüzleşti. "Yeni Norberto Foster filmi için seçmelere katıldım. Norberto Foster! En sevdiğim yönetmen. Bugün harika bir günden fevkalade harika bir güne dönüştü!"

"Vay canına." Ona kısa bir sarılma verdi. "Harika bir haber."

"Harika değil. Fevkalade harika," diye düzeltti Serena. "Gitsek sorun olur mu? Şu anda odaklanma işini daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

BÖLÜM 11

"Bu nasıl oluyor bilmiyorum. Boom-agent. Boom-ticari. Bum-hayalimdeki proje için seçmeler. Başım dönüyor. Ateşim mi var? Halüsinasyon mu görüyorum?" Serena az önce plastik bir geyiğin boynuna taktığı çingiraklı zil dizisini düzeltti. "Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Çünkü Eylül ayında bir Pazartesi sabahı Noel için süsleme yapmana gerçekten yardım ediyor olmamın imkânı yok."

"Noel bir güne, hatta bir aya sığdırılamayacak kadar harika bir şey," diye Ruby. "Ve benim çok fazla eşyam var. Aralık'ta ya da Kasım'da başlasam bile hepsini toparlayamam."

Serena ren geyiğinin kulağının arkasına bir dal ökseotu koydu, sonra da memnun bir şekilde başını okşadı. "Şimdi ne olacak?"

"Ağaçtaki elfler. Ama bunun için merdiveni almam gerek. Hadi biraz kurabiye molası verelim." Ruby eve doğru yola çıktı ve Serena da onu takip etti.

Ruby'nin mutfak masasına oturduğunda, bir elinde çikolatalı nane şekerli kurabiye, diğerinde bir fincan sıcak çikolata, seksenli yıllarda olmasına rağmen, "Tüm bu patlamaları yaşamış inanılmaz görünmüyor mu?" diye sordu.

"Kesinlikle inanılmaz. Ama sen de zamanını harcıyorsun," diye yanıtladı Ruby. "Burada pek çok insan senin vlog'unu izliyor. Üzerinde çalıştığım filmdeki oyuncuların birine senden bahsettim ve senin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Karakterleri aksiyon yoluyla ifade etmenin yollarını bulma konusunda en iyi tavsiyeyi senin verdiğini söyledi."

"Vlog bana dolaylı yoldan da olsa menajerimi kazandırdı." Serena kurabiyesinden bir ısırık aldı. "Bunun içinde puding var mı? Sanırım puding seziyorum."

Ruby, "Doğru düşünüyorsun," diye cevap verdi.

"Benim de bir, bom değil ama belki bir bomletim vardı. Belki bu bile kulağa çok büyük geliyordur. Belki-"

"Dur," diye emretti Ruby. "Bom-luk seviyesini kendim belirleyeceğim. Devam et."

"Akşam yemeği için Erik'lere gittim. Sonra hafta sonu bahçe satışlarına gittik. Çok eğlenceliydi. Uzun bir erkekle bu kadar eğlenmemiştim."

"Tek eğlence bu muydu? Yoksa onunla yattığını mı söylüyorsun?" ", hayır, hayır," diye yanıtladı Serena. "Nasıl gittiğini unutmadım. sıcak, sıcak, sıcak, sonra soğuk, soğuk, soğuk. Yine de ondan küçük bir açıklama aldım. Bana son deniz feneri kızıyla çıktığını söyledi." Ruby'yi işaret etti. "Bahsetmeye zahmet etmediğin bir şey."

"Bazen olayların kendi kendine gelişmesine izin vermek daha iyidir." Ruby gülümsedi ve ekledi, "Ya da Mac'in biraz yardımıyla."

"Yavru kedilerden biri beni ve Erik'i bir araya getirmek için Mac'ten daha fazlasını yaptı. Ağaçtan inmesine yardım etmek için ekip olduk. Ya da daha doğrusu, kendi kendine ağaçtan inişini izlemek için." Serena kurabiyesinden bir ısırık daha aldı, kısmen oyalandığı için, kısmen de iyi kurabiye olduğu için. "Sana iğrenç bir şekilde romantik komedilerdeki en iyi arkadaşmışsın gibi davranmamın, yani romantik hayatımda bana yardım etmekten başka bir hayatın yokmuş gibi davranmamın bir sakıncası var mı?"

Ruby güldü. "Madem bu kadar nazikçe sordun ..."

"Bir dahaki sefere sen yıldız olacaksın, ben de yardımcı olacağım," diye söz verdi Serena. Dirseklerini masaya koydu ve Ruby'ye doğru eğildi. "Bana Erik'in çok aşık olduğu şu Tulip hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"O daha buraya geleli bir ay bile olmadan tanıştılar. Çiftçi pazarındaki bir yığından yanlış portakalı ve hepsi yere düşmüş. Erik kurtarmaya gitti. O öyle bir adam. Sonunda öğle yemeğine çıktılar ve her şey yolunda gitti." Ruby bir an düşündü. "Hani bazı ilişkilerde bir kişi daha çok seviyor gibi görünür ya?" Serena başını salladı. "Sanki o kişi Erik'ti. Tulip'in onu sevmediğini söylemiyorum. Sevdiğini biliyorum. Biz arkadaşlık ve arkadaşların yaptığı gibi konuşurduk." Ellerini Serena ve onun arasında salladı.

"Belki de Tulip çok azimliydi," diye devam etti Ruby. "Hedefi büyük bir orkestrada bir pozisyondu ve oraya ulaşmak için canla başla çalıştı. Ödül ona seçmeler ve serbest konserler için seyahat edecek zaman ve kaynak sağladı ve o da her şeyin peşinden gitti. Yıl içinde her şey onun için bir araya gelmedi."

"Bir yıl uzun bir süre değil."

"Hiç de uzun değil. Rekabet çok çetin. Neredeyse onun için daha kötü olduğunu düşünüyorum çünkü sonlara doğru çok yaklaştı ve LA Filarmoni ile. Dünyanın dört bir yanından müzisyenler açık bir flüt kontenjanı için seçmelere geldi. Yaklaşık elli aday başvurmaya davet edildi ve süreç iki hafta boyunca devam etti. Her şeyini koydu. Onunla oturduğumu hatırlıyorum.

son gün. Kendini zar zor toparlıyordu. Stres neredeyse aşırı güçlüydü. Her şey beş dakikalık oyuna bağlıydı ve o her zamankinden daha iyi oynadığını düşünüyordu."

"O zaman anlamadı," dedi Serena usulca, Tulip'e duyduğu sempati onu sele boğmuştu.

"Sonra anlamadı. Ve bu onu yıktı. 'Çok yaklaştım' diye düşünmek yerine Bu, yapabileceğimi kanıtlıyor' diye düşünmek yerine, bunun böyle olduğuna karar verdi. Şansı vardı ve bu kadardı."

"Ama bir orkestraya girmenin NBA'de yer bulmak kadar zor olduğunu duydum. Bir tane bile açık pozisyon bulamamak ..." Serena sözlerini yarıda bıraktı. Ruby bütün bunları biliyordu.

"Onunla konuşmaya çalıştım. Erik'in onu denemeye devam etmeye ikna etmek için aklına gelen her şeyi yaptığını biliyorum." Ruby çaresiz bir omuz silkti. "Evine geri taşındı. Kendini toparlayacağını umuyordum. Bir yıl boyunca edindiği tecrübeyi tekrar oraya dönmek için kullanacaktı. Bildiğim kadarıyla yapmadı. Ya da en azından olmadı. İrtibatta kalmaya çalıştım ama-" Tekrar omuz silkti.

"Görünüşe göre ayrılığın Erik'le pek bir ilgisi yokmuş." Serena kurabiyesini hâlâ elinde tuttuğunu fark etti ve tabağına koydu.

"Bence bu onun için daha da acı verici oldu. Kadın orkestrayı her şeyden çok istiyordu; adam da kadını her şeyden çok istiyordu." Ruby sıcak çikolatasından bir yudum aldı. "Hayatına devam etmeye hazır görünmesine sevindim."

"Bu yeni bir şey değil." Serena, Erik'le aslında olmalarına rağmen, bir parça incindiğini hissetti. "Sürekli bir kadınla ya da başka biriyle birlikte olduğunu hissediyorum."

"Ki bu hiç de aynı şey değil." Ruby ayağa kalktı. "Mola zamanı bitti. Gidip şu merdiveni getirelim. Bizi bekleyen elfler var."

Serena fincanını çabucak boşalttı. Erik ve Tulip hakkında daha fazla şey duyduktan sonra, onunla işleri ağırdan almanın doğru karar olduğundan daha da emin hissetti.

* * *

Serena Lucifers sever mi?

Ve yine Erik onu düşünüyordu. Onu görelî sadece iki gün olmuştu ve yaklaşık her beş dakikada bir onu düşünüyordu. "İki günde kaç tane beş dakika var?" diye sordu pizzadan salataya mantar transferi yapan Kait'e.

"Beş yetmiş altı," diye cevap verdi. "Bu oldukça basit bir matematik. Neden bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Serena'yı takıntı haline getirdiğini ona kesinlikle söylemeyecekti. Kait kına yakardı ve kına yaktığı zaman iğrençleşirdi. Ayrıca, Serena'yla arasında her ne oluyorsa, en azından şimdilik, bunu Serena'yla *arasında* tutmak istiyordu. Kait ve Jandro'yla Tulip hakkında o kadar çok konuşmuştu ki. Onlarla Serena hakkında konuşmak nedense kötü şans gibi geliyordu.

Erik'in telsizi cızırdayarak canlandı. "6FB83. Kod 2. 459, 189 Glass Slipper Sokağı. Halkla İlişkiler Helen ve Nessie Kocoras." Gözleri Kait'inkilerle buluştu. Kait bir iç geçirdi ve merkeze cevap verdi, sonra ikisi de birer pizza dilimi kapıp kapıya yöneldiler.

Birkaç dakika sonra Helen ve Nessie'nin şimdi paylaştıkları eve doğru yürüyorlardı. Erik'in Tulip'le birlikte olduğu dönemde, uzun bir kan davasının ortasındaydılar ve her ikisi de Saray'da olmasına rağmen ayrı yerlerde yaşıyorlardı.

Marie, Kait ve Erik kapıyı çalamadan kapıyı açtı. Muhtemelen öğle yemeklerinin geri kalanını dolduracak yiyecekleri vardı.

"Üzgün Tavşanlar çalındı!" Helen, Marie'nin başının üzerinden onlarla konuşabilecek kadar uzundu.

Kait bir şekilde ofladı. "Üzgün tavşanlar mı?"

"İki tavşandan oluşan porselen bir heykelcik." Marie onları içeri almak için geri çekildi. "Çoktan araştırdık. Sekiz bin kırk dolara satılık bir tane bulduk."

"Başka bir şey alındı mı?" Erik sordu. Cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

"Hiçbir şey. Büyük teyzemiz bize-" diye başladı Helen.

"-tüm tavşan koleksiyonu. İki yüz dört tane," diye devam etti Nessie. "Üzgün Tavşanlar'ın gittiğini fark ettiğimizde saydık. Şu anda iki yüz üç tane var."

"Peki heykelciğin kayıp olduğunu ne zaman fark ettiniz?" Üzgün Tavşanlar demeye dili varmadı. Düzgün bir yüz ifadesi takınabileceğinden emin değildi. Bu cümleyi her duyduğunda kulağına daha da saçma geliyordu.

"Peki ya tavşan olmayan eşyalar?" Kait cevap verdi. "Mücevher? Elektronik?" Helen ve Nessie birlikte, "Sadece Üzgün Tavşanlar," dediler.

"Bunu yapıyoruz

Bazen. Birlikte konuşuruz. Biz ikiziz," diye eklediler, mükemmel bir senkronizasyon içinde.

"Herhangi bir güvenlik sisteminiz var mı?" Erik sordu. Cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Marie onlar adına. "Hepimizin onlara ihtiyacı olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama biz birbirimizi kollarız."

Senin ya da diğerlerinin soyulmasını engellemedi, diye düşündü Erik. Ama Marie'yle bu konuya girmeyecekti. En azından şu anda. Belki de hiç. Buradan canlı çıkamayabilirdi.

"Soygunun ne zaman gerçekleşmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" "Üzgün Tavşanlar'ı gördüğümüzü biliyoruz-" dedi Helen.

"gittiğimiz gün," diye bitirdi Nessa onun yerine.

"Bu geçen Salı günüydü," diye ekledi Helen. "Daniel ile onlar hakkında konuşuyorduk."

Erik'in içinden, Kait'in örümcek hisleri diyebileceği bir ürperti geçti. Sözüünü kesmekten kendini alamadı. "Daniel? Daniel Quevas?"

"Orada çalışıyor, pahalı kahve servisi yapıyor," dedi Marie, yüzündeki onaylamama ifadesiyle. "Ama şu yeni Coffee Emporium onun yerini kapatmak üzere. Daha da pahalı kahve satıyor olsa bile."

"Sad Bunny sigortalı mı?" Erik sordu. Kendisinin ve Kait'in davadan sorumlu dedektiflere aktarmaları gereken tüm bilgileri aldıklarından emin olmak için zaman ayırdı. Üniformalıların sadece tanıklarla görüşmesine değil, takip etmesine de izin vermekte sakınca görmeyen, iyi ve çok çalışan adamlardı. Bazı açılardan, Erik ve Kait sınavsız olarak zaten dedektif gibiydiler.

İşlerini bitirip dışarı çıkar çıkmaz şöyle dedi. "Daniel'ın çalıştığı kahve dükkânına ." Kait de hemen hemen aynı anda aynı şeyi söyledi. Bazen biraz ikiz gibi oluyorlardı. İş yerinde geçirdikleri onca saat onları senkronize düşünmeye itmişti.

"Eğer Daniel suçlumuzsa, bu annesinden çaldığı anlamına gelir," diye yorumladı Kait, Court'tan Gower Caddesi'ne doğru yürürlerken. Çoğu araştırma, yetişkin bir çocuk evde yaşarken aşılması gereken mayın tarlaları olduğunu kabul ediyor, ancak Daniel ve annesinin sağlıklı bir ilişkisi var gibi görünüyordu, ancak onları birlikte görmek için sadece kısa bir zamanımız oldu."

"Evet, ama Serena Daniel'in ona kocaman bir buket çiçek aldığından bahsetmişti. Zor durumdaki bir kafede çalışan, zor durumdaki bir aktör için oldukça abartılı," diye yanıtladı Erik. "Para nereden geldi?"

"Daniel ve kardeşi arasında kesin bir sürtüşme vardı ve bunun çoğu finansal başarı ile ilgiliydi." Kait uzun bir nefes alıp düşündü. "Belki de Daniel işleri eşitleme ihtiyacı hissetti. Annesinin çalınan kolyeden hoşlanmadığını biliyordu. Ayrıca kolyenin sigortalı olduğunu da biliyordu."

Erik, "Zarar yok, faul yok diye düşünmüş olabilir," dedi. "Hatta annesine bir iyilik yapıyormuş gibi hissetmek için bunu kafasında evirip çevirmiş bile olabilir."

Kait yavaşladı. Erik'in nedenini anlaması sadece bir anımı aldı. Charlie avludaki fiskiyeinin etrafında dönerek onlara doğru geliyordu. Saatini kontrol etti. "Bu onun işten eve dönmesi gereken zaman aralığına denk geliyor. İhlal yok."

"Hâlâ soygunların arkasında onun olabileceğini düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sezgilerim hâlâ beni dürtklyor. Görmediğim bir şey var." Charlie yaklaştıkça sessizleşti. Charlie onlara başıyla selam verdi ve yavaşlamadı.

"Bugün çizgi roman göndermesi yok mu?" Kait sordu ve o da durdu. "Her şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığını gösteren hiçbir şey yok mu? İyinin kötü görünebileceğini ve kötüünün bir şekilde iyi olabileceğini?"

"Örümcek Adam'ın Mary Jane ve May Teyze'yi yediği zamanı hatırlıyor musun?" Charlie sordu. Genellikle Kait'le süper kahraman konularını açtığında, alay ve meydan okuma karışımı bir ses tonuyla konuşurdu. Bu kez sesi düz, gözleri donuktu. "Dünya-2149. Ama o bir zombiydi," dedi Kait. "Uyuşturucu satarken zombi olduğunu ve bu yüzden aslında zombi olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Sen?"

"O bir zombiydi ama ne yaptığını biliyordu. Sonra galaksideki her şeyi yedi." Charlie tekrar yürümeye başladı.

"Ama bekle, kırk yıl sonra bunu tersine çevirdi, hatırladın mı?" Kait arkasından seslendi.

Arkasına bakmadan cevap verdi. "Bir süreliğine. Ama sonunda o evrenin Örümcek Adam'ını, MJ'i ve May Teyze'yi yok etti."

"Ama sonra-" Kait sözünü bitirmedi. Onun ardından bakakaldı. "Dinlemiyor." Sonunda Erik'e döndü. "Şimdi gerçekten bu adamla ilgili bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum, ama kaçırdığım şeyin devamızla bir ilgisi olduğu son derece şüpheli. Gidip Daniel'dan ne alabileceğimize bakalım."

Birkaç dakika sonra Yo, Joe'ya girdiler! "Kait! Erik! Hoş geldiniz!" Daniel tezgâhın arkasından seslendi. "İkinize de bedava kahve ikram ediyorum."

Storybook Court'un polisleri olmak için her şeyi yapıyorlar. Ama ev sahibi bunu onaylamayacaktır. Bakın Bayan Trask, ben kuralları biliyorum."

Saçlarında turkuaz çizgiler olan bir kadın büyük odanın ortasındaki masadan başını kaldırıp baktı. "Genellikle Daniel haklı olurdu. Ama ekstra koruma için minnettarız. Eğer herhangi bir kuralı ihlal etmiyorsa, kahve benden."

"Ciddi misin sen?" Daniel sordu.

"Ne demek istiyorsan onu söyle ve ne demek istiyorsan onu söyle" dedi.

"General George S. Patton," dedi Kait, alıntıyı tanımlayarak ve iki kadın birbirlerine gülümsediler.

"Kendimiz alırız ama teşekkürler," dedi Erik. The Gardens'tan tanıdığı bir çift, gözleri kadar parlak bir eşofman giyen adam ve zevkli bir bej pantolon giyen kadın tek müşterilerdi. Marie işlerin kötü olduğu konusunda haklıydı.

"Biz de gelmek istiyorduk. Bölgemizdeki her yerel işletmeye gitmeye çalışıyoruz," dedi Kait ona. "Ve Nessie ve Helen de bize uğradıklarını söylüyorlardı."

"Çünkü Marie Helen'e şeker vermeyi reddetti," diye yanıtladı Daniel. "Helen'e her zaman çok şişmanladığını söylüyor. Bizim Marie her zaman nazik değildir. Ama onu sevmek lazım." Kahve siparişlerini aldı ve içecekleri hazırlamaya başladı.

Çok rahat görünüyordu ve sesi çok rahattı. O bir aktördü, ama iki polisin önünde doğal davranmak, eğer onların gözetiminde bir dizi soygun yapmışsanız

-Bu, bir filmde harika bir performans sergilemekten farklıydı.

"Kız kardeşlerin bir heykelcik hakkında konuştuklarını hatırlıyor musun? İki porselen tavşan?" Kait sordu. Erik, "Üzgün Tavşanlar" sözcüklerini ağzından zorla çıkaramadığına bahse girerdi.

"Evet. Serena ve benimle bu konu hakkında konuşuyorlardı," diye Daniel. "Serena mı?" Erik sordu.

"Kalan birkaç müdavimimizden biri. Yeni yerdeki kırk üç lattenin hepsini denedikten sonra bazılarını geri alacağımızı umuyorum." Sesini alçalttı ve sahibine bir bakış attı. "Eğer o kadar uzun süre dayanabilirsek."

"Az önce evlerindeki bir aramayı bitirdik. Heykelcik çalınmış. Geçen hafta kahve içmek için buraya geldikleri zamanla bugün arasında bir zamanda," dedi Kait.

"Ciddi misin?" Daniel haykırdı. "Buraya geldikleri gün, birilerinin Trajik Tavşanlar'ı çalmasını söylüyorlardı. Sanırım bu

Onlar diyordu. Ağlayan Tavşanlar mı? Onun gibi bir şey."

Kait keskin bir nefes aldı. "Ve gerçekten çalınmış olmasını dilediklerini mi söylediler?"

"Evet. Sekiz bin dolar gibi bir değeri var. Onlara satmaları gerektiğini söyledim ama bir teyzenin hediyesiydi ve her ne kadar teyzenin bıraktığı tavşanlarla dolu bir tavşan izine sahip olacaklarmış gibi görünse de bunu doğru bulmadılar," diye yanıtladı Daniel. "Ve kız kardeşlerin yaşı düşünüldüğünde, teyzenin onu sattıklarını bilip bilmeyeceğini merak ediyorum, tabii cennetten bakmıyorsa."

"Etrafta, senin ve Serena'nın dışında, ne kadar ettiğini söylediklerini duyabilecek başka biri var mıydı?" Erik kahvesinden bir yudum aldı.

"Muhtemelen Bayan Trask, ama muhtemelen dikkatini veremeyecek kadar evrak işlerine dalmıştı."

Bayan Trask'ın kesinlikle paraya ihtiyacı vardı. Erik ona doğru baktı. Dağınık bir kâğıt yığınının bakarken mor bir kalemin ucunu çiğniyordu. Konuşmalarını takip ediyor gibi görünmüyordu.

"Kardeşim o gün bir süreliğine buralardaydı." Daniel bir an düşündü. "Nessie ve Helen kahve alırken o da buradaydı ama hâlâ heykelcik hakkında konuşup konuşmadıklarından emin değilim."

Daniel'a suç işlendiği sırada nerede olduğunu sormanın bir anlamı yoktu. Mahkemede yaşıyordu ve Üzgün Tavşanlar geçen hafta içinde herhangi bir zamanda çalınmış olabilirdi.

Ona göz kulak olurlardı. Belki Erik Serena'ya uğrar, kız kardeşler evlerinde sekiz bin dolar değerinde bir heykelcik olduğundan bahsederken Serena'nın etrafta başka birini görüp görmediğini hatırlayıp hatırlamadığını sorardı.

Evet. Uğramalı. O titiz bir polisti ve Serena ile konuşması gerekiyordu. Davayı çözmek için.

* * *

"Mac. Buraya gel, Mac-Mac. Eve gel, kediciğim, kediciğim, kediciğim."

Mac'in sol kulağı oynadı. Jamie durmadan arıyordu ve bu ses sinirlerini bozuyordu. David de daha önce aramıştı. Kulübenin kapısını bile açmıştı ama Mac onun görülmediğinden emin olmuştu.

"Mac-y. Kedicik, kedicik." Dikkatini Jamie'nin sesinden uzaklaştırmak için dikkatini yavru kedilere verdi. Bittles'ın üst kısmını birkaç kez yaladı.

başını salladı, yavru kedinin küçük bacakları dinlenmek isteyene kadar Zoomies'i kovaladı, Sassy ile biraz tartıştı ve Lox için bir böcek yakaladı. Sonra tüm yavru kedilerine bir veda miyavlaması verdi ve tünelden geçip serin gece havasına çıktı.

Yavru kediler için düşündüğü insanları kontrol etme vakti gelmişti ama Jamie'nin koku izlerini havada hissedebiliyordu. İçinde hâlâ onun gibi kokmayan bir şeyler vardı. Aylardır onun kokusunun bir parçasıydı ama bu tamamen tanıdık olması için yeterince uzun bir süre değildi. Bu gece kokusunda bir tedirginlik, bir de hüznü vardı ve Mac bunun onunla ilgili olduğunu düşündü. Yeniden aramaya başladı.

"Mac! MacGyver! Eve gel, kedicik, kedicik, kedicik. Sardinezilerim var."

Eve doğru döndü. Sanki bir tasma onu oraya çekiyordu. Tasma kayışlarından nefret ederdi. Kafeslerden de nefret ederdi. Kişisini görmezden geldi - Hayır, o artık onun kişisi değildi. Jamie'nin çağrılarını duymazdan geldi.

BÖLÜM 12

Serena kabul salonuna girdiğinde, kendi yaşlarında, hatta belki de hepsi sarışın ya da kızıl saçlı, benzer tip ve yapıda bir grup kadın bulmayı bekliyordu. Ama hayır. Irkların, boyutların ve şekillerin bir karışımı vardı. İlginçti. Belli ki Norberto Foster'ın kurt kedi Remy rolü için istediği belirli bir görünüm yoktu.

İmzasını attıktan sonra seçme odasına açılan kapıdan bulabildiği kadar uzakta bir yere oturdu. Düzenli olarak seçmelere katılmayalı epey, hatta yıllar olmuştu ama yakında oynayacağı sahneyi oynayan diğer oyuncular duyabilmenin ya da kısmen duyabilmenin nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Kendini onlarla kıyaslamaya başlamak, doğru seçimleri yapıp yapmadığını merak etmek ve genel olarak kendini her saniye daha çılgın ve daha güvensiz hale getirmek çok kolaydı.

Aynı nedenle, beklerken sıra bekleyen kadınları da duymazdan gelmeye çalıştı. Kendisi de sıraya girme dürtüsüne direniyordu. Bunun da kendisini aşağı doğru bir şüphe ve ikinci tahmin sarmalına soktuğunu fark etmişti. Elinden geldiğince hazırlık yapmıştı. Karakteri nasıl canlandırmak istediğine karar vermişti. Şimdi her şeyi bırakıp yeni bir şey bulmaya çalışmanın zamanı değildi.

"Bu benim tarzım değil. Bu *benim* tarzım değil. Bu benim *tarzım* değil. *Bu* benim tarzım değil," diye mırıldandı yanındaki kadın. Yüzü tamamen köşeliydi ve bir omzunun çoğunu açıkta bırakan asimetrik bir blazer ceket, belini vurgulayan bir obi kemeri ve dar bir kot pantolonla vurguladığı zayıf, atletik bir yapısı vardı.

Serena farklı bir yol izlemişti. Siyah bir slip üzerine giyilen, çiçek desenli, transparan, kadınsı bir elbise seçmişti. Elbisenin hem seksi hem de ağırbaşlı olmasının, karakterinin yarı insan yarı kedi oluşuyla uyumlu olduğunu düşünmüştü. Eteği dökümlü, bedeni dardı. Elbisenin bazı kısımları şeffaftı, bazı kısımları ise iki katlıydı. Kolsuzdu ve uyluğun ortasına kadar düşüyordu ama Peter Pan yakası vardı.

Ama belki de daha şık olmalıydı. Kediler şıktır. Ve belki de daha seksi olmalıydı. *Bunu yapma*, dedi Serena kendine.

Milyonlarca farklı kıyafet denedin. Bunu seçmenin bir nedeni var. Kendine güven.

Göz ucuyla, kadının başparmağını burnunun hemen üstündeki noktaya bastırıldığını gördü. "Baş ağrısı mı?" Serena sordu.

"Kelimelerin aniden kelime gibi gelmeyi reddetmesi baş ağrısından mı kaynaklanıyor? Çünkü eğer öyleyse, evet, başım ağrıyor."

Serena ona "Asetaminofen veya ibuprofen önerebilirim," dedi. "Ve o kelime olayını yaşadığımda, kelimeleri söylemeyi bir süreliğine bırakırsam, geçer."

"Bu ikisi arasında bir fark olduğunu biliyorum," diye yanıtladı kadın. "Ama ne olduğunu bilmiyorum. Elimde ne varsa onu alacağım. Ve eğer kelimeleri söylemezsem hazırlık yapamam." Bir elini koyu renk saçlarına doğru kaldırdı, sonra mükemmel saçlarını karıştırmadan önce indirdi. Şık saçlarını. Serena kendi saçlarını dalgalı, plajda bırakmıştı. Belki de durmalıydı. *Kendine güven.*

Serena ona bir ağrı kesici uzattı. "Eminim çoktan hazırlanmışsındır."

Kadın, elinde neredeyse dolu bir su şişesi tuttuğunu unutmuş gibi görünerek hapyı yuttu. "Teşekkürler. Ben Emily."

"Serena."

"Hazırlandım. Ve hazırlandım, ve hazırlandım," diye itiraf etti Emily. "Ama hep içeri gireceğim ana kadar replikleri çalışmazsam onları unutacakmışım gibi hissediyorum."

Serena ona, "Aslında bunu yaparsam kendimi daha da paniklemiş hissediyorum," dedi.

"Oh, bana da öyle yapıyor!"

Serena güldü. "Biraz gerginliğin bana iyi enerji verdiğini hissediyorum ama panik sadece panik yapmama neden oluyor. Yardımı olacaksa repliklerinize geri dönün."

"Sürekli 'Bu benim tarzım değil' cümlesine takılıp kalıyorum. Hiçbir şey doğru gelmiyor. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Serena Emily'nin yüzündeki gerginliği görebiliyordu. "Verebileceğim en iyi tavsiye, onu içine hapsetmeye çalışma. Şu anda kal ve o anki dürtülerinle hareket et. Oraya girdiğinde, tüm hazırlıklarının seninle olduğuna güven ve sonra bırak gitsin. Sadece içinde olun." Gülümsedi. "Söylemesi kolay, biliyorum."

Emily gülümseyerek karşılık verdi. "Bana yardım etmemelisin, biliyorsun. Aynı parçanın peşindeyiz."

Serena omuz silkti. "Ama alçı bir yapboz gibidir. Tüm parçaların birbirine uyması gerekir. Mesele kimin en iyi olduğu değil. Daha çok kimin en iyisi olduğuyla ilgili."

özel bir bulmaca. Bunun ne olduğunu bilmiyoruz. *Onlar* bile henüz ne olduğunu bilmiyorlar. Bir noktada, filmi bir bütün olarak düşünmeye başlayacaklar ve kimin uyduğuna karar verecekler." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Öğretmen moduna girdim. Son birkaç yıldır oyunculuk öğretiyorum ve sanırım ders vermekten vazgeçmedim."

"Özür dilemeyin. Bu iyi bir tavsiye. I-"

Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve Emily sessizliğe gömüldü. Kafası tıraşlı ve orantısız bir gülümsemeye sahip bir adam dışarı çıktı. "Serena Perry, sıra sende."

Serena ayağa kalktı. "Bu benim." "İyi şanslar," dedi Emily ona.

"Sen de." Serena odaya girdi ve öğrencilerine her zaman yapmalarını söylediği şeyi yaptı. Arkadaşça ama profesyonelce davrandı. Sohbet başlatmaya çalışmadı. Cast direktörü herhangi bir sorusu olup olmadığını sorduğunda, sahne hakkında ne kadar derin düşündüğünü göstermek için bir şeyler sorması gerektiğini hissetmedi. Bunun aslında başlamak için sormanın başka bir yolu olduğunu biliyordu.

"Hayır, teşekkürler." Cast direktörünün ve henüz tanıştırılmamış bir kadın ve erkeğin önünde yerini aldı. Seçmeler filme alınıyordu. Yere bantlanmış X'in üzerindeki yerini alırken, kameranın etrafında birkaç görüş açısı seçtiğinden emin oldu.

Sonra kendi tavsiyesine uymaya çalıştı. Hazırlığını yapmıştı, şimdi bırakma ve içgüdülerine güvenme zamanıydı. Kendisiyle birlikte okuyan adamın sınırlı oyunculuk yeteneği olan bir asistan değil, bir aktör olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Seçtiği görüş alanlarından birinin yakınında oturuyordu, bu yüzden ona bakabiliyor, ona atabildiği kadar enerji atıyor ve geri geldiğini hissediyordu.

Bir noktada, beyninin onun karakteri üzerinde çalışmayan küçük bir kısmı, senaryodakinden farklı bir replik söylediğini fark etti, bu replik işleri biraz değiştirdi. İlginçti. Remy gibi hissettiren bir cevap verdi, kendi repliğinden vazgeçti ve sahne için olması gereken yere geri dönerek yoluna devam etti.

Bitirdiğinde bir süre bekledi, sonra oyuncu yönetmenine dönerek "teşekkür ederim" dedi. Repliklerini veren aktöre de bir teşekkür ve gülümseme ekledikten sonra dışarı çıktı, Remy'yi bırakırken içinde küçük bir kayma hissetti. En azından şimdilik.

Serena lobiye geri dönerken Emily kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. Cast direktörünün ne düşündüğü ya da seçme kasetini izleyenlerin ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, elinden gelenin en iyisini yapmış olduğuydu.

* * *

Erik sokakta yürüyen Serena'yı gördü; kısa, çiçekli elbisesi hareket ettikçe dizlerinin üzerinde sallanıyor, soluk kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Elbisenin parçaları ilgi çekici bir şekilde şeffaftı ve öğleden sonra güneşinin altında, düzgün kalçalarını bir an için görebildi. Nasıl bir his olduğunu biliyordu, esnek, sıcak, pürüzsüz. Elinin o elbisenin altından kaydığını hayal etti....

Kaval kemiğine gelen sert bir tekme onu 13 yaş üstü fantezisinden uzaklaştırdı. Bakışlarını pencereden uzaklaştırdı ve dikkatini Quevase'lerin geniş yemek salonunda toplanan gruba verdi. Soygun kurbanlarının toplantısına ev sahipliği yapmayı kabul etmişlerdi ve herkes gelmişti - Al ve Marie, Lynne ve kocası, Nessie ve Helen. Marcus işten çıkar çıkmaz gelmişti. Erik ve Kait onunla ilk kez tanışıyorlardı. Dikkatliydi ama konuşmayı diğerlerinin yapmasına izin veriyor, arada bir kalkıp bardağını dolduruyordu. Sohbetin kenarlarında durduğu için onu tanımak biraz zordu ama Erik'in ilk izlenimi ailesine yakın, iyi bir adam olduğu yönündeydi.

"İzin verin özetleyeyim," dedi Kait. "Eğer yanlış anladığımı bir şey varsa, lütfen müdahale edin." Masadakilere baktı ve sonra başladı. "Soyulan üç evin hiçbirinde güvenlik sistemi yok. Soygun sırasında tüm evlerde bir kapının açık olması mümkün ve her evde en az bir pencerenin açık olduğu neredeyse kesin." Erik, kadının bu gerçekleri en azından bir iç çekiş ya da kızgınlık belirtisi göstermeden söyleyebilmesinden etkilenmişti.

"Dikkatsiz davrandığınızı biliyorum," dedi Lynne peçetesini düğümleyerek.

"Kimseyi suçlamıyorlar anne," dedi Marcus ona. "Sadece benzerlikleri ortaya koyuyorlar."

Kait başını salladı. "Aynen öyle. Her soygunda sadece bir eşya çalınmıştır ve her eşya hem değerli hem de sigortalıdır. Her üç evde de genellikle bir hırsız için cazip olabilecek mücevher, elektronik eşya gibi başka değerli eşyalar da vardı."

"Annemin düğün gümüşleri," diye araya girdi Marie. Al, Erik'in homurdanarak onayladığını düşündüğü bir ses çıkardı. "Benim bilmek istediğim Jamie ve David'in evini sana söylediğim şekilde arayıp aramadığın. O kedinin bir hırsız olduğunu hepimiz biliyoruz."

Erik, "Ev baştan aşağı arandı," diye cevap verdi. Aramayı yapanların kendisi ve Kait olmadığını söyleme girmede. Jamie ve David'in her yere baktıklarından emindi.

"Devam edelim," dedi Kait. "Sadece her şeyi doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Hiçbiriniz mahallede tanıdık gelmeyen birini gördüğünüzü hatırlamıyorsunuz."

"Şu Lucifers'ın yeni bir teslimatçısı var," dedi Marie ona. "Geçen sefer sana ondan bahsetmeyi unuttum. Yan daireye taşınan kız haftada en az iki kez pizza sipariş ediyor, gerçi ben de Al'ı en az o kadar sık yemek artıklarıyla gönderiyorum." Onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı.

"Hemen ayrılıp ayrılmadığını ya da Mahkeme'de fazladan zaman geçirip geçirmediğini gördünüz mü?" Erik sordu.

"Hemen girip hemen çıktı," diye cevapladı Marie. "Ve tabelayı arabasının üstüne asmıştı. Sokakta bir kez görebileceğim bir park yeri bulmuştu."

"Muhtemelen yerinde olmayan başka biri var mı?" Kait herkesten başını sallamasını ya da "hayır" cevabını aldı. Erik'e doğru baktı. Grupla konuşmaları gereken başka bir şey daha vardı, neyin ne zaman olduğu kadar açık olmayan bir şey.

"Helen, Nessie, siz ikiniz Yo, Joes'dayken çalınan heykelcik hakkında konuşuyordunuz!" Erik kız kardeşlere gülümsedi. "Daniel'in bize anlattığına göre, Marie'nin yüzüğü ve Lynne'in kolyesinin çalındığı gibi, siz de birinin onu çalmasını dilediğinizi söylemişsiniz."

Nessie'nin gözleri şok içinde açıldı. Helen'inki de öyle. "Biz yapmadık," dedi Nessie. Bir elini Helen'in koluna koydu. "Yaptık mı?"

"I-Hmmm." Helen sanki cevap orada yazılıymış gibi tavana baktı.

Marie, "Sen söylemesen de bu doğru," diye gönüllü oldu. "Bakmaya dayanamadıkları için üzerine küçük dantel bir mendil örtüyorlar." Al, Erik'in buna inanabiliyor musun şeklinde yorumladığı bir homurtu çıkardı.

"Sadece tavşanlar çok üzgün olduğu için," diye açıkladı Nessie. "Ama bu demek değil ki Onlar en sevdiğimiz teyzemizden bir hediyeydi."

"Heykelciğin çalınmasını dilemekle ilgili bir şaka yapmadın değil mi?" Erik, Kait'in "şaka" sözcüğünü soruyu şaka olmayan bir soru haline getirmek için seçtiğini biliyordu.

Mümkün olduğunca suçlayıcı.

"Olabilir," diye itiraf etti Helen. "Ama istemezdik ki-" "-birinin eve zorla girmesini." Nessie ürperti. "Asla."

"Benzerliklerden bahsettiğimize göre, kimsenin alınan eşyalara özellikle düşkün olmadığını söylemek doğru olur mu?" Kait sordu. Kimse cevap vermedi. Erik kız kardeşlerin yanaklarının aynı koyu kırmızıya dönüştüğünü fark ederken, Lynne peçetesini çözdü ve tekrar bükmeye başladı.

Marie çenesini yukarı kaldırdı. "Al bana yüzüğümü Küçük Al doğduktan sonra verdi."

Bu soruyu tam olarak yanıtlamadı. Erik ne kadar zorlamak istediğine karar vermeye çalışıyordu ki Lynne araya girdi. "Ama bana kolyem gibi çalınmasını dilediğini söylemiştin." Marcus'a baktı. "Hatırlıyor musun, sana ve Daniel'a bundan bahsetmiştim, Marie'nin kolyemin alınmasını nasıl kıskandığını anlatmıştım."

Daniel bunu duydu. Fazla para getirmeyen bir işi olmasına rağmen Serena'ya kocaman bir buket çiçek alacak parası olan Daniel. Kız kardeşlerin Üzgün Tavşanlar'ın çalınmasını nasıl diledikleri hakkında konuştuklarını da duymuştu Daniel. Annesinin mantar kolyeden nefret ettiğini bilen Daniel.

"Bu doğru mu Marie?" Kait sordu.

Marie, Kait'e cevap vermek yerine Al'a döndü. "O yüzük, ısıtılıp buzdolabında bekletildikten sonra tekrar ısıtılan ölümden daha çirkin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Aldığı için mutlu görünüyordu," diye yorumladı Al.

"Bir oğlumuz olduğu ve bana bir hediye verdiğin için mutluydum. Ve birinin hediye almasına sevindim. Kim olsa sevinirdi. Ama yine de bu ikisine onu geri almalarını söyledim." Marie ona ve Kait'e doğru işaret etti. "Ayrıca, bir şeyi dilemek onu gerçekleştirmez."

"Lynne ile yüzüğün görünüşü hakkında konuştuğunuzda orada başka biri var mıydı?" Kait sordu. Lynne ve Marie başlarını salladılar.

"Bu konuyu birden fazla kez konuştuk. Ama sadece kendi aramızda," diye ekledi Marie. "Çünkü ikimiz de kocamızın ailesinden hiç takmak istemediğimiz mücevherler almıştık."

Lynne'in kocası Carson, "O kolye otuz bin dolar değerindeydi," diye itiraz etti.

"Bu onu güzel yapmaz," diye karşılık verdi Marie. Al homurtularından biriyle onu destekledi.

Erik ve Kait birbirlerine "hadi toparlanalım" der gibi baktılar. İhtiyaçları olan her şeye sahiplerdi. En azından odadaki insanlar açısından. Erik Daniel'la konuşmak için bir şans daha istedi. "Eklemek istediğiniz bir şey var mı?" Kimse bir şey söylemedi. Görünüşe göre diğer herkes de bu işi bitirmeye hazırdı.

"Bu gece bizimle buluştuğunuz için teşekkürler. Aklınıza bize söylemek istediğiniz başka bir şey gelirse kartlarımız sizde var." Kait ayağa kalktı. "Kahve dükkânı mı?" diye mırıldandı kapıya doğru ilerlerken.

"Evet." Arabayı almaya zahmet etmediler, sadece birkaç blok yürüyerek Yo, Joe!

İçeri girdiklerinde Kait, "Sana şimdi bakma izni veriyorum," dedi. Çenesini Serena'nın Daniel'la oturduğu masaya doğru eğdi. Mekânda sadece bir müşteri daha vardı. Belli ki Daniel tezgâhın arkasında durması gerektiğini düşünmüyordu.

"Size katılabilir miyiz?" Erik seslendi. Serena'nın onu gördüğünde yüzüne yayılan gülümseme gecesini güzelleştirdi.

Daniel bir yarışma programı sunucusu gibi konuşarak, "Aşağı gel," dedi. Erik iki polisin yanında ne kadar rahat görüldüğüne bir kez daha şaşırdı. Ve onların Storybook Court soygunlarını soruşturduklarını biliyordu. Erik insanların suçlu olmadıkları halde gergin görünmelerine, terlemelerine ve kekelemelerine alışkındı. Polis olmanın getirdiği bir şeydi bu. Keşke öyle olmasaydı.

Ama hiç sinir belirtisi göstermeyen suçlu biri? Böyle bir şey olmazdı. Belki bir sosyopat bunu başarabilirdi ama Erik'in deneyimlerine göre her zaman işaretler vardı, belki belli belirsiz ama orada. Daniel ona herhangi bir suçluluk hissi vermiyordu.

Erik, Serena'nın yanına otururken, "Bu elbiseyi beğendim," dedi.

"Teşekkürler. Seçmelerim için özel olarak aldım."

Daniel onlara, "Serena da bana nasıl geçtiğini anlatıyordu," dedi.

Erik seçmelerin o gün olduğunu biliyordu ve onun bu konuda ne kadar heyecanlı olduğunu, bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Onu aramalı, mesaj atmalı ya da başka bir şey yapmalıydı. Eğer onunla yakınlaşacaksa, ki yakınlaşmak istiyordu, hayatındaki en önemli şeyi görmezden gelemezdi. "Nasıl geçti?"

"Söylemesi zor. O casting direktörü işim bittikten sonra bana basit bir 'iyi iş' bile demedi ama bu bir şey ifade etmiyor," diye yanıtladı Serena. "Yaptığım işten memnundum. Şimdi sadece bekleyip göreceğiz."

Kapıda asılı duran demitasse kaşık zinciri şingırdadı. Erik baktı ve Marcus'un içeri girdiğini gördü. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra onlara doğru yöneldi.

"Marcus! Bir hafta içinde iki kez," dedi Daniel selamlayarak, sonra kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Neden? Çalıştığın yere iki kez geldim diye mi?"

"Pek rutin sayılmaz. Ama biraz stresli görünüyordun, belki de." Daniel arkasına yaslandı ve arkalarındaki masadan bir sandalye kaptı. Marcus oturabilirsin diye sandalyeyi çekti.

Marcus bir elini Daniel'inkiyle aynı kahverengi tonundaki saçlarında gezdirdi. Kardeşler arasında güçlü bir aile benzerliği vardı. "Sürekli fikrini değiştiren bir müşteri, hepsi bu," diye açıkladı.

"Marcus Ballista'da önemli bir kreatif direktör," diye açıkladı Daniel grubun geri kalanına. Erik küçük kardeşiyle gurur duyduğunu düşünüyordu ama Kait'le birlikte Daniel'la tanıştıkları ilk gün, Marcus'a karşı bir kızgınlığı olduğu açıktı.

"Duygusal koşullanma hakkında bir makale okudum. İnsanlar belirli bir kalemin kalitesiz olduğunu bilseler bile, onu insanların sevdiği diğer şeylerle eşleştiren reklamlara dayanarak satın alma eğiliminde olduklarını söyleyen bir çalışma vardı," dedi Kait. "Özellikle ilginç olduğunu düşündüğüm kısım, insanların reklamı gördükten sonra kalemin kalitesiyle ilgili gerçek bilgileri düşünmek için bolca zamanları olsa bile, yine de satın almalarıydı."

Marcus, "Satmak istediğiniz şeyin yanına bir köpek yavrusu koyun ve geri çekilin," diye yanıtladı. "İnsanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlarsınız ve bu iyi his ürüne de yansır." Boynundaki gerginlikten kurtulmaya çalışır gibi başını iki yana eğdi, sonra Daniel'a baktı. "Soygunlarla ilgili toplantının nasıl geçtiğini sana istedim ama görünüşe göre raporu çoktan almışsın."

"Aslında Serena'nın büyük seçmelerinden bahsediyorduk," dedi Daniel. "Bu kız yaklaşık bir dakikadır şehirde ve şimdiden bir menajer buldu, bir reklam filmi çekti ve daha bugün yeni Norberto Foster filminde bir rol için seçmelere katıldı."

"Etkileyici. Bütün bunlar yaklaşık yarım dakika içinde oldu." Marcus Daniel'a baktı. "Senin derdin ne kardeşim?" Erik, Marcus'un şakacı bir tonda konuşmaya çalıştığını düşündü. Ama başaramadı.

Serena Marcus'a doğru eğildi. "Daniel yeni bir oyunda rol aldı. Harika bir rol. Gerçekten etli. Bence bu onun çok dikkat çekmesini sağlayacak."

Marcus, "Ama bana söylediğine göre, o oyunun mu yoksa bu işin mi ona daha çok para kazandıracak konusunda kararsız," diye yanıtladı.

"Para! Para, para, para." Daniel ellerini masaya vurdu. "Neden seninle her şey hep paraya geliyor?"

"Çünkü para gereklidir," dedi Marcus. "Yemek için. Ve kira için - en azından ailesiyle yaşamayan biri için."

"Paranızı yönetmekte oldukça iyi olmalısınız. Çoğu baristanın Serena'ya senin yaptığın gibi bir buket verebileceğini sanmıyorum. Çok büyük olduğunu söyledi."

"Ve güzel. Ve düşünceli." Serena Erik'e sinirli bir bakış fırlattı. Onunla ters düşmek istemiyordu ama Daniel'ın bu kadar para harcama konusunda ne diyeceğini de bilmesi gerekiyordu.

"Yemek servisi yapan bir arkadaşım var, tamam mı? Arada bir garsonluk yapıyorum. Ortadaki süslerden birini eve götürebilir miyim diye sordum ve onu Serena'ya verdim. Ayrıca kupon kesiyorum, çoraplarımı dikiyorum ve portakal suyumu sulandırıyorum." Daniel ayağa kalktı. "Yeniden doldurmam gerek. Bir şey isteyen var mı? Benim ikramım. Sanırım menüdeki neredeyse her şeyi karşılayabilirim. En azından çalışan indirimimle." Onlara cevap vermeleri için fazla zaman tanımadan uzaklaştı.

Taze bir kahveyle döndüğünde, Erik Daniel'i biraz daha zorlaması gerektiğine karar verdi. Ellerindeki en iyi şüpheli oydu. "Merak ediyorum Daniel. Bu işi bırakıp yoluna devam etmeye karar verdiğin bir an oldu mu hiç?"

"Aramak mı?" Daniel tekrarladı.

"Sadece profesyonel bir aktör olarak başarılı olamayacağına karar ver. Durum böyle demiyorum," diye hızla ekledi Erik, Serena'nın sertleştiğini görünce. "Ama burada çalışmaktan çok kariyer yapabileceğin bir işe girmeyi düşündüğün bir nokta var mı?"

"Bakın. Buranın başı belada. Bunu biliyorum," diye yanıtladı Daniel. "Muhtemelen bir noktada başka bir şey bulmam gerekecek. Ama bunun gibi esnekliği olan bir iş olmalı. Burada çalışarak istediğim zaman seçmeler için izin alabilirim. Çalışma saatlerimi değiştirebilirim. Oyun için olduğu gibi. Birkaç ay boyunca gündüzleri prova yapacağız, sonra geceleri performanslara geçeceğiz ve bu bir sorun değil."

"Esneklik harika bir şey. Bunu anlıyorum. Ama sağlık sigortası, 401K gibi şeyler ne olacak?" Marcus elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Böyle şeyleri nasıl düşünmezsin?"

"Benim zengin bir kardeşim var. Hastanelik olursam bana o bakar," diye karşılık verdi Daniel.

"Buna güvenme." Marcus muhtemelen Kait'i kışkındıracak kadar uzun bir iç çekti. "Öyle demek istemedim. Senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Buraya annemle babamın evinde olanları anlatmak için geldin. Soygunlarla ilgili bir gelişme var mı?" Daniel'ın gerçek işlerle ilgili daha fazla konuşulmasını engellemeye çalıştığı açıldı.

"Bu gece benzerlikleri bulmakla ilgiliydi," diye yanıtladı Kait. "Tüm kurbanları aynı yerde toplamak faydalı oldu. Elimizden geldiğince herkesi ilerlememizden haberdar edeceğiz."

"Yeni bir pizzacı dışında kimse Avlu'da yabancı birini gördüğünü hatırlamıyor ama Marie onu sıkı bir şekilde izliyor gibi görünüyordu. Sen kimseyi fark ettin mi, Daniel?"

"Öyle olsaydı, sence bir şey söylemez miydin?" Daniel bu soru karşısında yaşadığı hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmedii.

Erik Daniel'a bir fırsat verdiğini fark etti. Daniel Storybook Court'ta dolaşan birini gördüğüne dair bir hikâye uydurabilirdi. Şüpheleri üzerinden atmak için her türlü detayı verebilirdi. Ama yapmamıştı. Erik'in içgüdüleri Daniel'ın onların adamı olmadığını söylüyordu. Ama kimdi?

* * *

Mac, Diogee'nin havladığını duydu. Mac'in evin dışında olduğunu biliyor muydu?

Muhtemelen. Ama mankafanın kendi gölgesine havladığını görmüştü.

Orada olmak için hiçbir sebebi yoktu. Sadece sürüsünün -eski sürüsünün- kokusunu almış ve kendini koku izlerini takip ederken bulmuştu.

Koşarak uzaklaştı. Orada olmak için bir nedeni yoktu ve olması gereken başka bir yer vardı.

BÖLÜM 13

"Sence onu eve mi yoksa yavru kedilere mi götürmeliyiz?" Serena, Erik'le birlikte Storybook Court'a doğru yürürken Mac'i kucağına alarak sordu.

"Bunun önemli olduğundan emin değilim. İsteddiği yere gitmenin bir yolunu buluyor gibi görünüyor.

O," diye cevap verdi.

Mac mırlamaya başladı ve Serena güldü. "Masamıza doğru yürüdüğünde buna inanmadım. Kafeye nasıl girebildi ki? Kapı kapalıydı. Onu daha dikkatli izlemem gerek. Kurt adam avcılığımnda bana yardımcı olabilir."

"Bu elbiseyi beğendiğimi söylemiş miydim?" Erik elini hafifçe kadının sırtında, siyah slipin astarı olmadan elbisenin şeffaf olduğu kısımda gezdirdi. Lanet olsun. İyi hissettirdi. Ama ona kızgındı. Bunun farkında değil miydi?

"Sana kızgın olduğumun farkındasın, değil mi?" Serena sordu.

"Ne? Neden?" Sesi tamamen şaşırılmış gibiydi. Polislerin insanları okumakta iyi olmaları gerekmiyor muydu? "Bekle. Daniel'a farklı bir iş bulmayı düşünüp düşünmediğini sorduğum için mi?"

"Çok iyi. Tek seferde hallettim," diye karşılık verdi Serena. "Aslında iki. Durup düşünmek zorunda kaldığına göre." Mac mırıldanmayı kesti. Başını Serena'nın koluna yasladı. Belli ki onunla aynı fikirdeydi!

"Kardeşinin haklı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence bu onu hiç ilgilendirmez. Ve kesinlikle seni de ilgilendirmez. Daniel'ı çok az tanıyorsun," dedi Serena. Caddeyi geçtiler ve avluya doğru yürüdüler. Mac kıvranmaya başladı. "Benden uzaklaşacak!" Serena kollarını Mac'in boynuna doladı ama Mac çok kıpır kıpırdı. Serbest kaldı ve aşağı atlar atlamaz koşarak uzaklaştı.

"Acaba şimdi nereye gidiyor?" Erik söyledi.

"Konuyu değiştirdiğini fark etmeyeceğimi mi sandın?" Serena sordu. "Daniel'ın hayatını yaşama şeklini sorgulamanın neden doğru olduğunu düşündüğünü soruyordum."

"Sebeplerim vardı. Benim bir pislik olduğumu varsaymamayı düşünebilirsin." "Ben orada oturmuş seni izlerken nasıl varsayım oluyor?"

Serena'nın sokağına döndüler. "İkimiz de bu konuda söyleyeceklerimizi söyledik, değil mi?" Erik sordu. "Artık bırakabilir miyiz?" Sesi biraz

Sinirlenmiş. Sinirlenmesini gerektirecek ne ki?

"Yeni bir konuya ne dersin? Biliyorsun bugün seçmelere katıldım. Benim için çok önemli olduğunu biliyorsun. Ama bana bu konuda hiçbir şey sormadın." Bu konuyu açmayı planlamamıştı ama dürüst olmak gerekirse, Daniel'a davranış biçimine olduğu kadar buna da kızmıştı.

Erik'in çenesi gerildi. "Evet, sordum. Neredeyse masaya oturur oturmaz sana nasıl geçtiğini sordum."

"Tamam, bunu kabul ediyorum. En basit, üstünkörü soruları sorduğunuzu kabul ediyorum." Deniz fenerine varmışlardı. Serena durdu. Eğer onu eve kadar takip edeceğini sanıyorsa, çıldırmış olmalıydı.

"Açıkçası, şu anda söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey seni mutlu etmeyecek. Başka bir zaman konuşsak daha iyi olur." Ses tonu sert ve resmiydi.

Serena ezilmiş deniz kabuklarından oluşan yürüyüş yoluna çıkarken elini umursamaz bir şekilde savurdu. Omzunun üzerinden, "Seni ararım," dedi.

Sanki onu arayacakmış gibi. Onu arayıp özür dileyebilirdi.

* * *

Mac bu gece yavrularını hindi ve jambonla birlikte izledi. Arkadaşları Zachary ve Addison et paketlerini tezgâhın üzerine bırakmışlardı. Mac onların kendisi için olmadığını biliyordu. Ama ikisi önce kavga etmiş, sonra da salyalarını akıtmaya başlamışlardı. Yiyecekleri korumasız bırakmışlardı. Bundan sonra olanlar onların suçuydu, Mac'in değil.

Lox kendisinden daha büyük bir hindi dilimini sürükleyerek diğer yavruardan uzaklaştı. Mac diğerlerinin ne yapacağını görmek için bekledi. Bittles acınası küçük bir miyavlama çıkardı. Tam da o hindiden bir ısırik almak üzereydi. Sassy ve Zoomies başlarını kaldırıp bakmadılar bile. Kendi paylarını kapmışlar ve yemekle meşguldüler.

Mac için biraz ders verme zamanı. Yavru kediler, çok fazla ilgiye ihtiyaçları vardı. Bir uyarı hırıltısı çıkardı, sonra da kendini Lox'un üzerine attı. Yavru kediyi nazikçe devirdi ve hindiye geri aldı. Eti çenesinde tutuyordu. Lox onun için gelecek miydi? Bittles gelir miydi? Mac en küçük yavru kediye, biri yemeğini aldığı anda nasıl tepki vermesi gerektiğini göstermeye çalışıyordu.

Lox bir hırıltı çıkardı. Mac yavru kedinin kendisi gibi ses çıkarmaya çalıştığını anlayabiliyordu, ama sesi daha çok vızıldayan bir yaban arısına benziyordu. Sonra Lox ona doğru geldi. Mac dengesinin bozulmasına izin verdi, sonra da Lox'un hindiden bir parça, ama sadece bir parça alıp izin verdi.

Bittles, Mac'in bir ısırık almasını izledi. Sardalye değildi ama çok güzeldi. Yavruları dünyaya gelirken en iyisinin sunulmasını beklerdi. Olması gerektiği gibi. Eğer insanları bunu anlamazsa, Mac yavrularının insanlarını eğitebileceğinden emindi.

Mac hindiden bir ısırık daha aldı. Küçük karnı yere sürtünen Bittles'in kendisine doğru sürünmeye başladığını fark etmemiş gibi yaptı. Bittles sinsice yaklaşıyordu! Hindiye kapıp götürdüğünde Mac gururla mırıldandı.

Sıradaki ders, temizlik. Yavru kediler yemeklerini bitirir bitirmez Mac onlara doğru şekilde yıkanmaları gerektiğini gösterecekti. Bunu onlar için yapmak için her zaman yanlarında olmayacaktı. Sassy yemeklerden sonra kendine kapsamlı bir dil banyosu yaptırmaya başlamıştı bile. Zoomies genellikle ağzındaki yiyecek parçalarını bile yalamadan uzaklaşıyordu. Lox ve Bittles ilerleme kaydediyordu, ancak bir patiyi yalayıp bir kulağın üzerinde gezdirmenin banyoyu tamamlamak anlamına geldiğine inanıyor gibiydiler. Dünyaya açılmaya hazır olduklarından emin olana kadar onlara kedi olmanın doğru yollarını göstermeye devam edecekti.

Kulübenin kapısı açıldı. Mac birkaç yavru kedinin Serena'yı karşılamaya gidişini onaylayarak izledi. İnsanların mutlu olmak için biraz takdir edilmeye ihtiyaçları vardı. Ama bir kedi bunu alışkanlık haline getirmemeliydi. İnsanlar, insana ne zaman ilgi gösterileceğinin kediye bağlı olduğunu anlamalıydı.

Serena yere oturdu. Mac'e sanki o da bir derse hazırmış gibi baktı. Bu insan diğerlerinden biraz daha zeki olabilirdi. En azından kendisine bir şeyler öğretilmesi gerektiğinin farkındaydı. Mac tımar dersine başladı ve Serena da insan patileriyle elinden geldiğince onu takip etti. Belki Mac'in yardımıyla üzerine su dökmeye ya da kendini suya batırmaya hiç gerek olmadığını anlayacaktı.

Banyo zamanından sonra, Mac'in yavru kedilere çok sert ısırılmaları veya tırmalamaları gerektiğini öğretmeye devam etmesi gereken oyun zamanı geldi. Bunu anlamaları çok önemliydi. İnsanları onları korumak için sadece yama şeklinde kürklere sahipti.

Sonunda, Zoomies bile bir an bile daha fazla oynayamayarak yere yığıldı. Her zaman uykuya en son dalan ve ilk uyanan o olurdu. Mac'in sık sık uyuması gerektiği konusunda onunla birlikte çalışması gerekiyordu.

Yavru kedileri yerleştiğine göre, Mac'in Serena'nın kızgın kokmasına neden olan şeyi düzeltmesi gerekiyordu. İç çekti. İşi hiç bitmiyordu. Çoğu kişiden daha zeki olmasına rağmen, Erik'le birlikteyken genellikle daha mutlu koktuğunu fark etmemiş gibiydi. Ona hatırlatmak zorunda kalacaktı. Yürüdü

kulübenin kapısına gidip baktı. Bu gece tünele gerek yoktu. Serena'ya, adam kapıya baktığında onun kapıyı açması gerektiği öğretilmişti.

Hızlı bir nefes aldı, Erik'in koku izini buldu ve takip etmeye başladı. Yavaşça hareket etti. İnsanların gözleri hiçbir zaman o kadar kullanışlı olmamıştı, ama karanlıkta insanlar sanki hiç gözleri yokmuş gibi davranıyorlardı. Ama Mac ikisi için de yeterince iyi görebiliyordu.

* * *

Erik, Cam Terlik Sokağı'ndan aşağı doğru yürüdü. Hareket etmesi gerekiyordu, o yüzden devriye . Belki de soygunların arkasında kimin olduğunu bulmasına yardımcı olacak bir şey görürdü. Yakınlarda biri olmalıydı, belki de Saray'da yaşayan biri. Çalınan eşyalar kurbanların çalınmasını istedikleri şeylerle bir yabancıнын hırsız olamayacağı kadar mükemmel bir şekilde eşleşmişti. Bu kişi tanıdık, hatta güvenilir biri olmalıydı.

Aklına yeni bir düşünce geldi. Hırsız kurbanların neyin çalınmasını istediğini biliyor muydu, çünkü kurbanlar da bu işin içinde miydi? Kolye, yüzük ve Üzgün Tavşanlar sigortalıydı. Kadınlar sadece sevmedikleri şeylerden . Aynı zamanda iyi de para kazanmışlardı.

Marie'nin bir sigorta dolandırıcılığı planının parçası olduğunu düşünemiyordu. Diğer üçünü iyi tanııyordu ama bu pek mümkün görünmüyordu. Yine de her olasılığı düşünmek zorundaydı. Bunu Kait'le konuşacaktı.

Erik Saray'ın her sokağını dolaşmıştı ama hâlâ eve gidip kendin yap projelerinden biri üzerinde çalışmaya hazır değildi. Serena'yla yaptığı tartışmanın onu sinirlendirmesine izin vermişti. Birbirlerini o kadar uzun zamandır tanııyorlardı ama o akşam yemeğinden, bahçe satışlarında takıldıktan, bir sürü mesajdan ve birkaç telefon görüşmesinden sonra Serena'nın onu rahat bırakacağını düşünmüştü. Daniel'ın bir aktör olarak başarılı olmak için gerekli yeteneklere sahip olmadığını söylememişti. Böyle düşünmemişti bile. Ama yıllarca mücadele ettikten sonra, en azından onu asmayı düşünmeniz gerekmez miydi?

Yavaşladı ve Serena'yla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itti. Ruby'nin evinin yanındaki gölgelerde bir hareket gördüğünü sandı. Yürümeye devam etti. Eğer orada saklanan biri varsa, onlara ipucu vermek istemiyordu.

Swish! Plop! Ağaçlardan birinden küçük bir şey düştü. Dallar hâlâ sallanıyordu. Biri onlara sürtünmüştü. Birisi geri dönmüştü.

Orada. Erik ağaca doğru koştu. Bir figürün hızla geri gittiğini gördü. Yeterince hızlı değildi. Onu yere düşürdü. Kadını. Onun altındaki vücut kesinlikle kadınsıydı.

"Ne yapıyorsun?"

Ses, sıcak bir sarsıntı yarattı. Serena. "Hayır, ne halt *ediyorsun sen?* ne yapıyorsun?"

"Kedi hareketlerimi çalışıyordum." Oturmaya çalışarak kıpırdandı.

"Neyiniz?" Beyni ayak uydurmakta zorlanıyordu. Vücudu tüm dikkatini ona vermesini istiyor, onu hissetmek ve kokusunu duymak için çırpınıyordu. Kendini kollarına dayadı, onun kalkmasına izin vermedi ama onu tam olarak tutmadı da.

"Kurtkedi kısmı için." Ellerini adamın göğsüne koydu ve onu itti. Adam geri çekilemeden kolları boynuna dolandı. Adam onun zor nefes aldığını fark etti. Bir tek kendisinin nefes aldığını sanıyordu. Nefesleri hızlı ve düzensiz geliyordu ve bunun o koşuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonra ağız onunkinin üzerindeydi. Önce o mu hareket etmişti, yoksa adam mı? Fark etmezdi. Önemli olan tek şey, dili keşfederken kadının kaygan sıcaklığıydı. Elleri sırtından aşağı kaydı. Ellerini kullanmak istedi. Ona dokunmak zorundaydı.

Erik, vücudu onunkiyle aynı hizaya gelene kadar kendini alçalttı ve öpücüğü kesmedi. Ellerini onun sırtının altına sokmayı başardı, sonra onu üstüne yuvarladı. İki elini beline doladı, sonra hemen bir elini sırtında gezdirdi. Onun her şeyini istiyordu.

Ama dışarıda da vardı. Onun sorumlu olduğu mahallede.

Erik isteksizce öpüşmeyi kesti. Dudaklarını kısa süreliğine kızın boynuna bastırdı ve ardından, "Yapmalıyız-" dedi.

Serena onun sözünü bitirmesini beklemedi. Ayağa fırladı, biraz görünüyordu. Kendisi de birazdan daha fazla sersemlemiş hissediyordu. "Vay canına," diye mırıldandı.

"Evet," diye kabul etti.

Parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çalıştı. Keşke yapmasaydı diye düşündü. O karmakarışık altın kırmızısı kütle muhteşemdi. Adam onun elini tuttu ve sessizce deniz fenerine doğru yürüdüler. Ön kapıda durakladılar. Serena verandanın ışığında kendine baktı. "Çok pisim."

Güldü. Kaşlarını çatmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Toprak. Topraktan. Elbisemin üzerinde." Adamın elini bıraktı ve fırçalamaya başladı.

Erik onun elini tuttu. "İzin ver." Önce yakasını düzeltti, parmaklarının boğazında gezinmesine izin verdi, sonra aşağı indi, avuçlarını elbisenin göğüslerinin hemen üzerinde duran şeffaf kısmında gezdirdi.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, ellerini tekrar aşağı indirdi ve kısa bir süreliğine göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Elbisenin şeffaf kumaşının arasından geçen ipeksi siyah kaymayı hissedebiliyordu. Bu onu çağırıyordu. Bir elini kısa eteğinin altından geçirip slipin üzerinden geçirdi ve teninden gelen sıcak, kaygan yumuşaklığın tadını çıkarmasına izin verdi.

Erik onun tenini istiyordu ama kendini ağırdan almaya zorladı. Serena ona doğru sallandı. Ellerini beline götürerek onu sabitledi, sonra bir elini slipine götürdü. "Bu katmanın altında ne var?" diye sordu, parmaklarının etek ucuyla oynamasına izin vererek.

"Um." Dudaklarını yaladı. "Uh. Düşünmeye çalışıyorum. Düşünemiyorum." Yanağını ve boynunu tekrar öptü. "Hatırlamana yardım edebilirim."

Elini slipin altına kaydırды, kalçasını okşadı, sonra yukarı, yukarı, yukarı hareket etti. "Fazla değil." Parmaklarını külotunun bel bandının üzerinden kıvırdı. "İyi geceler." Serena tökezleyerek ondan uzaklaştı ve orada durup dinlendi.

Sanki dik duracağına güvenmiyormuş gibi sırtını ön kapıya . "İyi geceler mi?" Erik tekrarladı. Neler oluyordu?

Sert bir şekilde başını salladı. "İyi geceler."

"Çok mu hızlı gittim?" Onun da yanında olduğunu düşündü.

"Hayır!" diye haykırdı. "Şey, evet. Ama sadece sen değil. Ben de buradaydım." Doğruldu ve elbisesinin eteklerini düzeltti. "Tuhaf bir başlangıç yaptık. O ilk öpücük ve sonra senin çekip gitmen."

"Bunu açıklamaya çalıştım," diye itiraz etti Erik.

"Anladın. Ve anladım," diye onu rahatlatı. "Ama kendimi seninle içeri girmeye tam olarak hazır hissetmiyorum."

İsteksiz bir gülümseme verdi. "Dışarıda yapabileceğimiz başka bir şey olduğunu sanmıyorum, en azından tutuklanmadan. Gerçi muhtemelen bir uyarıyla bizi kurtarabilirim."

"Yani, seni arayacağım?" Kelimeler, kavgalarından sonra ona savurduğu kelimelerden çok daha farklı geliyordu. O kavga sanki yıllar önce olmuş gibiydi.

"Ya da ben seni ararım." Erik bir adım öne çıktı ve ellerinin ona dokunmasına izin vermeden dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "İyi uykular."

Yapamayacağını biliyordu.

BÖLÜM 14

Kait Erik'e, "Marcus'un listemdeki özelliklerin birçoğuna sahip olduğunu keşfettim bile," dedi. Gower Gulch Denny's'de her zamanki yerlerine oturdular. Tahmin ettiği gibi, önceki gece çok fazla uyumamıştı. Serena'nın zihninde canlanan bir sürü filmi vardı. Ama kendini harika hissediyordu, sanki sağlam bir onluk almış gibiydi.

"Kısa bir eve dönüş yolculuğunda bunu nasıl başardın?" diye sordu. Erik ve Serena Mac'e eve kadar eşlik ederken Marcus da Kait'i evine bırakmaya gönüllü olmuştu.

"Public'te bir şeyler içmek için durmaya karar verdik," diye açıkladı Kait. Sanki her hafta sonu oraya gidiyormuş gibi konuşmuştu ve bildiği kadarıyla oraya hiç gitmemişti. Erik de gitmemişti. Oranın lüks olduğunu bilecek kadar tanıyordu ve lüks onun tarzı değildi. "Marcus'un iyi bir işi olduğunu zaten biliyordum. Üzerinde çalıştığı bir kampanya hakkında konuştuk ve işinden keyif aldığını söyleyebilirim."

"Bu Üç Numara, listedeki A ve B bölümleri, değil mi?"

Kait gözlerini ona dikti, muhtemelen onunla dalga geçip geçmediğine karar vermeye. "Bu doğru. Ayrıca dün gece Daniel'la pek anlaşamamışlar da ailesine yakın olduğu için ona hak veriyorum." "Evet, ben de ona bunu verirdim.

Marcus Daniel'in üzerine gidiyordu ama bence bunun nedeni Daniel'in güvende olmasını istemesiydi. Ve biz o toplantıyı yaptığımızda, o da ailesi için oradaydı." Kait'in dışarı çıkmasına sevinmişti. gerçekten ikinci kez çıkmak isteyebileceği biriyle.

Susan, devriye gezmeye başladıklarından beri tanıdıkları garson kızlardan biri, yanlarına geldi. "Her zamankinden mi?" Susan kahve fincanlarını ters çevirip doldurdu.

"Evet, lütfen," dedi Kait ve Erik başıyla onayladı. "Oğlunuzun takımı bu hafta sonu için her şeyi tamamladı mı?" Susan'ın oğlu Odyssey of the Mind takımındaydı ve Susan takımın zaman yönetimi becerileri konusunda endişeleniyordu. Takımın adını belirlemek için iki ay uğraştıklarını söylemişti.

"Elbette değil. yarışması öyle"- parmaklarının üzerinde saydı

"Neredeyse iki gün kaldı. Jake'e göre çok zamanları var."

Erik ona, "Eğer bir araya gelemezlerse, yine de grup olarak çalışma konusunda bir şeyler öğrenmiş olacaklar," dedi.

Susan gözlerini devirdi. "Bunu benim suçum haline getirmenin bir yolunu bulacaktır. Her şeyin benim suçum olduğu bir yaşa geldi. Ya da babasının. Ya da kız kardeşinin." Bununla birlikte, siparişlerini vermek için ayrıldı. Erik, Kait ile kahve fincanlarını tokuşturdu. "Yapıyoruz işte. Mahallenin bir parçası oluyoruz."

"Umarım programı genişletmeye karar verirler," diye yanıtladı. "Bu vatandaşlar için de bizim için de iyi. Bizim yaptığımız toplum odaklı polislik yapan polislerin ölçülebilir şekilde daha az stres yaşadığını söyleyen bir çalışma okudum."

Erik sırttı. "Marcus psikolojik çalışmalar hakkında ne düşünüyor?"

Kait, "Bu konuyu konuşmadık ama psikoloji onun işinin anahtarı, tıpkı bizimkinin olduğu gibi," diye cevap verdi.

"Tamam, işte büyük soru. Maguire, Holland, Garfield meselesinde nerede duruyor? Glover yanlısı mı yoksa karşıtı mı?" Erik kahvesinden bir yudum aldı. Örümcek Adam'a olan ilgi Kait'in mükemmel insan listesinde yoktu ama Erik olması gerektiğini düşünüyordu. Charlie Imura en yüksek puanı alacaktı. Ancak diğer tüm kategorilerdeki mükemmel puanlar bile onun hüküm giymiş bir suçlu olduğu gerçeğini ortadan kaldıramazdı.

"Yaptığım her konuşma Örümcek Adam'la ilgili değil." Kait'in sesi netti.

"Doğru." Onu kızdırdığını biliyordu ama yine de "Birlikte eğlenmenin listende olmadığını biliyorum ama eğlendin mi?" dedi.

Kait soruyu geçiştirdi. "Çekici olma şartını da karşılıyor."

"Eğlenceli mi?" Erik dürtükledi. Bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Kait eğlencenin önemli olduğunu düşünmeyebilirdi ama o önemli olduğunu biliyordu. Bunu anlamasını sağlamak için bazı araştırmalara bakmalıydı.

"Spare Room'a taşınmaya karar verdik. Dominos, Monopoly ve satranç gibi oyunlar ve iki retro bowling salonu var. Bana seni düşündürdüler. Ahşap zeminleri, dilleri ve olukları vardı."

"Güzel." Erik marangozluk muhabbetinin içine çekilmesine izin vermedi. "Eğlenceli bir yere benziyor."

"Sanırım öyle olurdu." Kait'in kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. "İçeri girdik ve birkaç adam odanın diğer ucundan Marcus'a el salladı. O da el salladı, sonra odanın çok kalabalık olduğunu ve gitmeyi tercih ettiğini söyledi."

Yowch.

"Burası küçük bir alan. Yine de bir yer bulabilirdik," diye devam etti Kait. "Ancak çevre bilimcilere göre, kalabalık hissetmek bir alanı kaç kişinin işgal ettiğiyle doğrudan ilgili değildir. Örneğin, bir oda yabancılarla doluysa, aynı sayıda arkadaşla dolacağından daha kalabalık hissedebilir."

Erik sorunun kalabalık olmadığından şüpheleniyordu. Belki de Marcus Kait'in tuhaflığını takdir etmemiş ve onu arkadaşlarıyla tanıştırmak istememişti. Onun kaybı.

"Gelecek hafta sonu onunla Hollywood Bowl'a gitmek isteyip istemediğimi sordu. LA Phil, film klipleri eşliğinde John Williams müziği çalacak," diye ekledi Kait.

Erik bunu beklemiyordu. Belki de Marcus gerçekten de kalabalıkla uğraşmak istemiyordu. Yapmaları için Kait'in gerçekten hoşuna gidecek, eğlenceli bir şey bulmuştu. Belki aralarında bir şeyler başlayabilirdi.

Serena'nın Bowl'a gitmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Onu aradığında soracaktı. Bir gece önce içeri girdiğinde kapı arkasından kapandığından beri onu aramak istiyordu. Belki biraz ama oyun oynamıyordu. Onu görmeyi ne kadar çok istediğini bilmesini istiyordu. Belki kahvaltıdan sonra arardı.

"Gülümsüyorsun," diye gözlemledi Kait.

Erik gülümsemesinin tam bir sırtışa dönüştüğünü hissetti. "Evet, öyleyim."

* * *

Mac kapıyı pençeleyerek açtı ve oturma odasına yöneldi. Kanepenin arkasına sığırdı ve orada oturup Charlie adındaki insana baktı. Hiç de mutlu kokmuyordu. Mac Zoomies'in onu güldürüp güldürmeyeceğini merak etti. Onu izlemek Serena'yı güldürmüştü. Charlie neden gülmesin?

Ya da belki Bittles iyi bir eş olabilirdi. Bittles sarılmayı severdi ve Charlie de biraz kedi kucaklamasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Mac kendi kendine yavru kedilerin ihtiyaçlarına öncelik vermesi gerektiğini hatırlattı. Elbette sonunda insanlarına yardım edeceklerdi, onlar kediye, ama önemli olan insanların yavru kedilere iyi evler vermesiydi.

Charlie geçen gün Mac'le tavuk paylaşmıştı. Bu Mac'in tavrı gösteriyordu. Mac yüzüstü uzandı, böylece Charlie'nin yüzüne bakabiliyordu. Charlie uyukluyordu. Mac onaylı. Uyukluyor

temel bir ihtiyaçtı ve bir insanla birlikte kestirmek hoş olabilirdi, özellikle de güneş ışığı için iyi bir yer olmadığında.

Mac, Charlie uyurken ancak bu kadar bilgi toplayabilirdi. Uzandı ve bir patisiyle Charlie'nin burnuna yumuşak bir dokunuş yaptı. Charlie yanıt vermeyince, Mac ona bir kez daha vurdu. Sonra bir dokunuş-meow kombinasyonu. Bu Charlie'nin gözlerini açmasını sağladı. Uzun bir süre Mac'e baktı, sonra gülümsedi. "Chewie, dostum. Geri dönmüşsün." Mac'i gördüğüne sevinmiş gibiydi. Olması gerektiği gibi.

Mac Charlie'nin karnına atladı ve Charlie onu kulaklarının arkasından kaşımaya başladı. Doğru davranış.

"Yine mi kanepede?" diye bağırdı bir kadın odaya girerken. "Dikkatli olmazsan kalıcı olarak bağlanacaksın. Onu bir kaplumbağa kabuğu gibi taşımak zorunda kalacaksın."

"İşe gidiyorum ve başka bir yere gidebileceğim de yok." Charlie Mac'i kaşımaya devam etti. "Ayrıca, misafirim olduğunu görmüyor musun?"

"Ne kadar güzel. İnsanların onun bir hırsız olduğunu söylediğini duydum ama ben buna inanmıyorum.

O çok tatlı. Şu halinize bir bakın."

Mac, kadının onu incelerken duyduğu takdiri hissedebiliyordu ve buna karşılık olarak mırlamaya başladı. Bir kedinin takdir edilmesi gerektiğinin farkına varmak önemliydi. Bu aynı zamanda bir zekâ göstergesiydi. İkisnin arasında, bu adam ve bu kadın bir yavru kedi için iyi bir yuva kurabilirlerdi.

"Arkadaşınıza içecek bir şeyler ikram etmek için ayağa kalkabilirdiniz." Kadın odadan dışarı çıktı. Geri döndüğünde elinde bir tas taze su ve küçük bir parça somon balığı vardı. Mac onun ikramını kabul etmek için yere . Oh, evet. Yavrularından biri burada mutlu olabilirdi. Sadece hangisinin olacağına karar vermesi gerekiyordu.

Kadın Charlie'nin ayaklarını tutup yere itti, sonra da yarattığı boşluğa oturdu. "Sana geçirebileceğin kadar zaman verdim. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Kötü koku daha da güçlendi. Mac onun sorununun ne olduğunu bulup düzeltmek istiyordu, böylece yavru kedilerden biri bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Charlie."

"Yeni bir şey yok, demek istediğim bu. Ev . Hüküm giymiş suçlu. Toplumdan dışlanmış. Daha fazlasına gerek var mı?"

"Bunların hepsi geçen hafta ve geçen ay da doğruydu. Ama bir şeyler değişti. Tekrar ediyorum, neler oluyor?"

"Tamam, tamam, daha fazla sorgulama yok!" Charlie'nin gevezeliği kadar yüksekti ki Mac patisini kulağının yarısına kadar kaldırarak atıştırma sonrasını durdurdu. "Shelby'nin bana hayalet gibi davrandığından eminim. Ya da en azından yarı hayaletlik yapıyor. Ona attığım her on beş mesaja karşılık o bana bir kez mesaj atıyor."

"Ah. Sence bunun nedeni daha fazla boş zamanın olması olabilir mi?" Kadının sesi yatıştırıcıydı ve Mac dil banyosuna geri döndü. Şu anda araya girmesine gerek yoktu.

"Neredeyse her gece işten sonra buraya geldiği zamanları hatırlıyor musun?" "Ona ihtiyacın olduğunu biliyordu. Ama bu kadar sık ziyaret etmek

Herhangi biri. Eminim ayak işleri vardır, market alışverişi-"

"Neden onu savunuyorsun? Ondan hiç hoşlanmadın." Charlie'nin bla bla sesleri yeniden yükselmeye başlamıştı. Mac onun kucağına atladı ve insan hemen onu okşamaya başladı.

"Charlie, onu pek tanımıyorum. Onunla duruşmadan önce bir kez karşılaştım. Ve buraya geldiğinde, onun için iyi bir zaman olmadığını biliyorum. İkiniz için de."

"Ama ondan hoşlanmıyorsun."

"Ona diğer bazı insanlara ısındığım hızlı ısınmadım."

Charlie neredeyse köpek havlamasına benzeyen bir kahkaha attı. "Bu da Grace Teyze'nin dilinde ondan nefret ettiğin anlamına geliyor."

"Sanırım senin birlikte olmanı beklediğim türden bir kadın değil."

"Endişelenme. Beni gerçekten terk ettiğinde, eminim her türlü kaliteli kadınlar koşarak gelecek. Hepsi kötü çocukları sever. Sadece kendime bir deri ceket almam lazım. Bu hala kötü bir çocuk için doğru kıyafet mi? Google'da aratmam lazım."

"Ne giyersen giy, seni tanıyan hiç kimse kötü biri olduğunu düşünmeyecek. Korkarım kadınları etkilemek için başka bir yol bulmanız gerekecek."

Mac esnedi. Yavru kedi görevi her zamanki on altı saatini geçirmesine izin vermiyordu. Ve Charlie onu okşarken ... Tekrar esnedikten sonra gözlerini kapadı. Hoş karşılandığını hissetti. Yavru kedilerinden birinin burada yaşamasına kesinlikle izin verecekti.

Ve Charlie'ye yardım etmenin bir yolunu bulacaktı. Uykusundan uyanır uyanmaz.

* * *

"Pamuk Prenses Kafe mi? Hayatım şu anda bir peri masalı gibi hissettirdiği için uygun görünüyor." Serena mütevazı küçük meyhaneye baktı, adı düz kahverengi bir tente üzerine beyaz harflerle yazılmıştı.

"En sevdiğim yerel yerlerden biri," diye Erik. Sonra kaşlarını çatı. "Ne?"

Serena sordu.

"İkinci seçmelere katılmanı kutlamak için muhtemelen daha iyi bir yer seçmeliydim. Daha özel bir yer."

"Hemen hemen hiç haber vermeden ikinci bir seçme. Sana söylediğim gibi, bu sabah telefon geldi ve saat on birde orada olmam gerekiyordu," dedi Serena ona. "Süslenmeye ihtiyacım yok. Sadece rahatlamaya ihtiyacım var."

Neredeyse onunla takılabileceği her yerin mükemmel olduğunu da ekleyecekti ama fazla abartmak istemedi. Dün gece dizlerini titretecek kadar sıcak geçmişti ama Serena'nın kendini geri çekmesinin bir nedeni vardı. Erik'in geçmişte nasıl bir sıcak bir soğuk davrandığını unutmamıştı. Açıklamıştı ama bu bir daha yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Emin misiniz? Roosevelt Oteli'ne yakınız. Bir-" "Kimmel'da görmüşüm. Hostel La Vista bölümünü biliyor musun?"

"Gençlik yurtlarında kalan çocukların yarıştığı ve kazananın seyahatinin geri kalanında Roosevelt'te kalacağı yer."

"Doğru. Roosevelt harika görünüyor," dedi Serena. "Ama bu gece için değil. Rahatlık istiyorum, gösterişli değil."

"Rahatlamışsın." Erik onun için kapıyı açtı. Serena içeri adımını attı ve ortamdan hemen hoşlandı. Oradaki herkes rahat ve mutlu görünüyordu.

"Etraftaki duvar resimleri? Onlar filmde çalışan bazı sanatçılar tarafından yapıldı," dedi Erik ve boş bir masaya doğru ilerledi. "Disney'in burayı kapatmak istediğine dair söylentiler var, çünkü imajlarına tam olarak uymuyor. Mükemmel değil. Fark etmediyseniz sandalyelerin çoğunda biraz aşınma ve yıpranma var."

"Umarım böyle bir şey olmaz. Bu tarihin bir parçasını yok etmek olur," diye yanıtladı Serena.

Erik tuzluğu aldı ve elinde evirip çevirdi, sonra da "Seçmeler nasıl geçti?" diye sordu.

Serena onun sormak için kendini biraz zorladığını hissetti. Ama sormuştu. Önemli olan da buydu. Tulip'le olan ilişkisinden arta kalan çöpleri geride bırakmaya çalışıyordu. Aksi takdirde orada onunla oturuyor olmazdı.

"Çılgıncaydı. Beni aradılar ve iki saat sonra orada olmamı istediler. Bir sahneyi soğuk bir şekilde okumam gerekiyordu. Tamamen soğuk değil, Emily, seçmelere son katıldığımda tanıştığım bir aktör ve birkaç kez replik okuma şansım oldu."

"Bu normal mi? Rekabete yardım etmek?" Erik sordu. "Tu-" Aniden durdu.

"Tulip'ten bahsedersen benim için sorun olmaz." Serena onun koluna hafifçe dokundu.

Başını salladı. "Çoğunlukla onun hakkında konuşmuyorum. Artık konuşmuyorum. Ayrıldıktan sonra bir süre neredeyse tek konuştuğum oydu. Arkadaşım kaldığı için şanslıyım."

"Ben de yaşadım," diye itiraf etti Serena. Onun Tulip hakkında konuşmasına aldırılmıyordu ama eski sevgililer hakkında büyük bir sohbete girmek istemiyordu. En azından bu gece. Bu gece, Erik'in onu ateşe verdiği dün geceye çok yakındı. Birbirlerini ateşe vermişlerdi.

"Rekabet konusu ise insanlara bağlı. Emily ve ben arkadaş olmuştuk. Ve koşu hatları ikimize de yardımcı olur."

Garson içki siparişlerini almak için yanlarına geldi. Erik'in omzuna vurdu. "Sizi gördüğüme sevindim. Her zamankinden mi?"

"Point the Way IPA'yı hiç denedin mi?" Erik Serena'ya sordu. "Hayır. Ama her zamankinden ise, varım," diye cevap verdi.

"İki," dedi garsona. Garson uzaklaşırken Erik, "Buranın sevdiğim bir yanı da bu," dedi. "Ayda belki bir kez hamburger yemeye geliyorum ve her zamanki gibi beni unutmuyorlar."

"Atlanta'da da durum böyle. Büyük bir şehir ama küçük hissettiren yerleri var." Bir kısmı bu sohbete katılmıştı ama sadece bir kısmı. Geri kalanı Erik'le ilgili her şeyi kaydediyordu; ela gözlerindeki küçük koyu yeşil benekleri; kollarındaki kasları; ön dişlerinden birindeki küçük çipi; sabun, talaş ve deri gibi kokusunu.

"Oraya hiç gitmedim. Aslında çok fazla bir yerde bulunmadım," dedi Erik. "Tatillerin çoğunda evde yapmak istediğim şeyler oluyor. Yeğenim de genellikle beni Disneyland'e gitmeye ikna eder. Fazla bir şey gerekmiyor. Her yıl sezonluk giriş kartı alıyorum." Başını iki yana salladı. "Sıkıcı, ha?"

"Tatiller eğlenmekle ilgili olmalıdır. Bir keresinde biraz boş vaktim olduğunda, her gün üçlü özelliklere gittim, verandamda güneşte oturdum, arkadaşlarımla akşam yemeğine çıktım. Pek *Seyahat* dergisi işi sayılmazdı. Ama harikaydı."

"Disney ve DIY de oldukça harikaydı."

"Sanırım bu adamın ne istediğini biliyorum," dedi garson büyük bira bardaklarıyla döndüğünde. "Peki ya sen?" diye sordu Serena'ya.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var," diye cevap verdi. Ama aslında istemiyordu. "Uzun bir gün oldu. Sanırım biramızı içip eve gitmek istiyorum," dedi Erik'e garson gittikten sonra.

"Oh, tamam. Evet, eminim yorgun olmalısınız."

Anlamadı. Tam olarak açıklığa kavuşturmamıştı. "Tek başıma demek istemedim. Benimle eve gelmeni istiyorum. Yatağıma," diye ekledi olabildiğince açık olmak için.

"Bunu yapabilirim." Adam ona gülümsediğinde, kadın bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. Biradan büyük bir yudum aldı. Adam nefes almak için duraksamadan bardağının yarısını boşalttı. İkisi de güldü. "Hazır mısın?" diye sordu.

Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştü ama her nasılsa onunla birkaç dakika oturmak bile şüphelerini yok etmişti. Belki de seçmeler hakkında konuşmaya istekli olduğu içindi. Belki de tüm içgüdüleri ona onun iyi bir adam olduğunu söylediği için.

Nefes al, dedi kendi kendine, sonra da "Çok hazırım" dedi.

BÖLÜM 15

"Ruby'nin evindeki Noel ışıkları konusunda şikâyet alabileceğimizi düşünmüştüm, özellikle de Eylül ayının sonuna gelmediğimiz için," diye yorum yaptı Kait, mahalleyi gezmeye başladıklarında.

"Ruby'nin ışıkları bir Storybook Court geleneğidir. Burada yaşayan herkes için düzenlediği muhteşem Noel partisi de öyle. Ben bile eğlendim ve biliyorsun ki ben pek parti adamı değilim." Geçen gece Serena'yla boğuştuğu ağaca bakıp gülümsemekten kendini alamadı.

"Sevimli elfler," diye yorumladı Kait.

Elfler mi? Tekrar baktı. Evet, ağacın üzerinde elfler vardı. Ve şimdi düşününce, bir tanesinin geçen gece yere düştüğünü orada birinin olduğu konusunda onu uyardığını hatırladı. Ne olursa olsun Serena'yla aralarındaki tartışmayı çabucak atlatacaklarından emindi. İkisi de oldukça makul insanlardı. Ama oradaki öpüşme seansı ikisine de her şeyi unutturmuştu.

"*Journal of Environmental Psychology*'de Noel süslerini erkenden asan insanlar ile geçmişte hayal kırıklığı yaratan tatiller geçiren insanlar arasında bağlantı kuran bir çalışma vardı."

"İşte bu neşeli bir düşünce. Teşekkürler, Kait. Sadece bir ipucu. Bu yılki Noel partisine davet edildiğinde, ki edileceksin, bunu bir sohbet başlatıcı olarak kullanma," diye takıldı Erik.

"Bunu kötü bir şey olarak görmüyorum," diye itiraz etti Kait. "Aslında iyimser bir şey. Söz konusu kişi sorumluluğu üzerine alıyor. Yaklaşan tatili daha iyi hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Belki de listesi bununla ilgiliydi. Sorumluluk almak, hayatını daha iyi hale getirmeye çalışmak. Belki de sonunun anne babasınıninki gibi olmaması için elinden geleni yapıyordu; uzun ve çirkin bir boşanmadan önce yıllarca mutsuz bir evlilik sürdürmüşlerdi. Erik Kait'le hemen her konuda konuşabilirdi ama bu teoriyi gündeme getiremezdi, her ne kadar listesinin onu harika birine şans vermekten alıkoyabileceğini düşünse de.

"Benim ailemde annem ve babam, ağabeylerim ve kız kardeşlerim yattıktan sonra ağacı asarlardı. Sabah kalktığımızda ağaç oturma odasındaydı.

dekore edilmiş bir oda. Sihir gibiydi," dedi Erik ona. "Senin teorine göre, bu ailemi kötümser mi yapıyor?"

"Bu benim teorim değil. Ve bence bu anne babanızı harika yapıyor," diye yanıtladı Kait.

"Çok güzeldi. Daha sonra, büyüdüğümüzde, ağacı hep birlikte süslerdik. Hep bunu çocuklarımla yapacağımı düşünmüştüm."

"Çocuklarınız!" Kait onu işaret etti. "Gördün mü, onları istiyorsun." "İstemediğimi hiç söylemedim."

Kadın homurdandı. "Kadınların içinden geçtiğin gibi geçecek değil ya."

"Aslında Serena ile çıktım"-parmaklarıyla ayrıntılı bir sayım yaptı

- "Üç kez. Arka bahçesinde takılıp yavru kedinin ağaçtan inmesini beklediğimiz geceyi de sayarsan dört." Ruby'nin ağacının arkasında neredeyse seks yaptığımızı da sayarsan beş, diye sessizce ekledi.

Kait başıyla onayladı. "Dört kez. Güzel. Ona olan ilginize asıl itirazım, ona her zamanki kadınlarınız gibi davranacağınızdan ve birkaç randevudan sonra onu elden çıkaracağınızdan korkmamdı. O zamandan beri aynı kadınla dört kez üst üste çıktığını sanmıyorum."

"Tulip'ten beri," diye bitirdi onun yerine. "Belki de Serena'nın Deniz Feneri Ödülü sahibi olması iyi bir şeydir. Beni tüm bu saçmalıklarla başa çıkmaya zorladı. Hatta bu konuda biraz konuştuk bile. O aslında Tulip'ten gerçekten farklı. Burada başına neler gelebileceği ya da gelemeyeceği konusunda gerçekçi bir yaklaşımı var."

"Tek bir kadının davranışına dayanarak bütün bir hipotez oluşturmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Rastgele bir örneklem oluşturacak kadar çok oyuncuyla çıkmış değilsin. Oh, ve Marcus dün gece bana mesaj attı."

Erik güldü. "Bunu benden gizlemeyi mi umuyordun?"

"Hayır. Sana söylemek istedim. Sadece uğursuzluk getirmek istemedim."

"Uğursuzluk mu?" diye tekrarladı. "Ortağıma, gezegendeki en az batıl inancı olan insana ne yaptın?"

Hırıltılı bir ses çıkardı. "Bunu söylediğime inanamıyorum! Bu, hayal kırıklığından kaçınmak için kendini koruma mekanizmasıdır. Ama bu bir tür kendini koruma mekanizmasıdır ve olumsuz bir bakış açısına, kötü bir şeyin her zaman iyi bir şeyi takip edeceği varsayımına yol açar."

"Belki de psikolojik dergileri biraz azaltmalısın. Çizgi artır. Bazen çok fazla düşünmek insanı ." Ona gülümsedi. "Bunu destekleyecek tek bir çalışmam bile yok."

"Mesajlar bana Marcus'un listemdeki başka bir özelliğe sahip olduğunu gösterdi." Kait kaldırımı bırakılmış bir sakız paketini almak için durakladı. Muhtemelen onu düşüren kişi bunun farkına varmamıştı. Court'ta yaşayan insanlar vatandaşlık gururuna çok sahipti. "İyi bir dinleyicidir. Tam olarak dinlediğinden değil. Ama onun işi ve benim işim hakkında ileri geri mesajlaştık ve gerçekten iyi takip soruları sordu. Gerçekten ilgilendiğini söyleyebilirim."

"Bu harika." Bir noktada, belki Hollywood Bowl'dan sonra, Marcus ve Kait'in birlikte eğlendiklerini duymayı umuyordu ama Marcus'un Kait'e ilgi gösterdiğini duymak güzeldi.

"Kimse panik yapmasın. Hüküm giymiş bir suçlu arkanızdan geliyor. Otobüs durağından eve kadar onaylı yürüyüşümdeyim." Charlie onlara yetişene kadar Erik yavaşladı. Kait muhtemelen Erik'in hızını artırmasını diliyordu ama devriye gezmek, orada yaşayan herkes için, hatta belki de özellikle kanunla başı derde girmiş insanlar için etrafta olmak anlamına geliyordu.

"Nasıl gidiyor?" Erik sordu. Daha iyi bir soru düşünemiyordu.

"Şartlı tahliye memurunu kontrol ettin mi?" Kait sordu. Bu kesinlikle daha kötü bir soruydu. Sanki Kait, uyuşturucu satıcılığını öğrenmeden önce bir şekilde onun çizgi roman seven havalı bir adam olduğunu düşünmesini sağladığı için onu affetmeyecekti.

"Evet, ben de seve seve yaparım. Bayan Ayala güvenebileceğim bir kadın," diye yanıtladı Charlie. "Hey, ben Chewie." Durdu ve diz çökerek diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. Bir an sonra Mac tırısla geldi ve yanağını Charlie'nin kaval kemiğine sürttü.

Kait Mac'e baktı. "Bu sevgiyi gösterir. Buna bunting denir." Erik, "İnsan davranışları konusunda uzman olduğunu biliyordum," diye yorum yaptı. "Şimdi de hayvanları mı inceliyorsun?"

"Hayvanlardan insanlar hakkında çok şey öğrenebilirsiniz." Bakışlarını Mac'ten kaldırdı ve Charlie'yi inceledi, yüzünde küçük bir çatıklık vardı.

Mac Erik'e doğru ilerledi ve başını Erik'in bacağına sürttü. Erik çömeldi ve onu çenesinin altından kaşdı. "Ona Chewie mi dedin?"

"O gibi görünüyor-"

"Kaptan Marvel'ın kedisi," diye bitirdi Kait onun yerine. "Gerçi filmde
-"

"Adı Goose'du," diye ekledi Charlie. "Sanırım *Top Gun*'a bir göndermeydi ve havalı bir kedi ismi. Ama Chewie'yi değiştirmek için bir neden yoktu. Kabul edelim, daha iyi bir yardımcı ismi yok." Erik, Mac ve süper kahramanlar hakkında konuşmaya başladığında sesinin gerginliğini kaybettiğini fark etti.

"I-" Mac ayak bileklerine dolandığında Kait küçük bir nefes verdi ve vücudu kaskatı kesildi.

"Mac de senden hoşlanıyor, Kait," dedi Erik. Charlie'ye doğru baktı. "Onun adı bu. Mac. MacGyver'in Mac'i." Kait'in uzanıp Mac'in başını son derece nazik bir şekilde okşamasını izledi. Hayvanlar hakkında bir şeyler okumuş olabilirdi ama onlarla gerçek hayatta pek fazla deneyimi olmamıştı. Annesinin alerjisi olduğunu söylediğini hatırladığını düşündü.

Tekrar kaldırımdan aşağı inmeye başladılar, Mac de onlarla birlikte yürüyordu. Erik, "İkinizin çizgi romanlarla ilgili, benim ancak çok sınırlı bir şekilde takip edebileceğim sohbetlerinizden birine başlamanızı bekliyorum," dedi.

"Hangi süper kahramanın en işlevsiz ilişkiye sahip olduğuna karar vermeye çalışıyordum." Erik, Charlie'nin yüz ifadesinin çizgi roman meraklılarının sevmesi gereken bir konu için fazla ciddileştiğini düşündü.

"Harley Quinn ve Joker," diye yanıtladı Kait.

"Listenin başında olduğu kesin," diye kabul etti Charlie. "Peki ya iki numaraya ne dersiniz? Hemen hemen her çift bir şekilde berbat durumda."

"Bu çok saçma. Lois ve Superman. Bu kadar yeter."

"Doğru. Süpermen, Aquaman'ın Lois'e bir ders vermek için üzerine bir ahtapot salmasına izin verdi. Lois cinayetle suçlandığında savcı olmaya karar verdi," diye karşı çıktı Charlie. "Savcı. O zaman Süpermen'in Lois'i kurtarmak için yapması gereken tek şey Joker'in ölmesine izin vermektir - eli kolu bağlı oturdu. Lois ve Joker arasında bir seçim yapması gerekiyordu ve o Joker'i seçti."

"Seçim bu değildi. Doğru ile yanlış arasında seçim yapıyordu," diye karşı çıktı Kait. "İlişkilerinin yüzde yüz mükemmel olmadığını kabul ediyorum ama bu onu berbat yapmaz. Süpermen bir süper kahraman ve Lois'e hayran olduğu çok açık. Lois de sadece Superman'i değil, Superman ve Clark'ı seviyor. Ve tek sağlam çift de onlar değil. Hulking ve Wiccan, Bigby Wolf ve Pamuk Prenses, Reed ve Sue, Alicia ve-"

"Veriyorum!" Charlie haykırdı. "bazı iyi çiftler var. Ama tamamen berbat durumda olan çok daha fazlası var." Erik artık çizgi romanlardan bahsetmediğini ya da en azından sadece çizgi romanlardan bahsetmediğini hissetti.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Kait.

Caddeden Charlie'nin evine doğru devam ettiler. "İşte geldim. Birkaç dakikam kaldı." Charlie kapıyı açtı ve içeri girdi. Mac de onu takip etti. "Sanırım Chewie-Mac bir süre bana eşlik edecek." Onlara el salladı ve eve doğru yola koyuldu.

Kait, Charlie'nin duyamayacağı bir yere gelmesini bekledikten sonra, "Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum ama bu adamda bir gariplik var," dedi.

"O sana gelecek. Ona odaklanmaya çalışmayın. Bırak gelsin. Bu genellikle sizin için işe yarar."

Tekrar yürümeye başladıklarında kızgınlıkla oflayıp puflayarak cevap verdi. "Asıl sorunumuza odaklanalım. Soygunların arkasında kim var? Radyo her açıldığında, başka bir soygun olacağını düşünüyorum."

"Daniel hala iyi bir bahis gibi görünüyor. Ama onu işaret eden hiçbir kanıtımız yok. Hemen hemen hiç kanıtımız yok." Görevdeyken ilişki kurma konusunda iyi bir ilerleme kaydettiklerini düşünüyordu ama soygun vakasını çözemezlerse onlara kim nasıl güvenilebilirdi ki?

"Erik!"

Serena'nın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Döndü ve Serena'nın sokakta kendisine doğru koştuğunu gördü. Ona ulaştığında yavaşlamadı, sadece kendini kollarına attı. İkisinin de yere düşmesini engellemek için bir adım geri atmak zorunda kaldı. "Sana da merhaba," dedi ve kız güldü. Onun bu kahkahasını seviyordu, sanki içinde başlayıp dışarıya doğru patlıyor gibiydi.

"Tahmin et ne oldu?" Onun yanıt vermesini beklemedi. "Werecat bölümü için bir çağrı daha aldım. Büyük bir iş. Jackson Evans'la okuyorum. Çoktan . Buna kimya okuması diyorlar. Birlikte cızırdayıp cızırdamayacağımızı görmek için." Kollarını hâlâ ona dolamıştı ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Seninle cızırdadığım gibi."

Onu serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Merhaba, Kait." Dalgalı kızıl-altın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kusura bakma. Biraz-ne var biliyor musun? Üzgün değilim! Bu seçimler için çok heyecanlıyım!" Birkaç adım daha geri gitti. "Siz ikiniz çalışıyorsunuz. İşiniz bitince görüşürüz."

Bununla birlikte, neredeyse sıçradığı o şeyi yaparak sokağa geri dönüyordu.

Çok sevimli bir manzaraydı ama Erik vücudunu bir ağırlığın kapladığını hissetti. Bir his . . . önsezi onu doldurdu.

"Neredeyse kusacakmış gibi görünüyorsun," dedi Kait ona.

"Ben iyiyim." Erik hızla uzaklaştı ve Kait'i ona yetişmek için tırış gitmeye zorladı. "O Tulip değil," dedi Kait.

Ama Erik, Serena'nın içinden fıskıran umudu neredeyse hissedebiliyordu. Bu bölümü içindeki her şeyle istiyordu. Eğer bunu elde edemezse -Erik böyle düşünmesine izin vermeyi reddetti. "O Tulip değil," diye kabul etti.

* * *

"Norberto Foster filminin yıldızının oyuncu koçum olduğuna inanamıyorum. Ayrıca bunlardan hiç içmediğine de inanamıyorum." Daniel Serena'ya bir horchata latte uzattı. "Tereyağlı tarçınlı kurabiye içmek gibi bir şey."

Serena bir yudum aldı ve gülümsedi. "Sıvı formda mutluluk. Oyun nasıl gidiyor?"

"Sahne arkasında oyundan daha fazla dram var," diye yanıtladı Daniel. "Yönetmen dün istifa etti."

"Ne ? Yapımcılar başka birini mi getirecek?"

"Bu ikinci bırakış." Daniel tezgâha geldi ve her zamanki koltuklarına oturdular. "Biri, neyse ki ben değilim, arayıp ne için olduğunu bile bilmediğim bir özür dileyecek, sonra da ona bir dahi olduğunu ve onsuz devam edemeyeceğimizi söyleyecek. Bir gün sonra da geri gelecek."

"Bir keresinde böyle biriyle çalışmıştım. Bir oyuncuydu, yönetmen değil. Tek iyi yanı, onun çılgın davranışlarının oyuncuların ve ekibin geri kalanı arasında bir bağ yaratmış olmasıydı. Birçoğuyla hala arkadaşız. Sanki birlikte bir savaştan geçmişiz gibi," dedi Serena ona. "Bekle. Bunu söylememeliydim. Kimse ölmüyor ya da öldürülmüyordu. Sanki gerçekten tatsız bir iş deneyimini birlikte yaşamışız gibi."

"Bu bizim de başımıza geliyor." Daniel ayaklarını bir çorabın üzerine koydu. "Gösteri bittiğinde memnun . Gerçi her gösteriye gelip, biz ayrılmadan önce bir saat boyunca herkese söylenen tiplerden olabilir."

"Bir keresinde ben de bunlardan bir tane içmiştim." Serena içkisinden bir yudum daha aldı ve *mmmm* diye onayladı.

"Hiç bir oyun yönetmeyi düşündün mü?" Daniel sordu. "Eminim bu işte iyi olurdun."

Serena, "En yakın olduğum şey öğrencilerin sahnelerini yönetmek, ki bunu çok seviyorum," diye yanıtlıyor.

"Lafı açılmışken ..." Daniel cebinden birkaç katlanmış sayfa çıkardı. "Yeni bir sahne eklendi."

Serena elini uzattı ve Daniel sayfaları uzattı. Serena sayfaları çabucak okudu. "Ah, şu korkunç sarsıntılı gülme. Bu çoğumuz için zordur. Durmakta güçlük çekecek kadar çok güldüğünüz bir zamanı düşünebiliyor musunuz?"

Daniel baş ağrısıyla savaşıyormuş gibi parmaklarıyla alnını ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda pek gülmüyorum. Ailem bazı hayallerin gerçekleşmeyeceğini kabul etmem için üzerimdeki baskıyı artırıyor. Belki de otuz beşinci yaş günüm birkaç ay önce olduğu içindir. Marcus daha otuzunda bile değil ve o-"

Serena bir elini kaldırdı. "Dur. Gülmene yardımcı olmuyorum. Her neyse, aklıma çok da uzun olmayan bir süre önce gerçekten çok güldüğün bir an geliyor. Tanıştığımız gün, seçmelerde ne giyeceğimizi konuşuyorduk."

"Oh, evet." Gülümsedi. "Deodorant sürmeyi unutmanın size rolü nasıl kaybettirebileceğini."

"Bunu kaydetmemiş olmamız çok kötü. Bazen doğal gülüşünüzün tam olarak nasıl bir ses olduğunu hatırlamak işe yarıyor." Serena bir an için düşündü. "Hiç gülme yogasını denediniz mi?"

"Angeleno'nun yerlisi olarak mümkün olan her yoga türünü duyduğumu sanıyordum. Ama hayır," diyor Daniel.

"Temel olarak gülmenin fiziksel bir süreç olmasına dayanıyor. Nasıl hissettiğinizden kaynaklanmak zorunda değil. Aslında, duygusal mutluluk hissi fiziksel gülme sürecinden de kaynaklanabilir."

"Uh. Hmmm. Evet, " dedi Daniel ona.

"Benim süper net açıklamama rağmen mi?" Serena başını salladı. "Bir keresinde bir seans yapmıştım. Tek yaptığımız odada dolaşmak, birbirimizin gözlerinin içine bakmak ve 'ha, ha, ha' demektir. Çok geçmeden herkes gerçekten gülmeye başladı. Zor bir dönemden geçiyordum. Öğretmenliği denemeye karar vermeden hemen önceydi. Her neyse, gülme modunda değildim ama bir arkadaşım beni getirdi ve belki bir dakika sahte güldükten sonra gerçekten gülmeye başladım. Ve kendimi çok iyi hissettim."

"Sahneye çıktığımda bir dakikam bile olmayacak"

"Fikir şu ki, vücudunuzu istediğiniz zaman gülmesi için eğitebilirsiniz. Aynı şekilde, ne bileyim, mekik çekmek için de eğitebilirsiniz," diyor Serena

açıkladı. "Bunu denemeliyiz. Tek yaptığımız birbirimize bakıp 'ha, ha, ha' demek. "

Daniel itaatkâr bir şekilde Serena'nın gözlerinin içine baktı ve "ha "ları düz, duygusuz bir tonda söylemeye başladı. Serena da ona katıldı. Ve neredeyse anında ikisi de gülmeye başladı. Kahkahalar azalmaya başladığında, zoraki "ha "lara geri döndüler ve çok geçmeden tekrar gerçek anlamda gülmeye başladılar.

Bayan Trask'ın karşılarında durduğunu fark etmeleri ikisinin de bir anını aldı. "Daniel, böldüğüm için özür dilerim ama çalışma saatlerini kesmek zorundayım," dedi aceleyle, gözleri yerde.

"Bu-" Daniel bir kahkaha daha attı. "Sorun değil. Anlıyorum. Sanki işlerin çok düştüğünü fark etmemiş değilim." O kadar azalmıştı ki, o anda mekândaki tek üç kişi onlardı, yoksa Serena gülme yogası yapmayı önermezdi.

"Yapabilirsem, hayır. Yapabildiğim en kısa sürede seni tam zamanlı olarak geri getireceğim. Şimdilik, bazı vardiyalarını ben devralacağım. General'in dediği gibi, 'Emrettiğiniz kişilerden istediğiniz her şeyi yapın. " Serena, Bayan Trask'ın saçındaki turkuaz çizginin solmaya başladığını fark etti ve yorgun görünüyordu, gözleri şişti. *Zavallı kadın. Buraya pek çok kez ama ona hiç dikkat etmedim*, diye düşündü Serena bir suçluluk duygusuyla.

"Bazı siparişlerin üzerinden geçmem gerekiyor. Bu gece vardiyanda kal ve ayrılmadan önce önümüzdeki hafta için bir program belirleyelim."

Bayan Trask hızla uzaklaşırken, Serena onun mırıldandığını duydu, " 'İnsanların istediklerini elde etmelerinin üç yolu vardır; planlayarak, çalışarak ve dua ederek. "

Daniel zorla gülümsedi. "Ha. Ha. Ha."

* * *

Yavru kediler bir yığın halinde yayılmış, mışıl mışıl uyuyorlardı. Zoomies grubu kulübenin etrafında bir yarışa sokmuş, engellerin altından, üstünden ya da etrafından dolanmıştı. Sonra hepsi birden uykuya daldı, ancak Zoomies'in patileri sanki hala rüyalarında zum yapıyormuş gibi biraz seğiriyordu.

Mac onlara bakarken yavaşça göz kırptı, her ne kadar hiçbiri seni seviyorum işaretini görecektik kadar uyanık olmasa da. Sadece ziyaret edebileceği kadar yakın olan evleri seçmesine rağmen, yavru kedileri kendi evlerinde olduklarında özleyecekti. Ama yavru kedileri

hepsini evine götürdü. Oyuncaklarıyla birlikte. Ve ödülleriyle. Ve yiyecekleriyle. Ve insanlarıyla.

Yine de Diogee'nin sürüyle nasıl başa çıktığını görmek eğlenceli *olurdu*. Mac, Zoomies'in Diogee'nin sırtından aşağı koştuğunu, Lox'un Diogee'nin kuyruğunu ısırıldığını, Sassy'nin burnuna bir pati darbesi indirdiğini ve Bittles'ı hayal edebiliyordu. . . Bittles muhtemelen Diogee'nin patilerinin arasına kıvrılmış, üzerine salya akıtılmasına aldırımıyordu bile.

Bir an için, artık o eve sahip olmadığını unutmuştu. Diogee'yi tekrar görürse, bu sadece uzaktan olacaktı. Yavru kediler kendi evlerindeyken, o yalnız olacaktı. Sürü yok. Ama kediler köpekler ve insanlar gibi değildi, sürüye ihtiyaçları yoktu. Mac nasıl yiyecek bulacağını biliyordu. Uyuyacak sıcak bir yer bulmayı biliyordu. Kimsenin ona bakmasına ihtiyacı yoktu.

Mac yavru kedilerin uyumasını izlemek için kendine bir an daha izin verdikten sonra dışarı çıktı. Hâlâ hangi yavru kedinin nereye ait olduğunu bulmaya çalışıyordu. Bir kez daha bakmak istediği bir yer vardı.

Oraya doğru koşarken, yavru kedileri bulduğu yerin yanından geçti. Kokularından belli belirsiz bir esinti kalmıştı. Çok daha güçlü bir başka koku Mac'in dikkatini çekti. Bunun Daniel'dan geldiğini ve Daniel'ın son derece üzgün olduğunu biliyordu. İnsanın koku izini takip etti. Koku kapalı bir kapıya yöneldi. Mac sert bir kafa darbesiyle kapıyı açtı. O içeri girerken bazı parıltılar şingirdadı. Oynamak eğlenceli olacak gibi görünüyordlardı ama Mac'in eğlenceye ayıracak zamanı yoktu.

Büyük odadaki kanepede yatan Daniel'ı gördü. İnsana giden yolu henüz yarılarmıştı ki şingirtiyi tekrar duydu. Omzunun üzerinden baktı ve sabırsız bir tıslama çıkardı. Sassy onu takip etmişti!

Mac, Daniel'ı kontrol edene kadar yaramaz yavru kediyle uğraşmaya zaman ayırmayacaktı. Sassy iyi olacaktı. Etrafta ona zarar verebilecek hiçbir şey yoktu. Tekrar insana doğru ilerlemeye başladı ama Mac Daniel'a ulaşmadan bir şingirti daha duyuldu. Diğer yavru kediler onu takip etmemiş olsa iyi olurdu. Yapması gerekeni yaparken Sassy'ye göz kulak olmak bile yeterince sorun yaratıyordu.

Kapıdan giren kedi yavruları değildi. İki insan kadındı. İçlerinden biri yüksek sesle "Gördüğünüz en sevimli şey değil mi?" diye bağırdı.

Daniel koltuktan fırladı. "Hoş geldiniz. Bu gece sizin için ne yapabilirim hanımlar?"

"Biz aslında yavru kediyi ziyarete geldik," diye geveledi bir dişi. Diz çöktü ve parmaklarını Sassy'ye doğru salladı. Sassy küçük bir hırıltı çıkardı ve üzerine atladı. "Oooh! Bu bebek dişleri çok keskin. Ama o kadar tatlı ki kızamıyorum."

"Madem buradayız, ben bir buzlu vanilyalı chai latte alayım," diye geveledi diğer kadın. Sonra çömeldi ve Sassy'yi de kendisini ısırma davet etti. İnsanlar. Nasıl oluyordu da kıpırdayan şeylere saldırılması gerektiğini anlayamıyorlardı?

İki kadın ve Daniel konuşmaya devam ettiler. Sonunda gittiklerinde Daniel yere, Sassy'nin yanına oturdu. Parmaklarını uzatmadı. En azından gözlemleyerek öğrenme yeteneğine sahip görünüyordu. Mac yanlarına geldi.

"Bu küçüğün senin olamayacağını biliyorum Mac. Eminim Jamie uzun zaman önce bunun imkânsız olduğundan emin olmuştur. Ama kesinlikle sana benziyor," dedi Daniel bla bla. "İkinizin gerçekten burada olmamanız gerekiyor. Ama madem buradasınız, ben sizinle ne yapacağımı düşünürken küçük bir ikrama ne dersiniz?"

Mac evet-lütfen diye miyavladı. "Treat" bildiği blah-blah'lardan biriydi. muhtemelen daha fazlasını da öğrenebilirdi ama önemli olanların hepsini biliyordu: "ton balığı," "Mousie," "sardalya," "din-din," "akşam yemeği," "kahvaltı," "atıştırma," "lox," "hindi." Gerçekten çabalamadan, insanların birbirlerine ne dedikleri, "kötü kedi" ve "hayır" gibi diğer bazı blah-blah'ları da öğrendi.

"Arkada bir sandviçim var. Ondan biraz tavuk çıkarabilirim. Sütün sizin için pek iyi olmadığını duyduğuma eminim, yoksa size bir şeyler ayarlardım." Daniel uzaklaştı ve Mac dikkatini Sassy'ye verdi. Sanki az önce kötü bir kedicik yapmamış gibi patisiyle yüzünü yıkıyordu.

Sassy en akıllı kedicikti. Belki de kötü bir kedi olmanın eğlenceli olduğunu çoktan anlamıştı. Kendi evine dönene ve artık onun sorunu olmayana kadar bu keşfi yapmamış olmasını diledi.

Daniel geri geldi. Mac'e bir ısırık tavuk verdi, sonra bir tane de Sassy'ye yedirdi. Bir yavru kedinin Mac'ten önce yemek yemesinin uygun olmadığını açıkça anlamıştı. Bebeklerden biri için iyi bir insan olabilirdi ama Mac'in önce onun daha iyi kokmasını sağlaması gerekiyordu.

"Yasalara aykırı , seni pencerenin önüne koyardım. Bu, bazı insanların buraya gelmesini sağlayacaktır," dedi Daniel.

Mac miyavladı ve Daniel ona bir parça daha tavuk verdi. Sassy miyavladı ve Daniel ona ikinci bir parça verdi. Sassy çok hızlıydı.

öğrenen. Daniel da öyleydi.

BÖLÜM 16

"Hiyerarşi Kuralı hangi suç için geçerli değil?" Jandro sordu. "Bu, sınavda çoktan seçmeli bir soru olabilir, ancak gerçekten biliyorsanız, seçeneklere ihtiyacınız olmayacaktır."

"Karbonhidrat komasına giriyorum," diye yakındı Angie. "Sicilya kabuğu almak kimin fikriydi?"

"Senindi," diye hatırlattı Erik ona. "Ve iyiydi." Telefonuna gizlice bir göz attı. Muhtemelen saat ona kadar buradan çıkmış olacaklardı, yani yaklaşık bir saat kırk bir dakika içinde Serena'yı soyup yatağa sokabilecekti.

Angie esnedi. "Ciddiyim. Beynim düşük vitese geçti. Şu anda tamamen sindirimle ilgileniyorum."

Jandro Angie'ye "Bu yıl sınav için endişelenmene gerek yok zaten," dedi. "Hiyerarşi Kuralı şu an için geçerli değil."

"Kundakçılık, motorlu araç hırsızlığı ve haklı cinayet," diye yanıtladı Erik. Yeterince soruyu yeterince hızlı yanıtlarsa, belki çıplak Serena'ya kadar olan süreyi birkaç dakika kısaltabilirdi.

"Üçünü de aldım," dedi Jandro. "Güzel. Sorularımın sonu geldi. Sırada kim var?"

Erik birden kendini ev ödevini unutmuş bir altıncı sınıf öğrencisi gibi hissetti. "Herkesten özür dilerim. Soru getirmemiz gerektiğini unutmuşum. Bir dahaki sefere iki tane getiririm."

"Bir dahaki sefer diye bir şey yok," diye hatırlattı Jandro ona. "İki gün sonra sınava gireceğiz ve Angie ile ben yarın akşam sınavdayız."

"Eminim Kait fazladan bir şeyler bulmuştur." Erik ona doğru baktı. Tabletine bakıyordu, pizzanın çoğu yenmemişti. "Kait!"

Başını kaldırdı. "Ha?"

"Soru sorma sırası sizde." Erik yanında soru getirmediğinden bahsetmedi.

"Ne yapıyorsun orada?" Angie sordu. "Son soruya cevap vermeye bile çalışmadın. Genelde hiçbirimize şans tanımazsın."

"Aranızda Brie ve Molly partilerini duyan var mı?" Kait sordu.

"Sıkılmış futbol annelerinin yaptığı bir şey, değil mi?" Jandro cevap verdi.

"Evet, kitap grubunun yeterince yakın olmadığını düşünen bir kadın duymuştum. Biraz MDMA'nın hepsini birbirine bağlayacağına karar vermiş. Ve herkes brie seviyor," diye ekledi Angie.

"Bunun bir şey olduğunu bilmeyen tek kişi ben miyim?" Erik masanın etrafına bakındı. "Hepiniz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Jandro ona, "Gecikiyorsun, *buey*," dedi.

"Şu anda sorulara ihtiyacımız var." Erik konuyu saptırmak istemiyordu. Serena'nın çıplak kalacağı zamana dakikalar kaldığını hissedebiliyordu. "Kait, bize birkaç soru sor."

Kait onu görmezden geldi. "Shelby Wilcox'un Instagram'ına bakıyorum." "Kimin?" Jandro sordu.

"Charlie Imura'nın kız arkadaşı. Gördüğüm kadarıyla eski sevgilisi," diye yanıtladı Kait.

"Kim?" Jandro sordu.

Oradan asla çıkamayacaklardı. "Charlie Imura mahkemede yaşayan bir adam. Uyuşturucu satıcılığından ev hapsinde," diye cevap verdi Erik.

"Ve eski kız arkadaşının Instagram'ında, bazı arkadaşları bir daha ne zaman brie gecesi yapacaklarını soruyorlar. Molly ile." Homurdandı. "Molly'nin onur konuğu olduğunu ve her zaman partinin can damarı olduğunu anlatıp duruyorlar. Çok kurnazca."

Bu Erik'in dikkatini çekti. "Sence bu yüzden mi Charlie'nin üzerinde bu kadar çok miktarda MDMA vardı? Sence bunu kızlar gecesi için mi alıyordu?"

"Satın aldı, satın aldı. Yargıç için bunun bir önemi yok," dedi Jandro.

Kait kaşlarını çatarak tabletine baktı ve boğulmak üzereydi. Erik, Jandro ve Angie'ye "Sanırım bu gece onu kaybettik," dedi. "Bir şeye kafayı taktığında nasıl olduğunu bilirsiniz. Bana Charlie'de bir terslik olduğunu düşündüğünü söylüyordu ve şimdi de araştırıyor."

"O zaman öyle diyelim." Jandro sırt çantasını kaptı ve notlarını içine tıktırdı. "Karım hâlâ uyanıkken eve gitmek güzel olurdu."

Erik çoktan ayağa kalkmıştı. "Seninle tartışmayacağım."

* * *

Serena deniz fenerinin dairesel merdivenlerini ikişer ikişer çıkmak istedi ama kahvaltı tepsisini düşürmekten korkuyordu. "Uyan. Beyin yemeği getirdim!" diye seslendi yatak odasına girerken.

Erik yan yattı ve ona tepsiyi yere atıp üzerine atlama isteği uyandıran tembel bir gülümseme verdi. Kadın kendini tuttu. "Yumurta, biraz meyve, cevizli tam tahıllı bir krep ve bir multivitamin var. Muayeneniz için tamamen uyanık olmanızı istiyorum." Kadın yiyecekleri komodinin üzerine koydu ve adam onu yatağa çekti.

"Sadece bir krep mi? Ben büyüyen bir çocuğum," diye itiraz etti Erik, iki kolunu ona doladı ve yüzünü saçlarına gömdü.

Serena dirseğiyle onu dürterek, "Bunu hissedebiliyorum," diye şaka yaptı. "Ama ciddi ciddi düşünmen gereken bir zamanda büyük bir yemek yemek istemezsin." Tabaka uzandı ve büyük bir parça krep kopardı. "Ne kadar istersem yiyebilirim. Bugün tek yapmam gereken Jackson Evans'tan çılgınca etkileniyormuş gibi davranmak. Çok kolay."

Erik onun krep parçasını kaptı ve kendi ağzına attı. "Oh, bu çok yanıltıcı. Ben pişirdikten sonra mı?" Kreplerin Whole Foods'ta bulduğu ekstra süslü dondurulmuş krepler olduğundan bahsetmedi. "Bunu sana ödetmenin bir yolunu bulacağım." Kaşlarını kaldırdı. "Gıdıklanıp gıdıklanmadığını bilmediğimi fark ettim."

"Hayır. Ben bir polisim, unuttun mu?"

"Bu hiç mantıklı değil. Sen de bana gıdıklanacak biri gibi görünüyorsun." Serena onun kaburgalarına yöneldi, parmakları bir aşağı bir yukarı uçuyordu. İki saniye içinde gülmeye başladı ve iki saniye sonra da durması için yalvarmaya başladı.

"Kötü olduğunu söyle. Kaba ve kötü olduğunu söyle."

"Kaba ve kötüydüm." Serena gıdıklama saldırısından vazgeçmediği için Erik'in kelimeleri çıkarması birkaç denemesini aldı.

Artık nefesi kesilmişti. "Durmazsan sana hediye vermeyeceğim. Eğer durmazsan hediye vermeyeceğim."

Serena anında gıdıklamayı bıraktı ama parmaklarını onun çıplak göğsünün üzerinde tuttu. "Bana bir hediye mi aldın?"

Derin bir nefes aldı. "İyi şans hediyesi. Kolay seçmelerin için."

Vay canına, ona bir hediye alması, alabileceği her şeyden daha iyi bir hediye idi. Oyunculuğunu tamamen desteklemesinin onun için zor olduğunu biliyordu, her ne kadar onu burada çalışamazsa yıkılmayacağına ikna etmek için çok şey yapmış olsa da.

Tehditkâr görünmeye çalışarak parmaklarını büktü. "Pekala, görelim bakalım."

Yatağın yarısına kadar eğildi ve bir gece önce yerde bıraktığı ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Sanki iki kişinin ne kadar hızlı soyunabileceğine dair dünya rekorunu kırmaya çalışıyordu. Bundan şikâyetçi değildi.

"Ben sarmadım." Adam kadının eline bir şey tutuşturdu. Ne olduğunu anlar anlamaz bir sevinç çılgılığı attı. "Beni yakaladın Polly!" Yanağına şapır şupur bir öpücük kondurdu. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye! Ev-er!"

"Doğru olan bu mu? eBay'de birkaç farklı kompakt vardı," dedi Erik ona.

"Tam olarak doğru olanı. Teşekkür . Yaptığın çok tatlı bir şeydi." Serena ona bir öpücük daha verdi, bu kez dudaklarından. İkisi de bir ısırık daha alacak kadar birbirlerinden ayrılmak istemeden krepler soğumuştı.

* * *

Serena o öğleden sonra giriş yaptığında resepsiyon alanı oyunculardan boştu. Midesi bir parça sinir, bir parça heyecanla küçük bir takla attı. Gittikçe yaklaşıyordu. Kimya okuması için kaç kadının çağrıldığını bilmiyordu ama geçen seferkinden çok daha az olduğu kesindi. Çantasını sıktı, içindeki Polly Pocket pudra kutusunu hissetti ve gülümsedi.

Erkenciydi, bu yüzden kadınlar tuvaletine gitmeye, saçını ve makyajını son bir kez kontrol etmeye, birkaç dakikalığına Wonder Woman olmaya ve belki bir nane şekeri atmaya karar . Kötü nefes kimya katiliydi.

"Sen!" Serena içeri adımını atar atmaz Emily haykırdı.

"Sen!" Serena da karşılık verdi ve Emily'ye sarıldı.

"Menajerim werecat için iki kişi kaldığını söyledi. Diğerinin sen olduğunu umuyordum," dedi Emily ona. "Öyle olmamam gerektiği halde. Şehirdeki en az yetenekli kişi olmasını ummalıydım. Jackson Evans'la okuyacağın için gergin misin? Çünkü ben inanılmaz gerginim. Yatak odamın duvarında onun CW dizisinden bir posterı vardı. Onu gördüğümde ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Pek değil. Ama içten içe. Eğer anlayamadıysanız, çıldırıyorum."

"Önce nefes al," diye talimat verdi Serena. Emily itaatkâr bir şekilde bir yudum hava çekti. "Bence ona aşık olman harika bir şey. Açıkça görülüyor ki, onun

çekici."

"Şey, evet." Emily ona herkes değil bakışını attı. Adam pek Serena'nın tipi değildi ama Serena onun objektif olarak olağanüstü yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bu kimyanın bir parçası. Karşınızdakinden etkilenmek. Ve bunu denemeden bile elde ediyorsunuz."

"Ortaokuldayken hoşlandığım çocuğun üzerine neredeyse kusuyordum," diye itiraf etti Emily. "İşin içinde içki ya da başka bir şey yoktu, sadece sinirliydim. Eğer Jackson Evans'ın üzerine kusarsam, bu iş biter. Ben yokum." Ellerini karnının üzerine bastırdı. "Şu anda kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Kusmayacaksın, şimdi değil, orada değil." Serena'nın aslında bunu bilmesine imkân yoktu ama endişeli olmanın Emily'nin kusacakmış gibi hissetmesine neden olacağından emindi. "Açıkça söylememe izin verin. Jackson'la test yapıyorsun çünkü rol için seninle gerçekten . Her şeyi doğru yaptın. Herkesin bildiği gibi, bir sonraki Emma Stone olabilirsin. Oraya zaten öyleymişsin gibi git."

Emily başını salladı. "Erkeklerin bunu yaşamak zorunda olmaması büyük haksızlık."

Serena, "Erkekler daha büyük yıldız olan aktörlerle kimya testleri yapmak zorunda," dedi. Serena bir an için Erik'in kendisine yarışmaya yardım etmenin iyi bir fikir olup olmadığını sorduğunu hatırladı. Tek bildiği, bunun ona doğru geldiğini hissettiği idi. Emily'ye tanıştıkları ilk gün söylediği gibi, her birinin filmin bütünü olan bulmacaya ne kadar iyi uyduğuna bağlı olacaktı.

"Ama aynı şey değil. Olamaz da. Dünya böyle bir yer değil. Sürekli nesneleştirilen kadınlardır. Bu-"

Bu hiç yardımcı olmuyordu. "Seninle cinsel politikaları tartışmak isterdim ama şimdi olmaz. Sahnenin kendisi konusunda kendini tamamen rahat hissediyor musun?"

Emily başını salladı. "Çalışmayı yaptım."

"O zaman yapabileceğin her şeyi yaptın. Sadece oraya git ve onlara göster."

"Yani onlara göğüslerimi mi göstereyim yoksa-" Emily nefes nefese Marilyn-Monroe-vari bir sesle başladı. Serena güldü ve Emily abartılı bir şekilde dudak büktükten sonra o da katıldı.

"Oraya girmeliyim." Serena aynaya bir göz attı. Üzerinde ilk seçmelerde giydiği, birkaç yeri transparan olan elbisenin aynısı vardı. Bu onu kurt kedi Remy gibi hissettiriyordu ve geri çağırımlar için görünüşünü değiştirmemek daha iyiydi. Belki de onun hakkında bir şey vardı

cevap verdikleri elbise. Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeye başladı. Erik kesinlikle karşılık vermişti.

"Diğer tarafta görüşürüz, Serena."

Serena, "Bütün bunlar bittiğinde kahve içeceğiz -şunu sert likör yapalım-," diye söz verdi. Resepsiyon alanına doğru yürürken yürüyüşünün biraz gevşemesine izin verdi. Yürüyüşünde biraz sinsi bir kedi havası olsun istiyordu.

Masanın arkasındaki kadın gülümseyerek onu içeri buyur etti. Bu kez odada yaklaşık on kişi vardı, bu sayı diğer iki seçmenin iki katından fazlaydı. Dostça bir merhaba dedi, derslerinde gösterdiği enerjiyi gösteriyordu. O bir profesyoneldi ama aynı zamanda oynamak, Jackson'ın Remy karakterinde neleri ortaya çıkaracağını keşfetmek için oradaydı.

Birkaç kişiden gülümseme ve baş sallama işareti aldı ama Jackson, Norberto Foster ve başka bir adam selamını kabul etmedi. Konuşmalarına devam ettiler. Norberto'nun onu olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğrattığını hissetti. Filmlerini seviyor olması onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmiyordu.

Serena'nın yüzme havuzlarından bahsettiklerini anlaması birkaç saniye sürdü. İçlerinden biri kendi havuzunu yenilemeyi planlıyordu. Taş döşemeye karşı kaldırım taşları hakkında herhangi bir fikri yoktu, bu yüzden boş bir koltuğa oturdu ve parmaklarını çantasına koyarak bitirmelerini bekledi, böylece uğurlu tılsımını hissedebiliyordu. Batıl inançları yoktu ama Erik'in bunu ona vermiş olması hoşuna gitmişti.

Dakikalar geçti ve içinde bir sıkıntı oluşmaya başladı. Hiç kimse olması kaba davranmaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Yine de kesinlikle bir seçenek haline getiriyordu. Ayak parmaklarını kıvırdı, sonra biraz gerginlikten kurtulmak için gevşemelerine izin verdi. Davranışlarından rahatsız olduğuna dair herhangi bir işaret görmelerine izin vermeyecekti.

Aslında, bunu kullanabilirdi. Sahnede, Jackson'ın karakteri onunkini ciddi şekilde küçümsedi. Remy'nin önemsiz biri olduğunu düşünüyordu. Onun kolay lokma olduğunu biliyordu. İstedikçe kadar konuş, diye düşündü Serena. Onu ne kadar görmezden gelirlerse, sonunda başladığında o kadar coşacaktı.

Onların konuşmalarına tekrar kulak kabarttı. Şimdi de ateş çukurlarına karşı ateş kapları hakkında konuşuyorlardı. Jackson boş bir koltuktan su şişesini almak için döndü ve bakışları önce yüzünde, sonra da vücudunda gezindi. Tekrar yüzüne baktığında tek kaşını kaldırdı. "Kalkıp arkamı dönmemi ister misin?" diye sordu.

Farkında olmayabilirdi ama seçmeleri o başlatıyordu. Jackson'ın meydan okumayı sevebileceğini düşündü. Kadınlar nereye giderlerse gitsinler onun peşinden koşuyor olmalıydılar. O kadar kolay olmayacaktı.

Adam gülerek onu şaşırttı. "Evet, öyle mi?" diye sordu ama ses tonu şakacı ve alaycıydı. Yine de bu onun bir göt kafalı olmadığı anlamına gelmiyordu. Serena ayağa kalktı ve hızlı bir dönüş yaptı. "Hadi gidelim," dedi Jackson Norberto'ya.

Serena yerini aldı ve Jackson'a baktı, onu ölçüp biçti ve bunu saklamaya zahmet etmedi. Kendi kendine onun da tıpkı Erik gibi olduğunu söyledi. Onu bu elbisenin içinde görmek onu çıldırtıyordu. Onu istiyordu ve Erik'in aksine tüm güç ondaydı, çünkü ona sahip olup olmaması umurunda değildi. Eğlenceli olabilirdi ama mutlu bir şekilde eve yalnız gidebilirdi.

Bir süre beklettikten sonra ilk repliğini söyledi. Ve sahnenin sonuna doğru, Jackson ellerini onun üzerine koyduğunda, onların Erik'in elleri olduğunu hayal etti ve istemsiz bir şekilde ürperdi. Jackson onun dokunuşunun bunu yaptığını düşündü ve onu kendine doğru daha sıkı çekti. Serena son cümlesini söylerken dudaklarının neredeyse Jackson'ın dudaklarına değmesine izin verdi, sonra irkildi ve güldü.

"Güzel," dedi Norberto ona. "Çok güzel. Bir daha bakayım. Jackson biraz daha direnç . Onu istiyorsun ama yalvarmasını istiyorsun. Ve Serena, gittiğin yeri sevdim, ama daha ileri git. Yalvarmanın imkanı yok. Onun üzerindeki gücünü hissedebiliyorsun."

Başını salladı. Bunu başaracaktı.

* * *

"Gerçekten de başardım galiba," diye geveledi Erik. Mac onu ve insan Kait'i fiskiye'nin yanından geçerken izledi. Palmiye ağaçlarından birinin üzerinde bir köpek kokusu yakaladı ve onu iyice kaşımak için durdu. Burası onun yeri ve köpek çışı gibi kokmayacaktı. İnsanlara tekrar yettiğinde, hâlâ gevezelik ediyorlardı. Şaşırtıcı değildi. Uyuklamak kadar zaman ayırmayı hak ettiğini düşünüyor gibiydiler.

"Çalışma seanslarında hemen hemen her şeyi ele aldık. Sürpriz yok." Kait saç örgülerinden birkaçını omzunun üzerinden geçirdi. Bu hareket Mac'in üzerine atlamak istemesine neden oldu ama o yerde kaldı. Yapması gereken işler vardı. Yavru kedi olsun, insan olsun herkesi çözene kadar ona oyun zamanı yoktu.

Charlie'nin ve evdeki diğer insanın Bittles'a sahip olmasını istediğinden neredeyse emindi. İkisi de en küçük yavru kediye gereken ilgiyi gösterecekti.

hak etmişti. Ama Charlie günlerdir mutsuzluk kokuyordu. Mac'in mahallesine taşındığından beri burnuna hep bir hüzün kokusu gelirdi ama şimdi o kadar güçlüydü ki Mac'in bıyıklarını titretiyordu.

Mac, Kait'in yanındayken kokusunun değiştiğini fark etmişti. Kait'in kokusu da onun yanındayken değişmişti. Kait ona Jamie'nin sürü arkadaşı bulmadan önceki kokusunu hatırlatan yalnızlık kokusunun bir kısmını, Charlie de hüzünlü kokusunun bir kısmını kaybetmişti.

Elbette, insanların burun yerine sadece et parçaları vardı. İnsanlar birbirlerinin kokusunu alamıyorlardı, o halde etraflarındaki insanların ne hissettiklerini bilmeleri nasıl beklenebilirdi? Eğer bilebilselerdi, çok daha mutlu olurlardı.

"Serena'yı ziyarete gider misin?" Kait boş boş konuştu. "Bir süre tek başıma dolaşacağım."

"Eğer eminseniz." Erik yavru kedilere doğru koştu. Ama Mac görmek istediğinin yavru kediler olmadığını biliyordu. Serena'ydı. Biraz kedi gibi düşünmeye başlamıştı. En mutlu olduğu yeri biliyor ve oraya gidiyordu.

Kait hâlâ bir insan gibi davranıyordu. Belli ki daha iyi kokmasını sağlayan şeyin ne olduğunun farkında bile değildi. İnsanlar kendi kokularını alabilirler miydi? Burunları en azından bu kadar iyi çalışıyor olmalıydı, değil mi?

Belki de değildir. Kait Charlie'nin olduğu yerden uzaklaşmaya devam etti. Mac arkasını döndü, kuyruğunu kaldırdı ve Charlie'ninkine doğru birkaç adım attı. Jamie'nin "buraya gel" anlamına geldiğini bildiği miyavlamayı yaptı. Kait arkasına bile dönmedi.

Mac miyavlamayı ulumaya çevirdi ve bu onun dikkatini çekti. Tekrar uludu ve koşmaya başladı. Onun da peşinden koşmaya başladığını duydu. İyi insanmış. Mac Charlie'nin evine doğru koştu, çitin üzerinden tırmandı ve koşmaya devam etti.

Ama Kait durdu. Onun kapıyı nasıl açacağını bildiğini biliyordu. Neden gelmiyordu? Bir nefes aldı ve en yüksek, en gürültülü bağırisını yaptı, David'e "ölüleri uyandıracaksın" dedirten bağırisını.

Kait hâlâ bahçeye gelmedi ama Charlie evden çıktı. "Kendine zarar mı verdi?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum." Kait bir elini kapıya dayadı. "Buraya koşarak geldi. Topallamıyordu ya da başka bir şeyi yoktu. Belki de bir arı sokmuştur? Onu bu kadar çılgınca davranmaya itecek bir şey görmedim."

Charlie koşarak Mac'in yanına gitti ve ellerini nazıkçe Mac'in vücudunda gezdirmeye başladı. "Hiçbir şey hassas görünmüyor."

"Artık ağlamıyor..."

"Ona biraz su getireceğim. İçeri gelmek ister misin?"

Kait kapıyı açıp bahçeye girdiğinde Mac mırıldanmaya başladı. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Eğer beni droid ebeveynlerin en kötü beş Spidey hikayesinden biri olduğuna ikna etmeye çalışacaksan, dinlerim ama sana bunun olmayacağını söylemek zorundayım."

"Bunun çizgi romanlarla bir ilgisi yok."

"Şartlı tahliye memurumla mı ilgili? Çünkü ben her randevuya giderim." Charlie Mac'i kucağına aldı ve başını okşadı. Mac daha yüksek sesle mırıldandı. Bu Bittles için bir insandı. Bittles kardeşleriyle kucaklaşmayı çok severdi.

"Kız arkadaşınla ilgili," diye geveledi Kait.

Charlie'nin Mac'i kavrayışı sıkılaştı. Mac kaçmaya çalışmadı. Charlie'nin kokusu korku kokuyordu. Mac'e ihtiyacı vardı. "Benim kız arkadaşım yok."

"Eski sevgilin. Shelby Wilcox. Instagram'ı herkesin görmesine izin veriyor. Görünüşe göre yakın arkadaşı Molly ile başka bir partiye hazırlanıyor. Ve biraz brie." Mac, Charlie'nin kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. "Bilmek istediğim şey, sen ev hapsindeyken Molly'yi nasıl alacağı?"

"Neden bilmiyorum."

"büyük miktarda MDMA bulundurduğun için nasıl tutuklandığından bahsediyorum. Kız arkadaşının vermeyi sevdiği türden bir partiye yetecek kadar." "Shelby uyuşturucu sattığımı öğrendiğinde şok oldu. . Bununla başa çıkamazdı," diye boş boş konuştu Charlie.

"Eğer bana yalan söyleyeceksen, kalmamın bir anlamı yok." Kait uzaklaştı.

Mac onun ardından bakakaldı. Tatlı Sardinesies! Onu yola getirmek için tam olarak ne yapması ? Ona bir tasma takıp diğer ucunu Charlie'ye mi verecekti?

BÖLÜM 17

Erik konuşabilecek duruma geldiğinde, "Bir hiç uğruna tükenip gideceğim," dedi. "Öğle yemeği yemeyeli üç gün oldu."

"Öğle yemeği saatinde yemek yiyebiliriz, eğer buysa."

Serena cevap verdi. Hâlâ ona sarılmıştı ve deniz fenerinin yüksek pencerelerinden öğle güneşi tenini altın rengine, saçlarını da solgun alevlere dönüştürüyordu. Bu konuda şiirsel olmak. Elinde değildi. Onu görmek ona şiirsel hissettiriyordu.

"Hayır, bunu yapamam. Fedakârlık yapmaya devam edeceğim. Bir dahaki sefere kendini büyük bir film yıldızının cazibesine kaptırmak zorunda kaldığında daha fazla malzemeye ihtiyacın olabilir." Jackson Evans ona dokunduğunda aklına onun gelmiş olması hâlâ hoşuna gidiyordu. Jackson Evans.

"Yastığımın altına biraz kraker koyacağım," diye söz verdi Serena. "Gücünü korumaya ihtiyacın var."

Erik güldü. "Beni yataktan atmayacağını mı söylüyorsun?"

Serena'nın "bana parayı göster!" diye bağırان telefonu tarafından bölündü. "Menajerim," diye açıkladı. "Onu almalıyım." Adamın üzerinden kaydı ve yatağın başucundaki masadan telefonu aldı. "Merhaba, Micah."

Erik onun gülümsemesinin solmasını, ardından dudaklarının titremesini engellemeye çalıştığı için gerilmesini izlerken içi sıkıştı. Başını salladı, tekrar salladı, sonra hiçbir şey söylemediğini fark eder gibi oldu. "Anlıyorum. Filmin geneline en çok kimin uyduğu meselesi." Bir eliyle gözlerinden süzölmeye başlayan yaşları sildi.

Midesi şimdi bir kaya gibi hissediyordu. Rolü alamamıştı. Seçmelerde başarılı olacağından o kadar emindi ki rolü alamamıştı. Kendi telefonunu eline aldı ve saate baktı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Devriye ekibi bir ilerleme toplantısı yapıyordu.

"Beni oraya soktuğun için sana bir karton Big Hunks borçluyum," dedi Serena. Yüzü buruşmuştu ama sesi sakindi. Hayır, sakinlikten de öteydi. Neşeliydi. "Norberto Foster ve Jackson Evans ile bir seçme mi? Sırf bu bile bana büyük bir zamanlama yaptığımı hissettiriyor." Yorganı iki eliyle kavrayarak dinledi.

Erik bir ayağını uzattı ve boxer külotunu kancalamayı başardı. Serena "Yakında konuşuruz" dediğinde onları giyiyordu. Kelimeler ağzından çıktıktan bir süre sonra hıçkırarak ağlamaya başladı, yüzü ellerinin arasındaydı, omuzları titriyordu.

Oraya git, diye emretti Erik kendine. *Onu rahatlat.* Ayağa kalktı ve pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini ilikledi, sonra kendini yatağa oturmaya ve kollarını ona dolamaya zorladı. Kadın yüzünü Erik'in omzuna bastırdı ve ılık gözyaşlarını Erik'in tenine bulaştırdı. "Bunu çok istedim."

"Yaptığımı biliyorum." Kızın telefonundaki saate bir göz atmayı başardı. Gerçekten gitmesi gerekiyordu. "Biliyorum," diye tekrarladı.

"O seçmelerde de harikaydım." Geri çekildi ve ona baktı. "Norberto bana ve Evans'a bir sahneyi farklı şekillerde deneyerek altı ya da yedi kez oynattı. Ben içeri girdiğimde ikisi de pislik olsa da, gerçekten içine girdiler. Ben de onlarla birlikteydim. Onlara nasıl doğaçlama yaptığımı, nasıl yönlendirme aldığımı gösterdim. Yemin ederim yanıyordum."

"Biliyorum." Beyni daha fazla kelime bulmayı reddediyordu. "." Elbette biliyordu. Seçmelerden ve sınavdan sonraki gece buluştuklarında ona her ayrıntıyı anlatmıştı. O zamandan beri birkaç kez daha her ayrıntıyı anlatmıştı. O kadar heyecanlı ve hevesliydi ki.

Ve işte o zaman sert bir şekilde çarparsın. Ona ihtimalleri bildiğini söylemişti. Ona sadece reklamda oynamanın bile bir başarı olduğunu söylemişti. Ona şansın da yetenek kadar rol almanın bir parçası olduğunu, çünkü birinin ne kadar yetenekli olduğu kadar ne aradıklarıyla da ilgili olduğunu söylemişti.

Erik ona sarıldı ve başının üstünden öptü. "Gitmek zorundayım. Özür dilerim. Toplantım var." Geri çekildi ve yataktan kalktı. Giyinmeye devam ederken, "Geç kalmam kabul edilebilir bir şey değil, atlamayı unut," diye ekledi.

Serena yorganı çıplak vücuduna sardı. "Evet, tabii ki. Git."

"Seni ararım." Erik ilk basamaktan aşağı indi ama ikinci basamağa geldiğinde basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Biraz hava alması gerekiyordu. Deniz fenerinde hiç hava yokmuş gibi geliyordu.

İstasyona giderken camları açık tuttu ve biraz yürüyebilmek için otoparkın en ucunda bir park yeri aldı. İşe yaramadı. Hiçbir yerde yeterince hava varmış gibi hissetmiyordu.

Bir kez daha zaman kontrolü yaptı ve erkekler tuvaletine gitmeye karar verdi. Toplantıya erken gitmek istemiyordu. Kait ona bir göz atacak ve

Bir sorun vardı ve bu konuda konuşmak istemiyordu. Ne ona, ne de başkasına.

Toplantının başlamasına bir dakika kala Erik banyodan çıktı ve koridordan geçerek derme çatma ekip odasına doğru yürüdü. Zamanlaması mükemmeldi. Saha subayları Onbaşı Hernandez içeri girmek üzereydi. Erik onu takip etti ve Kait'in yanındaki her zamanki yerine oturdu. Telefonu titredi. Mesajı kontrol etti.

Serena

Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?

Cidden mi? Gideli bir saat bile olmamıştı ve kadın onun bir toplantıda olduğunu biliyordu. Hernandez sıkışık odanın ön tarafına bir sandalye çekti. "Başlamadan önce bir duyurum var. Dedektiflik sınavına giren ekibimizin üç üyesi de sınavı geçti."

"*Menos mal!*" Jandro alnındaki teri siliyormuş gibi yaptı. "Her gün çuvalladığımı düşündüğüm başka bir soruyla karşılaşıyordum."

Kait, Erik'e dirsek attı. "Sana geçeceğini söylemişim."

Karnındaki taş sanki bir kayaya dönüşmüş gibi hissetti. Gördün mü? Serena'yla olan bu şey şimdiden her şeyi değiştiriyordu. Harika bir şey için bile mutlu olamıyordu, çünkü onun ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. "Geçeceğinden hiç şüphem yoktu," diye yanıtladı Kait'e gülümsemeyi başarak.

Sean, "Gelecek yıl sınava girdiğimde hepinizin puanını geçeceğim," diye duyurdu.

Tom, "Kuzu döner mi yoksa sığır konservesi ve lahana mı osuruğunuzu daha kötü kokutur diye sorulmayacağını biliyorsunuz," dedi ve herkes, hatta Hernandez bile güldü.

"Sınavı geçmenin otomatik olarak dedektifliğe terfi etmek anlamına gelmediğini unutmayın. Hepiniz mülakata gireceksiniz," dedi Hernandez. "Devam edelim. Raporlarınızı okudum ve hepiniz görev yerlerinizde varlık gösterme konusunda ilerleme kaydetmişsiniz gibi görünüyor. Gönderdiklerinizden daha fazlasını duymak istiyorum. Orada işler nasıl gidiyor?"

Erik konuşmak istemiyordu. Kait'in halletmesine izin verdi. Onun için sorun olmazdı. Düzenli ve ayrıntılı cevaplar vermekte iyiydi. Ve evet, o zaten konuşuyordu, ilk konuşan oydu. Sadece yarım yamalak dinledi. Zaten onun söyleyeceği her şeyi biliyordu.

Birkaç dakika sonra telefonu tekrar titredi. Yine Serena olmamasını umuyordu. Hızlıca bir göz attı.

Kait
Neyin var senin?

Erik
Hiçbir şey.

Kait
Eşek tozu. Ne?

Erik
Serena rolü alamadı.

Belki bu Kait'i sustururdu. Ayağını onunkine vurdu, bu Kait'te "bu berbat" demenin bir yoluydu. İyi oldu. Şu anda daha fazla soruyla uğraşamazdı.

Yaklaşık bir buçuk saat huzur içinde, çoğunlukla görüşerek ve sonunda sınavla ilgili tebriklerini sunarak geçirdi. Ama dışarı çıkar çıkmaz Kait onun peşine düştü. Otoparka doğru ilerlerken "Serena nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Zor." Kadının ayrıntı istemeyeceğini umuyordu.

"Son seçimlerin çok iyi geçtiğini düşündüğünü söylemiştin."

"Evet. Yani şimdi ezildi." Bu kadarını söylemek Erik'in içinde bir şeyleri kırmış gibi hissettirdi ve aniden konuşmayı bırakamadı. "Bunun olacağını biliyordum. Kendine tuzak kurduğunu biliyordum. Bu bir-" Kait'in hatırı için kendini sansürledi. "Bu lanet olası bir Norberto Foster filmi. Onu bir yıldız yapabilirdi. Ama o anlamadı. Ayrıldığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tıpkı Tulip'teki gibi. Tıpkı onun gibi. Neden kendimi bu işe bulaştırdım-" Tekrar durdu, kendini kontrol etti. "Başka bir lanet olası özentiye mi bulaştım?"

Devriye arabasına ulaştıklarında Kait, "Serena ve Tulip aslında birbirlerine hiç benzemiyorlar," dedi.

"Belki bazı açılardan değil ama ikisi de oyuncu ve ikisi de Los Angeles'a gelen diğer herkes gibi buraya şöhret ve servet hayaliyle geldiler. Serena beni daha pratik olduğuna, daha

cezalandırıldı. Ama geldiğinde ne gördüm? O iyi olmayacak, Kait. Ve ben bunu tekrar yaşamayacağım. Serena ile uzun süreli bir ilişkim yok. Parçaları toplamaya çalışmak zorunda kalmamalıyım. Zaten işe yaramayacak."

"Serena senin üç kez buluşup çıktığın kızlardan biri değil. Ona öyleymiş gibi davranamazsın." Kait anahtarlığını parmakladı ama kapıyı açmadı.

"Onunla o kadar çok çıkmadım."

Kait cevap olarak sadece ona baktı. Adamın söylediklerinin saçmalık olduğunu bildiğini biliyordu. Ya da saçmalık ya da o ne derse desin. Serena'yla pek fazla çıkmamış olabilirlerdi ama onu eve, yatağına davet ettiğinden beri neredeyse her boş anlarını birlikte geçirmişlerdi. Çok uzun günler olmamıştı ama kendine bile bunun sıradan bir kaçamak olduğunu iddia edemezdi. Bu, onunla birlikte olmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Kendini düşünmek zorundaydı.

"Şimdi oraya gitmek ister misin? Sen onunla konuşurken ben de etrafta bir tur atabilirim."

O sabah Storybook Court'a gitmişlerdi ve öğleden sonra da destekli yaşam topluluğuna gitmeyi planlamışlardı. "The Gardens'a gidiyoruz. Onu görmek istemiyorum, Kait." Avluda her devriye gezdiklerinde ondan uzak durmayı başaracağını umuyordu. O kadar uzun süre buralarda olmayacağından emindi. Muhtemelen toparlanıp uçak bileti alacak kadar uzun bir süre.

Kait sabırsızca ofladı. "Ondan ayrılmak için onu en az bir kez daha görmek gerekecek."

Ondan ayrılmak mı? Sıradan bir kaçamağın ötesindeydiler, ama ayrılmayı gerektirecek bir şey içinde miydiler?

"Onunla konuşmalısın Erik," dedi Kait, Erik cevap vermeyince. "Ona mesaj atarım."

Kait onun bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi ve sonra, "Bu yeterince iyi değil," dedi.

Öyle olmak zorundaydı. Onunla yüz yüze konuşmakla başa çıkamazdı. Henüz iyileşmemiş olacaktı. Muhtemelen hâlâ ağlıyor olacaktı. Cep telefonunu çıkardı.

"Erik, hayır," diye itiraz etti Kait.

"Yapabileceğimin en iyisi. Hala sürmek istiyor musun?"

Kait arabanın kilidini açtı ve tek kelime etmeden arabaya bindi. Erik yolcu koltuğuna oturdu. Kait arabayı çalıştırırken, Serena'nın adını aradı. Bu işi bir an bitirmek istiyordu. Ama tek yapabildiği, Serena'ya gönderdikleri mesajlara bakmaktı.

Son zamanlarda değiş tokuş edildi. Eğlenceli, şakacı, seksi. Ne yazacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kelimelerin bir önemi olmadığına karar verdi. Zaten bunu söylemenin iyi bir yolu yoktu.

Erik

Geri gelemem. Bu benim işime yaramayacak. Her şey için iyi şanslar.

Mac yavru kedilere bir karton kutunun ne kadar eğlenceli olabileceğini göstermeye çalışıyordu. Kulübedekilerden birini boşaltmış ve . Sassy hemen içine girdi ama diğer bebekler ilgilenmedi. Lox mama kabında kırıntı arıyor, Zoomies zum yapıyor ve Bittles Max'e yakın oturuyordu.

Serena'dan bir mutsuzluk kokusu aldı. Saatlerdir kokusunu alıyordu. Mac hayal kırıklığıyla oflayıp pufladı. Sürekli bu kokuyu alırken yavru kedi eğitimine nasıl odaklanacaktı?

Yapamazdı. Ama ne yapacağını biliyordu. Önce olası yavru kedi evlerinden birini ziyaret etmesi gerekiyordu. Çok hızlı büyüyorlardı. Onları yerleştirmenin zamanı gelmişti.

Mac, Bittles'in başını yaladı, sonra da tüneli arka bahçeye doğru sürdü. İki blok boyunca hızla Marcus adındaki insanın yaşadığı binaya gitti. Elinde bir torba yiyecek taşıyan başka bir insan içeri girdiğinde

-Mac, takoların kapıyı açtığını düşündü.

Takoları seviyordu ve insanı paylaşmaya ikna edebileceğinden emindi ama zamanı yoktu. Çok fazla sorumluluğu vardı. Merdivenleri tırıs tırıs çıkarak Marcus'un evine açılan kapıya geldi. Marcus'un içeride olduğunu kokusunu alabiliyordu, bu yüzden yüksek sesle miyavladı.

Marcus kapıyı açmadı. Mac birkaç kez daha miyavladı. Marcus gelmedi. Bu iyi değildi. Bir insan her zaman ilk miyavlamaya cevap vermeliydi. Ama Marcus başka açılardan da kabul edilebilir biri çıkarsa eğitilebilirdi. Son seferinde fıstık ezmesini Mac'le paylaşmıştı.

Mac arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve pençelerini kapı tokmağına doladı. Pençeleri kaymadan önce biraz döndü. İki deneme daha yaptı ama sonra içeri girdi. Açık alan miktarını hâlâ onaylıyordu. Yakınlaştırmak için bu kadar çok alan varken zıpızıplar buraya bayılırdı.

Şimdi Marcus'u gözlemlemesi gerekiyordu. Belki onunla biraz miyavlama eğitimi bile yapabilirdi, böylece Zoomies buna gerek kalmayacaktı - eğer Mac burayı Zoomies'in evi olarak seçerse. Marcus'u yerde bir şiltenin üzerinde yatarken buldu.

Güneşli bir yerde öğleden sonra daha iyi olduğunu herkesin bilmesi gerektiği halde panjurları kapatmıştı. Yanında bir tabak kraker ve fıstık ezmesi duruyordu. Mac bunu görmezden geldi. Marcus'un yanına kıvrıldı. İyi bir uyku arkadaşı olup olmadığının belirlenmesi gerekiyordu Jamie birlikte kestirmek için mükemmeldi ama David çok fazla hareket ediyordu. Bir keresinde neredeyse Mac'in üzerinden yuvarlanıyordu!

Neden Jamie ve David'i düşünüyordu ki? Artık nasıl uyudukları önemli .

Mac, Marcus'la birlikte kısa bir şekerleme yaptı ve bunu keyifli buldu. İnsanı uyandırmamaya karar verdi. İhtiyacı olan bilgiyi toplamıştı. Marcus endişeli kokuyordu. Belli ki bir yavru kediye ihtiyacı vardı. Bir yavru kedinin oynaması için çok fazla alanı vardı, paylaşmaya istekliydi ve yatağını paylaşan bir kedinin uykusunu bölmüyordu. Sadece bir yavru kediye ihtiyacı yoktu, bir yavru kediye hak ediyordu.

Mac dışarı çıkarken ısıltılı bir şey gördü. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Serena'nın da en azından Erik dönene kadar bir ısıltıya ihtiyacı olduğu açıktı. Erik onu ısıltıdan daha iyi hissettirirdi ama ısıltı da yardımcı olurdu.

Koşarak eve döndü ve doğruca Serena'nın kapısına gitti. İçeri alınmak için miyavlayabilmek için ısıltıyı yere bıraktı. Belki de o uykuyu almamalıydı. Serena eskisinden de kötü kokuyordu. Ama Marcus'u değerlendirmesi gerekiyordu. O sadece bir kedi idi. Aynı anda sadece üç ya da dört şey yapabiliirdi.

Serena kapıyı açtı. İyi insan. Bir pençesini uzattı ve parıltıyı nazikçe ona doğru itti. Kızın nefesi kesildi. Hoşuna gitmişti! Seveceğini biliyordu.

Şimdi yavru kedi eğitime dönmek zorundaydı. İşi hiç bitmemişti.

* * *

Serena polisi aradı. Ne olacağını bilmesine rağmen başka seçeneği yoktu. Erik ve Kait'i göndereceklerdi. Hâlâ o mesajın etkisindeyken Erik'i görmek zorunda kalacaktı. O mesaj! Erik'in işten çıkar çıkmaz gelip onu neşelendireceğini, belki yemeğe falan çıkaracağını düşünmüştü. Onun yerine, o mesaj!

Tulip tarafından incitildiğini biliyordu. Bunu anladı. Ama bu da neydi? Serena ve Erik birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı ama hadi ama. Onu Tulip gibi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Onunla hiç tanışmamış olmayı diledi. Keşke ona hiç yemek yapmasaydı ya da ona Polly'nin

Ya da onu güldürdü. Onu yatağına hiç getirmemiş olmayı diledi. Çünkü şimdi canı çok yanıyordu. Lanet olsun ona!

Birazdan orada olur. Kapıya enkaz gibi bakarak cevap vermeyecekti. Koşarak yukarı çıktı ve yeşil, uçuşan elbisesini giydikten sonra aceleyle banyoya girdi. Şişmiş yüzünü ve kızarmış gözlerini görünce inledi. Elinden geleni yaptı; birkaç damla su, biraz Visine, biraz kapatıcı, pudra.

Kapı zili çaldı. Renkli dudak kremi sürmek için bir an durdu, sonra aşağıya döndü. O bir oyuncuydu. Bununla başa çıkabilirdi. Çıglık atmayacaktı, ağlamayacaktı. Az önce kalbinin üzerinde tepinmemiş gibi görünmesini sağlayacaktı. Onu incitebilecek kapasitede olduğunu düşünmesini istemiyordu. En ufak bir şekilde bile.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi kapıyı açtığında, hem Erik'e hem de Kait'e baktığından emin olarak. "Mac üzgün tavşanlarla geldiğinde inanmadım. Üzgün Tavşanlar olduğuna emin olduğum şey."

"Görebilir miyiz?" Kait sordu.

Serena kapıyı engellediğini fark etti. "Elbette." İçeri girebilmeleri için geri çekildi. Erik yanından geçerken onun kokusunu aldı. Hâlâ *onlar* gibi kokuyordu. Öğle yemeği molasından kalma. Çok hafifti ama Serena tokat yemiş gibi hissetti.

"Onu mutfığa koydum. Sadece kenarlarına dokunmaya çalıştım. Kapının eşiğinde bırakmak istemedim." Onları mutfak masasına götürürken ses tonunu gerçekçi tutmayı başardı.

"Mac şimdi nerede?" Kait heykelciği bir kanıt torbasına koyarken Erik sordu.

"Bilmiyorum. Kapıda miyavladı. Ben de açtım. Üzgün Tavşancıklar karşılama paspasının üzerindeydi." Konuşurken kendini ona bakmaya zorladı. Arkasına dönüp baktığında ela gözleri tenini yakıyormuş gibi hissetti. "Hemen polisi aradım."

"Yani, heykelciği taşıyan kediye gerçekten görmediniz mi?" Erik sordu.

"Hayır ama yine de biraz nemliydi. Sanırım ağzında olduğu için." cevap verdi. "Tek bildiğim bu." Onun evinden gitmesini istiyordu.

Kait, "Başka bir sorumuz olursa sizinle irtibata geçeriz," dedi. "Seçmelere katıldığınız rolü alamadığınızı duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Serena. "Duyduğumda ağlama krizine girdiğimi itiraf etmeliyim. Ama reddedilmek aktör olmanın bir parçası." Kendisinden etkilenmişti. Cevabı rahat ve arkadaşça bir şekilde vermişti. Konuşuyor olmasına rağmen

Erik'in ondan ayrılma sebebi hakkında. Ne yani? İki saniye bile üzülmesine izin yok muydu? Hâlâ üzgündü. O kısmı gerçekten istemişti. İnsan olmaması mı gerekiyordu? Duyguları olmaması mı gerekiyordu?

"Siz ikiniz içecek bir şey ister misiniz?" *Bunun için bana bonus puan*, diye düşündü Serena.

Kait ona, "Bu konuda bir rapor hazırlamamız gerekiyor," dedi. Kapıya doğru yürümeye başladı. Erik ve Serena da onu takip etti. Serena onun kokusuyla tekrar karşılaşmak istemediği için biraz geride durdu. Kapıyı arkalarından kapattığında yere çöktü ve kollarını dizlerine doladı. Kendine gelmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Nefes al, dedi kendi kendine. *Bunu kullanabilirsin*. Ama bu duyguyu gelecekteki bir bölüm için saklamak istemiyordu. Böyle hissettiğini unutmak istiyordu. Onu bu şekilde hissettiren şeyin ne olduğunu unutmak istiyordu.

Erik'i unutmak istedi.

BÖLÜM 18

Erik'le birlikte deniz fenerinden uzaklaşırken Kait, "Bana yıkılmış gibi görünmedi," diye yorum yaptı.

"Onu görmediniz. Her şeyini kaybetmiş gibi ağlıyordu, bir parçasını değil, her şey," diye yanıtladı Erik.

"Onu gerçekten bir daha görmeyecek misin?"

Erik, "Elimden gelirse hayır," diye cevap verdi. "Konuşmasak olmaz mı-"

"Bu kedi! Mac! Ağzında bir şey var!" Kait haykırdı. Onun peşinden koştu ve Erik de onu takip etti. Çok uzağa gitmedi, sokağın karşısındaki Charlie'nin evine kadar gitti. Kapıya ulaştığında bir şeyi yere bıraktı ve miyavlamaya başladı.

"Geliyorum!" Charlie bahçedeki her zamanki yerinden seslendi.

Erik, Mac'in taşıdığı şeyi görebilmek için çömeldi. Yavru kedilerden biriydi. Erik'e doğru gelmeye başladı, ama Mac onu nazıkçe ensesinden yakaladı. Charlie kapıyı açtığında Mac yavru kediyi onun ayaklarının dibine bıraktı. Yanağını yavruya sürttü, neredeyse onu devirecekti, sonra döndü ve koşarak uzaklaştı.

"Zoinks!" Charlie de çömeldi ve yavru kediyi çenesinin altından . Erik onun yavruların en küçüğü olduğunu fark etti. "Az önce ne oldu?" "Sanırım az önce bir kedi yavrusu evlat edindin," diye cevap verdi Kait. Diz çöktü ve yavru kedinin başını okşadı, parmakları Charlie'ninkilere süründü.

"Mac bir yavru kediyle ilgileniyor. Bunu senin alman gerektiğine karar vermiş gibi görünüyordu. Ama kedilerin bu şekilde düşünebileceğini sanmıyorum, değil mi?" Erik sordu.

"Yapabilseler de yapamasalar da, bu küçük adamın bir eve ihtiyacı var." Kait, Charlie'nin gözleriyle karşılaştı. "Ona bakacak mısın?"

"Sence yapmalı mıyım?" "

'Büyük bir güçle-' "

" 'Büyük bir sorumluluk da gelmeli. "

Kait gülümsedi. "Alıntıyı doğru anlamışsın. Bunu yapacağını bilmeliydim."

Erik ayağa kalkarak Charlie ve Kait'in konuşmalarına devam etmelerine izin verdi. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Eve gidene kadar bekleyemezdi,

belki ışık fikstüründe istediği patina üzerinde biraz çalışabilirdi. Eski hayatını geri istiyordu.

"Büyük bir güce sahip olduğumu söyleyemem." Charlie ayak bileğindeki bileziğe dokundu. "Bir kedi için, bence öyle. Eğer yiyecek sağlayabiliyorsan, bu büyük bir güçtür."

Kait cevapladı.

"Ben bakkala bile gidemiyorum. Ama teyzem gidebilir ve bahse girerim buna bayılır." Ayağa kalktı ve yavru kediye göğsüne yasladı. "Yıllar önce bir kedisi vardı ama o öldükten sonra başka bir kedi almaya asla dayanamadı. Bunun nasıl ortaya çıktığına dair hikâyeye karşı koyabileceğini sanmıyorum."

Kait ayağa kalktı. "Sadece üç ay daha ev hapsinde kalacaksın."

Charlie Erik'e baktı. "Bunu hep yapar mı? Sanki dosyamı ezberlemiş gibi."

"O her zaman titizdir," diye yanıtladı Erik. "Ama bence seninle ilgili olarak biraz daha ileri gitti."

Kait'in kulak memeleri kızardı. Bu sadece kızdığı zaman olmuyordu. Utandığında da oluyordu ama Kait kolay kolay utanmazdı. Muhtemelen onun çenesini kapalı tutmasını diliyordu ama Erik'in umurunda değildi. Kabul etse de etmese de onunla ilgileniyordu ve bunu neden bilmesin ki?

Erik Serena'nın evine hızlıca bir göz attı. Sanki pencerelerden birinden onu izliyormuş gibi kaşıntılı bir hisse kapıldı ama onu göremedi. *Kendini kandırıyor*sun, diye düşündü. *Muhtemelen seni bir daha görmek istemiyordur.* Onun istediği de buydu. Midesi çalkalandı. Ayrılığı kötü idare etmişti. Kait mesajlaşma konusunda muhtemelen haklıydı. Ama o ve Serena birbirlerini sadece birkaç haftadır tanıyorlardı.

Charlie ve Kait'in konuşmalarına geri döndü. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

"İlginç bir şey bulabildin mi?" Charlie sordu.

"Tam olarak senin hakkında değil. Ama kız arkadaşını öğrendim-" "Eski kız arkadaşım," diye düzeltti.

Kait yavaşça başını salladı. "Eski kız arkadaşım. Mühürlü bir sabıka kaydı olduğunu öğrendim. Çocuk yaşta sabıkası olan birinin daha sonra bir suçtan suçlu bulunması halinde, sabıka kaydının mühürünün açılabilirdiğini ve kişinin hüküm giydiğinde dikkate alınabildiğini biliyor muydunuz?"

Cevap vermedi. Başını eğdi ve tüm dikkatini yavru kediye yöneltti.

İlginç. Kait, Erik'e Charlie'de bir gariplik olduğunu söylüyordu. Ne olduğunu bulmuş gibi görünüyordu.

"O zamanki kız arkadaşının bunu bildiğinden neredeyse eminim. Ve suçunu kabul etmeden önce senin de bunu bildiğinden neredeyse eminim," diye devam etti Kait.

Charlie sonunda başını kaldırdı. "Spekülasyon yapmanın ne anlamı var? Dava kapandı."

Kait ona, "Bunu ilginç buldum," dedi.

"Başkası için suçu üstlenmek romantik bir şey. Kimse böyle bir şey olduğunu söylemiyor," diye ekledi Erik, Charlie ona sert bir bakış attığında. "Romantik olmak senin mükemmel erkek nitelikleri listesindeki maddelerden biri, değil mi Kait?" Bunu söylemek neredeyse imkânsızdı ama Erik onun kulaklarının biraz daha kızardığını düşündü. Muhtemelen hem kızmış hem de utanmıştı.

"Mükemmel erkek niteliklerinin bir listesi var mı?" Charlie Kait'e sordu.

"Romantik en altta. O kadar da önemli değil," diye mırıldandı. Sonra Erik'e döndü. "Topladığımız kanıtları merkeze geri götürmeliyiz."

"Sonra görüşürüz," dedi Erik Charlie'ye. "Kait ve ben buralarda çok olacağız." "Devriye geziyoruz," dedi Kait.

"Demek istediğim de buydu. Devriye gezerken sık sık etrafta olacaksın." Erik, Charlie'nin Kait'e düşünceli bir bakış attığını fark etti.

Kaldırıma vardıklarında Kait, "Marcus'la tekrar çıkacağımı biliyorsun," diye tısladı. "Çoğu gece onunla konuşuyorum. Benimle gerçekten ilgileniyor. Ve listedeki niteliklerin çoğuna sahip."

"Ama seninle çizgi roman konuşabiliyor mu? Tüm bu konuşmaları yaparken hiç gülüyor musun?"

Kait cevap vermedi ama Erik ona düşünecek bir şey verdiğini düşündü. Yürürlerken deniz fenerine bir kez daha baktı. *Onsuz çok daha iyi olursun*, diye hatırlattı kendine.

* * *

"Senden mesajla mı ayrıldı?" Ruby kaşlarını çatı. "Mesajla mı?"

"Mesajla," diye onayladı Serena. Gözlerinin acıdığını hissetti ve gözyaşlarının oluşmasını engellemek için hızla gözlerini kırptırdı.

"Tatlım, neden dün beni aramadın? Tek başına olmamalıydın," dedi Ruby ona.

"Eğer dün bu konuda konuşmaya çalışsaydım, sümüklü, çirkin bir şekilde ağlardım." Serena masanın ortasındaki tabaktan bir zencefilli kurabiye adam aldı ve kafasını tek lokmada ısırdı.

"Tatmin edici, değil mi? Bir tanesinin daha kafasını ısır," diye ısrar etti Ruby. "Ben cesetleri yiyeceğim."

Serena güldü, sonra burnunu çekti. "Bana çok iyi davranma yoksa şimdi ağlayacağım."

Ruby, "Bu masada ilk kez ağlayan biri olmayacak," diye onu rahatlattı. "Aslında sanırım Briony ağladı. Sana ondan bahsetmişim, değil mi? Jamie'nin kuzeni, şimdi Mac'in onun için bulduğu adamla evli. The Gardens emeklilik topluluğunu birlikte yönetiyorlar. Ama bir süredir araları oldukça bozuktur."

"Lütfen bana Erik'le tekrar bir araya geleceğimizi çünkü Mac'in süper özel çöpçatanlık yetenekleri olduğunu söylemeyin." Serena başka bir zencefilli kurabiye adamın kafasını ısırdı. "Mesajında tek söylediği bu işin onun için yürümeyeceğiydi. Oh, ve bana iyi şanslar diledi." Zencefilli kurabiye adamın kolunu kopardı. İyi hissettirdi ama kafa kesmek kadar iyi değildi.

Ruby kolu ondan aldı ve yedi. "Noel sezonunun Eylül'de başlamasının bir başka nedeni de bu. Noel kurabiyeleri. Bil diye söylüyorum, konuyu değiştirdim çünkü seni daha iyi hissettirmek için söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"Çünkü hiçbir şey yok," diye yanıtladı Serena. "Ne kadar süreceğini bilmediğim bir süre boyunca kendimi kötü hissedeceğim. Kısa gibi görünüyor, çünkü Erik'le birbirimizi çok zamandır tanımıyoruz, ama ..." Çaresiz bir omuz silkti.

"Bu bir bahane değil ama Tulip onun kalbini gerçekten kırdı," dedi Ruby. "Tulip'in bir keresinde söylediği bir şeyden, ondan önce hiç ciddi bir ilişkisi olmadığı izlenimini edindim."

"Haklısın. Bu bir mazeret değil." Serena zencefilli kurabiye adamın bir bacağını kopardı ve Ruby'ye uzattı. "Bütün oyuncuların aynı olduğunu düşünmesi çocukça. Ben onun gibi değilim. Rolü kaybettiğim için üzgündüm. Bu tamamen normal. Ama bir de bana bakın." Kollarını açtı. "Burada oturmuş, zencefilli kurabiye adamlarını parçalıyorum ve seninle konuşuyorum. Yapamadığım için yerde bir yığın halinde yatmıyorum-" Durakladı, sonra "Emily!" diye bağırdı.

"Emily seçmelerden arkadaşın mı?" Ruby sordu.

Serena yüzüne bir sırıtiş yayıldığını hissetti. "Bu ikimize bağlıydı. Eğer ben anlamadıysam, Emily demektir! Bunu şimdiye kadar düşünmemiştim." O

çantasından cep telefonunu çıkardı. "Ona mesaj atıp dışarı çıkıp kutlama yapmamız gerektiğini söylemeliyim."

Serena metni yazarken Ruby, "Sadece yerde yığılıp kalmadın, rol için seni yenen kadınla kutlama yapmak istiyorsun," dedi.

"Emily harika biri. Bir ara sizi tanıştırmam gerekecek. Ondan gerçekten hoşlanacaksın."

Ruby telefonunu kapattığında ona gülümsedi. "İnanılmaz birisin, bunu biliyor muydun?"

"Emily'ye kızgın olmadığım için mi? Bu çılgınlık olurdu. Belki Jackson Evans'la benden daha çok cızırdıyordu. Ya da ikisinin bir çift olarak nasıl görüldüğünü daha çok sevdiler. Ya da o daha iyi bir oyuncudur. Sanırım *bu mümkün*."

"Seni kovmaktan nefret ediyorum-" diye başladı Ruby.

"-ama işe gitmen gerekiyor," diye bitirdi Serena onun yerine. "İçimi dökmeme izin verdiğin için teşekkürler. Yemin ederim sana romantik komedilerdeki en iyi arkadaşımımsın gibi davranmayı bırakacağım."

Ruby ona, "En iyi arkadaş çok daha az endişelidir," diye hatırlattı.

"Tamam, ama en azından bana nasıl bir erkekten hoşlandığın hakkında birkaç şey söyle, böylece kendimi suçlu hissetmeyeyim."

Ruby güldü. "Bir listem varmış gibi değil." Soruyu düşündü. "Aksanlı konuşmayı severim, ki bu çok saçma çünkü her tür erkeğin aksanı vardır. Hiçbir şey ifade etmiyor. Yaratıcılığı da takdir ediyorum. Mutlu musun?"

"Şimdilik," diye yanıtladı Serena. O ve Ruby birlikte dışarı çıktılar. Serena eve gidecek gibi hissetmiyordu, bu yüzden Yo, Joe'ya gitmeye karar verdi! Daha fazla içini dökmeye ihtiyacı vardı ve Daniel onu dinleyecekti.

Serena kafeye vardığında Bayan Trask ön camları siliyordu. "Başarı, dibe vurduğunda ne kadar yükseğe zıpladığındır," diye mırıldandığını duydu kadının buruşuk bir gazete kağıdını ovarken.

İçeri girdiğinde Daniel'e, "Bugünkü General Patton alıntısının ilham verici olup olmadığına karar veremiyorum," dedi.

"Dibe vurduğunda zıplamakla ilgili olan mı?" diye sordu ve o da başını salladı. "Ben de emin değilim. Dibe vurmak üzere olduğumuzu düşünmüyordum. Belki yaklaşıyorduk. Onun için kendimden daha kötü hissediyorum. Yetenekli baristalara ihtiyaç duyan yerler her zaman vardır. Lafı açılmışken, size ne ikram edebilirim?"

Serena tezgâha yaslandı. "Kurtkedi kısmını kaybettiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey var mı?"

"Eğer varsa , bulamadım. Üzgünüm, Serena."

" böyle şeyler. Olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye yanıtladı.

"Evet ve ikimiz de biliyoruz ki bu olduğunda berbat oluyor. Sana bol krem şantili bir şeyler hazırlıyorum. Krem şanti kendi içinde neşelidir." Daniel işe koyuldu.

"Belki de fincanı onunla doldurmalısın, çünkü dün olanlar bundan ibaret değildi." Serena ona Erik'in mesajla ayrıldığını söyleyemeden Marcus içeri girdi.

Daniel saate baktı. "Öğle yemeği molası için biraz erken."

"Ben dokuzdan dokuza çalışan biri değilim. İstedğim zaman gidebilirim," diye yanıtladı Marcus. "Bak, annemle babama geleceğimi söyledim-"

"Sakın ," diye araya girdi Daniel. "Ya da en azından senin yerine benim söylememe izin ver. 'Daniel, gerçekçi olmalısın. Bir aktör olarak başarılı olamayacaksın ve kahve servisi yapmak için çok yaşlandın. Doğru mu anladım?' "Evet. Onlara sana söyleyeceğimi söyledim. Sana söylememin bir şey değiştirmeyeceğini de söyledim," diye yanıtladı Marcus. "Para önemlidir, Daniel. Annem ve babamla yaşarken gerçek bir giderin yok ama onlar da her zaman

etrafta olacağım. Sen-"

Daniel ona, "Bu konuşmayı bir haftadan daha kısa bir süre önce yapmıştık," dedi. "Bugün yapmayalım."

"Tamam," diye yanıtladı Marcus.

"Tamam." "Kahve ister misin?" Daniel sordu.

"Elbette. Neden olmasın. Ben buradayım. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Kapı zili çaldı. "Kedi geri döndü," diye duyurdu Bayan Trask. "Ve bir arkadaş getirdi."

Mac koşarak içeri girdi ve doğruca Daniel'in yanına gitti. Yavru kedilerden birini, tombul karınlı olanı Daniel'in ayaklarının dibine bıraktı. Sonra kapıya döndü ve miyavladı. Bayan Trask onun için kapıyı açtı ve o da gitti. Daniel yavru kediye kucığına aldı ve kedi mırlamaya başladı. "Bir keresinde bir veterineri oynamaya hazırlanırken kediler hakkında biraz okuma yapmıştım.

Sadece mutlu olduklarında mırlamazlar. Bu aynı zamanda kendilerini rahatlatmak için yaptıkları bir şey de olabilir. üzüldüklerinde ya da acı çektiklerinde."

"Belki de mırlamaya başlamalıyım." Serena tezgâhın karşısına eğildi. "O iyi mi?"

Daniel onu kaldırdı ve inceledi. "Yaralandığını sanmıyorum ama onun yerinde olsaydım biraz korkardım." Yavru kediye göğsüne yaklaştırdı. "Kalp atışını sevmeleri gerekiyor. Bu onlara annelerini hatırlatıyor."

"O küçük yavru kedinin uzun süre annesi olmadı. Onu ve yavrularını kulübemde buldum. Mac onları evlat edinmiş gibiydi. Onlara yiyecek ve her şeyi getirdi. Orada olduklarını fark ettiğimde takviye yapmaya başladım ama onlarla çok zaman geçirdi," diye açıkladı Serena. "Bir tanesini buraya taşıdığına inanmıyorum. Uzak olmadığını biliyorum ama ..."

"Artık kedi bilgimin çoğunu tükettik," diye itiraf etti Daniel. "Keşke Yo, Joe! kedisi olabilseydi. Geçen gece burada olan bazı kadınlar, eğer o olsaydı müdavim olurlardı."

"İlginç," dedi Marcus.

Daniel, "Beyni bu bilgiyi bir sonraki reklam kampanyasında kullanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor" dedi.

Bayan Trask, "Burada kalamayacağına göre neden erzak dolabına onun için küçük bir yatak kurmuyorum?" diye önerdi. "General Patton'ın Willie adında bir kedisi vardı. Belki de ona bu ismi vermelisin, Daniel."

"Bu onu tutacağım anlamına mı geliyor?"

"Bir boğaz daha doyurmaya gücünüz yeter mi?" Marcus sordu ve ardından mırıldanarak bir özür ekledi.

Serena, "Bende büyük bir torba kedi maması var, istersen içine dalabilirsin," diye gönüllü oldu.

Bayan Trask, "Miyavlama sesi duyuyorum ama o miyavlamıyor," dedi. "Sanırım dışarıdan geliyor." Aceleyle yanına gitti ve kapıyı açtı. Mac ağzında başka bir kedi yavrusuyla içeri girdi. Bu kez doğrudan Marcus' yanına gitti ve yavru kediye yere bıraktı. Hemen zig zag çizerek uzaklaştı.

"Şunun gidişine bakın!" Marcus kahkahalar atarak haykırdı. Serena Marcus'un güldüğünü daha önce duyduğundan emin değildi.

"Seninki benimkinden daha çılgın." Daniel yavru kediye okşadı.

"Benimki mi?" Marcus tekrarladı.

Daniel, "Besleyecek bir boğaz daha bulabileceğinizi biliyoruz," dedi.

"Bir arkadaşın olması iyi olabilir." "Onun" yavru kedisi kanepenin etrafında ve bir sandalyenin altında zumlarken Marcus yine güldü.

Serena telefonunun titrediğini hissetti. Mesaja bakmaya neredeyse korkuyordu. Ya Erik'ten geldiyse? Eğer yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışacaksa, bunu duymak istemiyordu. Ekranı temkinli bir bakış attı. Mesaj Emily'den geliyordu.

Emily

Evet, dışarı çıkıp kutlama yapmak istiyorum! Çok yakında! Yarın akşam!

Serena

Tekrar tebrikler. Senin adına çok mutluyum.

Emily

Bunu sensiz yapamazdım. Ciddiyim. Son seçmelerden önce beni tuvalette gördün. Eğer gelmeseydin, hala orada olacaktım.

Serena

Bu doğru değil.

Emily

Çok doğru. Ben olsam tuvalet kağıdını yastık olarak kullanırdım. Koçum olduğun için teşekkürler. Peki yarın?

Serena

Kesinlikle.

Serena telefonunu kapattı. "Arayan Emily'ydi. Sana ondan bahsetmiştim."

"Doğru. Kurt kedi için senin rakibin," diye yanıtladı Daniel. Yavru kediye yaklaşmış olan Marcus'a başını salladı. Kedi şimdi onun pantolonunun paçasına tırmanmaya çalışıyordu. Takım elbisenin pahalı olduğunu ve yavru kedinin onu kapmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama Marcus hâlâ gülüyordu.

"Garip olan ne biliyor musun?" Serena devam etti. "Öğrencilerimden biri rol aldığı anda her zaman hissettiğim gibi mutlu ve gururlu hissediyorum. Aynı anda kendim alamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam bile."

"Rolü için ona yardım ettin mi?" Daniel üzerinde kabarık bir krem şanti bulutu olan bir içki uzattı.

"Ona küçük bir seçme tavsiyesi verdim, hepsi bu. Önemli bir şey değildi ama çok minnettar oldu." Serena çırpılmış kremadan biraz yaladı. Daniel'in tuttuğu yavru kedi miyavladı.

"Sanırım bu kıza yiyecek bir şeyler bulmam gerekiyor," dedi. "Emily'nin minnettar olmasına şaşırmadım. Sen çok iyi bir oyuncu koçusun."

Gülümsedi. "Haklısın. ."

* * *

Mac kulübeye dönerken Jamie'nin ona tekrar seslendiğini duydu. Durmasını diledi. Onu duyduğunda, içinden bir şey onu kendine çekmeye çalıştı. Ama o artık onun kişisi değildi. Nasıl olabilirdi ki?

"Mac, hadi, Mac-y, eve gel. Eve gel, tatlı çocuk. Benim küçük Mac-Mac'im."

Onun sesine doğru bir adım attı. Bunu yapmak istememişti ama yaptı.

Kokusu farklıydı ama sesi aynıydı. Onun adını sayıklarken çıkardığı ses gibi. Onu seviyordu. Onu bir kafese koymuş olsa bile, onu seviyordu.

Kendine onun bir insan olduğunu hatırlattı. İnsanlar anladıklarını düşünseler bile her zaman bir şeyleri anlamazlardı. Belki de Jamie onu bir kafese koyarsa nasıl hissedeceğini anlamamıştı. Belki de *hoşuna* gideceğini düşündü.

Bir keresinde ona tasma takmıştı. Ve bundan mutlu olması gerekiyormuş gibi davranmıştı. Ona yanıldığını göstermek zorundaydı. Ona öğretmek zorundaydı.

"Mac, eve gelmen gerek bebeğim. , kedicik, kedicik, kedicik."

Jamie onu sevmeseydi hâlâ arıyor olmazdı. İnsan beyninin bir hata yaptığını hemen anlaması O hâlâ onun Jamie'siydi. Onu ne kadar sevse de, onun kendisi kadar zeki olmadığını her zaman hatırlamak zorundaydı. David de öyle.

Eve gidecekti. Ne yapmaları gerektiğini anlamalarına yardım etmesi için ona ihtiyaçları vardı. Diogee'nin ona ihtiyacı vardı. İnsanlardan çok daha aptaldı ve bu da kendini idare etmekten aciz olduğu anlamına geliyordu.

En kısa zamanda Jamie'nin çağrısına cevap verecekti. Ama önce son bir kedi yavrusu için bir yuva bulması gerekiyordu -Sassy. Ve bunu yapana kadar kendi evine dönemezdi.

BÖLÜM 19

Mac, Sassy'nin arkasında olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Öyleydi. Dik kuyruğun "beni takip et" anlamına geldiğini biliyordu. Mac ona iyi öğretmişti. Ama ne kadar akıllı olursa olsun, caddenin karşısına tek başına geçmesine izin vermeyecekti. Köşeye geldiklerinde onu ensesinden yakaladı ve küçük hırıltılarına ve kıvranmalarına aldırmadan karşıya geçirdi.

Erik ve Kait'in bulunduğu yere vardıklarında Sassy çıldırmış gibi tıslıyordu. Mac'in umurunda değildi. Burası onun ait olduğu yerd. Karar vermekte zorlanmıştı, ta ki Sassy'nin o kadar şımarık olduğunu, onu hizada tutmak için hem Erik'e hem de Kait'e ihtiyacı olduğunu fark edene kadar. Ve biraz büyüdüğünde, ikisinin başına gelebilecek her türlü sorunu halledebilecekti.

Mac kapıdan giren birini takip etti, Sassy de bundan pek memnun görünmese de onu izledi. Erik ve Kait'in koku izlerini aldı ama onlar olmadan da hangi yöne gideceğini hatırlayabilirdi. Sassy koku izlerini takip etmeyi öğrenmiş miydi? Belki de yavru kedilere gitmelerine izin vermeden önce bilmeleri gereken her şeyi öğretmemişti. Bebek olsalar da onlar hâlâ kedi. Bir yolunu bulurlardı. Ama emin olmak için onları kontrol ederdi.

Mac'in aradığı kapı aralıktı. Kapıya bir kafa vurup içeri girdi, sonra da Sassy'yi kontrol etti. Hâlâ onunla birlikteydi.

"Senin patili olduğunu sanıyordum, kedi yapmadı." İnsanlardan biri oturduğu masayı tokatladı ve güldü. Diğer insanlardan birkaçı da güldü ama bu kadar yüksek sesle değil. Adam onu görmüş müydü? Kedi'ye mi gülüyorlardı? Adam sadece "kedi" diye bağırmış, sonra da insanların çoğu gülmüştü.

Kait ve Erik gülmediler. Mac, Kait'in dün gece onu Charlie'lere kadar kovaladığı zamanki kadar yalnız kokmadığını fark etti. Ona çok teşekkür etti. Ama Erik hâlâ berbat kokuyordu. Erik kendisini neyin mutlu ettiğini bulmayı başaramazsa Sassy'nin ona yardım etmesi gerekebilirdi.

"Kedinin tüm o eşyaları neden çaldığını biliyorum. Onları bir kürk rari ile takas etmek istedi," dedi bir kadın. Ve bu sefer herkes güldü, Kait ve Erik bile.

Mac hiç eğlenmiyordu. Ne onun ne de başka bir kedinin komik bir yanı vardı. Sassy'yi buraya getirmesinin bir diğer nedeni de buydu. Onunla birkaç gün geçirdikten sonra bu insanlar bir daha asla bir kediye gülmeyecekti.

Sassy'yi birkaç kez yaladı ve yanağıyla iyice ovdu. Onu koklayan herkes onun koruması altında olduğunu anlayacaktı. Sonra gitti ve kapıyı arkasından iterek kapattı. Bu sefer Sassy'nin onu takip etmesini istemiyordu.

Mac için eve gitme vakti gelmişti.

Dışarı çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Onu istiyordu. Bu ondan ayrı kaldığı en uzun süreydi. Belki de onu gördüğüne o kadar sevinecekti ki sardalyaları çıkaracaktı!

Doğruca ön kapıya gitti ve miyavladı. Birkaç dakika sonra mankafa havlamaya başladı, ama kimse ona sessiz olmasını söylemedi. Mac içerideki tek kişinin Diogee olduğunu söyleyebilirdi.

Mac döndü ve banyo penceresinin dışında yetişen ağaca doğru koştu. Burada ne olmuştu? Daha fazla değişiklik. Tahta, perde ve patlamayı sağlayan şey. Onaylamıyordu ama şimdilik tüm bu yeni şeyleri görmezden gelecekti. İçeri girmek istiyordu.

Tanıdık dallara tırmandı ve içeri doğru ilerledi. Pencere her zaman bir aralık açıktı. Diogee'nin merdivenlerden çıktığını duydu. Mac yatak odasına girer girmez ip gibi kuyruğu sallanmaya başladı. Genellikle Mac onun üzerine atılmaktan kendini alamazdı. Sanki gelmiş geçmiş en büyük, en iyi iplik parçasıydı. Ama bugün hiç havasında değildi. Tek istediği Jamie'ydi.

Yatağa atladı ve yastığının üzerine kıvrıldı. Yeni Jamie kokusu vardı, tam olarak doğru olmayan bir koku. Hiç yoktan iyiydi. Mac gözlerini kapadı. Uyandığında Jamie muhtemelen evde olacaktı.

* * *

"Emin misin?" Ruby sordu. "Bu çok ani oldu. Rolü alamadığını daha iki gün önce öğrendin." Serena'yla birlikte sabah kahvesi içmek için en sevdikleri yer olan dullar sokağına çıkmışlardı.

"İnanması zor biliyorum ama bunun rolü kaybetmekle pek ilgisi yok," diye yanıtladı Serena. "Öğrencilerime her zaman içgüdülerini dinlemelerini söylerim ve ben de öyle yapıyorum. Oyunculuğu seviyorum, gerçi o reklam bana ne kadar sıkıcı olabileceğini hatırlattı ama öğretmeyi seviyorum. Daniel ile sahneleri prova etmek ve Emily'ye ipuçları vermek, buna bayıldım. İşte

ajansında Wonder Woman pozunu öğrettiğim bir kız vardı. Bunun ona yardımcı olduğunu söyleyebilirim ve bu beni çok iyi hissettirdi."

Ruby yavaşça başını salladı. "Sadece oyunculığa yeterince şans vermediğinden endişeleniyorum. Buraya zar zor geldin."

"Biliyorum. Ama oyunculığa buraya geldiğimde başlamadım ki. Üniversiteden beri oyunculuk yapıyorum, hatta ilkokuldaki kurt rolümü de sayarsak ondan önce de oyunculuk yapıyordum," diye açıkladı Serena. "Öğretmenliğe ilk başladığımda geçici bir işti ama sonra gerçekten keyif almaya başladım. Podcast'lerimi yapmaya başladım ve bu çok keyifliydi. Seçme ilanlarını okuduğumda, kendim seçmelere katılmak yerine hangi öğrencimin doğru olacağını düşünmeye başladım."

Ruby kahvesinden bir yudum aldı. "Tamam, son bir şey. Ben içgüdülere inanan biriyim, ama bir şey seni ödüle başvurmaya itti. O da senin içgüdün değil miydi?"

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de egomdandır diye düşünüyorum. O bağırsağa yakın bir yerde, değil mi?" Ruby'nin hâlâ daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. "İki öğrencimin, başarılı olmuş birinden eğitim almaları gerektiği hakkında konuştuklarını duydum. Beni oyunculukta başarısız olduğum için öğretmenlik yapan biri olarak görüyorlardı. Birden paniğe kapıldım. "Yirmi dokuz yaşındayım. Neredeyse çok geç. Eğer bunu yaparsam, şimdi yapmalıyım! Deniz Feneri Ödülü'nü kapanmadan iki gün önce okudum. Başvurumu FedEx ile göndermek için bilgileri tam zamanında bulmam kader gibi görünüyordu."

"Son bir şey söylediğimi biliyorum ama sanırım son bir şey daha söyleyeceğim. Bu ödül inanılmaz bir fırsat. Bunun gibi çok az şey var. Neden neler olacağını görmek için kendine bir yıl vermiyorsun? Menajeri ve reklam filmini alarak olağanüstü bir başlangıç yaptınız."

Serena elleriyle yüzünü ovaladı. "Biliyorum. Bütün gece ayaktaydım ve denemeye devam etmekten korkmadığımdan emin olmak için kendimi dürtüp durdum. Ve korkmuyorum. Ve bunu bildiğime göre, neden gerçekten elde etmek istemediğim bir şey için bir yılımı harcayayım? Özellikle de bu yıldan çok şey kazanacak o kadar çok kadın varken. Umarım Mulcahy'ler başvurularına geri döner ve başka bir seçim yaparlar."

"Onlarla konuşmam gerekecek. Bu konu daha önce hiç gündeme gelmemişti," diye itiraf etti Ruby.

"Lütfen onlara ne kadar minnettar olduğumu söyleyin. Harika bir şey yapıyorlar." Serena bir suçluluk duygusu hissetti. Bu konuda hiç düşünmemişti bile.

Mulcahy'lerin nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Ama ödülünden vazgeçmenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordu. Eşyalarını toplamaya başlayacaktı, böylece deniz fenerinden çabucak çıkabilecekti.

Yakında başka birinin taşınacağını umuyordu. Belki de taşınan kişiye Erik hakkında bir uyarı içeren bir not bırakmalıydı.

* * *

Erik yavru kediye çalışma grubunun pizzasından küçük bir ısırık verdi. Kedi kuşkuyla kokladı, sonra yedi ve yüksek sesle miyavladı. Erik hemen ona bir parça daha verdi.

"Seni şimdiden eğitti," dedi Kait ona. "Ve daha bir gün bile istasyon kedisi olmadı."

"Sean ve Tom'un kızın kimin kucağına oturacağı konusunda nasıl tartıştıklarını gördün mü?" Angie sordu. "İkisinin hiçbir konuda anlaşmış olduğunu duymadım ama ikisi de yavru kediye vurulmuştu."

Erik kediye baktı. Ağaçta sıkışıp kalanın o olduğundan neredeyse emindi. Bütün yavru kedilerin ten rengi ve beyaz çizgileri vardı ama en küçüğünün ağaca çıkmadığından emindi. Her zaman deli gibi koşuşturan kedi onca saat hareketsiz kalamazdı ve chow hound ya da yemeği her şeyden çok seven bir kediye ne denirse densin, bir şeyler atıştırmadan o kadar uzun süre ayakta kalamazdı.

Bu yavru kedi hız değildi. Eğer yemeği seven o olsaydı, önce koklamadan sucukları mideye indirirdi. Evet, Serena'yla birlikte karanlıkta oturup izledikleri bu olmalıydı. Serena'dan özür dilemesi gerekiyordu. Kız onu kabul etse bile tekrar bir araya gelmeyi denemek istemiyordu. Ama o, kendisine böyle davranılmasını hak etmiyordu.

bok gibi, ve o da bunu yapmıştı.

"Erik!"

Otomatik olarak Jandro'ya bir parça daha pizza uzatmaya başladı, sonra arkadaşının elinde hâlâ bir tane olduğunu fark etti. Onu tekrar yerine koydu. "Sanırım bir dakikalığına dikkatimi vermeyi bıraktım."

Kait homurdandı ama yorum yapmadı. Jandro ona, "Son mülakatta en büyük zayıflığınızın ne olduğunu sorduklarında ne dediğinizi soruyordum," dedi. "Teşkilata katılmadan önce yaptığımız mülakatta da aynı soruları sorduklarını duydum."

Erik hatırlamaya çalıştı. Şu anda tek düşünebildiği, bir kadını ağlarken görmemek için mesajla ayrılan bir korkak olduğuydu. "Üzgünüm, sanırım bu gece biraz yorgunum. Aklıma gelmiyor."

Kait, "İstedikleri şey, zayıf yönünüz neyse onu iyileştirmek için nasıl çalıştığınızı onlara anlatmanız" dedi. "Önemli olan da bu."

"Nefret ettiklerim, bir aile üyesinin suç işlediğini öğrendiğinizde ne yapacağınızla ilgili olanlardı." Angie diyet kolasından bir yudum aldı. "Ailemden birini içeri almak zorunda kalacağımı düşünmek bile istemiyorum."

Jandro ayağa kalktı. "Şimdi fark ettim ki, eğer sorular teşkilata girmek için cevapladığımız sorulardan oluşuyorsa ve hepimiz teşkilata girdiysek, mülakat için çalışmamıza gerek yok. Zaten benim endişelendiğim sınav kısmıydı. Ben eve, karımın yanına gidiyorum." Yarısını yediği pizza dilimini dişlerinin arasına koydu ve yeni bir tane aldı. "Yol için," diye mırıldandı.

Angie elindeki soda kutusunu çöpe attı. "Ben de yola çıkıyorum. Hazırlanmak için iki yılım var. Ama izin verdiğiniz için teşekkürler." Jandro'nun peşinden kapıdan çıkarken onlara el salladı.

"Aklınıza gelebilecek bazı soruları sormamı ister misiniz?" Kait sordu.

Bu düşünce Erik'i bitkin hissettirdi. "Bu gece olmaz, tamam mı? Belki yarın devriyeye çıktığımızda."

"Serena'dan özür dilersen kendini daha iyi hissedersin," dedi Kait ona. "Yüz yüze."

"Biliyorum." Serena'nın yüzüne bakmak zor olacaktı. Ondan nefret ediyor olmalıydı. Ve onu suçlamıyordu.

BÖLÜM 20

Erik deniz fenerine baktı. Tam bir dakikadır ona bakıyordu. Kırık deniz kabuklarından oluşan patikada yürümek için kendini zor tutuyordu. Bu çok saçmaydı. O bir polisti. Her türlü çatışmaya girmişti. Evet, Serena ona çok kızmış olmalıydı ama onun gizli bir silah taşıyıp taşımadığı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Hareket etmedi. Bu diğer iş durumlarından farklıydı. Hiçbirine büyük bir pislik olduğunu itiraf etmek zorunda değildi. Bunu Serena'ya itiraf etmek o kadar da zor olmamalıydı. Bu tamamen doğrudu. Bu konuda kendini çok kötü hissediyordu. Özür dilemek kolay olmalıydı.

Hatalı olduğunu kabul edemediğinden değildi. Sadece onun yüzüne bakmak ve kendisine karşı hislerinin nasıl değiştiğini görmek istemiyordu. Onu gördüğünde gülümsemesini severdi, eskiden gülümserdi. O kadar açıktı ki, ona ne kadar mutlu olduğunu gösterirdi. Bugün böyle bir şey olmayacaktı.

Erik bir adım bile atamadan kapı açıldı. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Serena. "Eğer dış fırçanı arıyorsan, onu attım. Burada başka bir şey bırakmadın."

Onu görünce felç halinden kurtuldu. Aceleyle ona doğru koştu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Neden bana bir mesaj göndermiyorsun?" diye karşılık verdi.

"Bu adil. Bu tamamen adil," diye yanıtladı Erik ona ulaştığında. "Bana neyin adil olduğunu söylemene ihtiyacım yok."

Erik iki elini de havaya kaldırdı. "Haklısın. Haklı olduğunu söylememe ihtiyacın olduğundan değil," diye hızla ekledi.

Açık kapının önünde duruyordu, belli ki onu içeri davet etmeyi planlamıyordu. Ne büyük bir rolünü kaybettiği için ne de mesajla terk edildiği için yıkılmış bir kadına benziyordu. Güzel görünüyordu, kahverengi gözleri berraktı, saçları kıvrıcık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Üzerinde sevdiği kot pantolon ve yıpranmış bir "Actor's Express" tişörtü vardı. Üst katta bir yerden Nicki Minaj'ın bangır bangır çaldığını duyabiliyordu. Müzik hakkında hiç konuşmadıklarını fark etti. Çünkü birbirlerini o kadar uzun zamandır tanımıyorlardı.

"Bir şey söylemeni bekliyorum," dedi Serena ona ve adam orada öylece durup ona baktığını fark etti, bu deniz fenerine bakarak durmaktan daha iyi bir şeydi ama çok da fazla değildi.

"Mesaj için özür dilerim. Pislikçe bir hareketti." "Evet.

Öyleydi."

Serena bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Ama neden yapsındı ki? "İyi bir açıklamam yok," diye devam etti Erik. "Bir tane bile olamaz. Sana sanki birbirimizi hiç tanıımıyormuşuz gibi davrandım."

"Sanki sağa kaydırдың kadınlarından biriyle içki randevunu iptal ediyormuşsun gibi."

Erik başını salladı. "Sen daha iyisini hak ediyordun. Sen-" Omzunun üzerinden iki karton kutu gözüne çarptı. Daha yakından baktı. Ambalaj kutuları. Birinin yanında bir yığın katlanmış giysi vardı.

Bir adım geri çekildi. "Tam da yapacağını bildiğim şeyi yaparken burada durup senden özür dilememe izin mi veriyorsun?"

"Neymiş o?" Serena tersledi.

". Bana profesyonel olduğun ve gerçekçi beklentilerin olduğu hakkında büyük bir konuşma yaptın ama sonra bir rol kaybettin ve bam! Buradan gittin." Erik'in kalbi kaburgalarına çarpıyor, öfkeden içi yanıyordu. "Tam olarak ne zaman karar verdin? Bahse girerim menajerin sana haberi verdikten bir saat bile geçmeden bir uçuş rezervasyonu yaptırmışsındır. Bana söyleyecek miydin? Mesajım neredeydi?"

"Bu konuda seninle konuşmanın bir anlamı yok," dedi Serena ona. "Sen her şeyi çözmüşsün." Kapıyı onun yüzüne kapattı.

O haklıydı. Başından beri haklıydı. Onunla asla ilişkiye girmemeliydi. En azından çok derine inmemişti ve artık bitmişti.

* * *

Mac sıcak, tüylü bedene daha da sokuldu. Ne oldu? Bekle. Gözlerini açtı. Diogee'nin minderinde, Diogee'nin yanında uyuyordu! Her şey yavaş yavaş aklına geldi. Jamie'nin yastığında uyanmıştı. Jamie eve gelmemişti. David de gelmemişti. Mac kendini o kadar yalnız hissetmişti ki mankafanın yanına sokulmuş ve tekrar uykuya dalmıştı.

Ayağa fırladı. Diogee horlamaya devam etti. En azından köpek Mac'in ne düştüğünü asla öğrenemeyecekti. Banyo yapması gerekiyordu. Şimdi. Yalamaya başladı.

ön patilerinden biri. Tam diğer patisine geçmişti ki, ön kapının açıldığı anlamına gelen klik sesini duydu.

Jamie geri dönmüştü! Ayağa fırladı. Diogee de öyle. Et beyinli uzun bir havlama dizisi çıkardı ve dörtnala merdivenlerden aşağı indi, Mac de hemen arkasındaydı.

"Mac! Geri döndün!" David bangır bangır bağırdı. Diz çöktü ve bir eliyle Mac'in başını okşarken diğer eliyle Diogee'yi sevdi. Diogee her tarafına salyalarını akıtıyordu, hatta bir keresinde Mac'i yalamayı bile başarmıştı. İğrençti.

Mac derin bir nefes aldı. Jamie dışarıda mıydı? Sırada o mu vardı? Onun kokusunu almadı. Neredeydi?

"Jam seni gördüğüne çok sevinecek. Senin için çok endişelendi. Seni çağırdığını duymadın mı?" David bla-blahed. "Ben de seni arıyordum. Seni arayıp durdum." Mac'i kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. Diogee zıplamaya devam etti, sanki David'in onu da taşımasını istiyordu. Onun devasa olduğunu bilmiyor muydu?

David hapishanenin kapısını açtı. David onu içeri sokup kapıyı kapatırken Mac karşı koymadı. Daha sonra bir çıkış yolu bulabilirdi, ama şu anda bunu yapmak bile istemiyordu. Tek istediği Jamie eve gelene kadar orada beklemektir. Yatağın üzerine oturdu. Biraz kestirmek iyi gelirdi ama Mac onu görene kadar gözünü bile kırpmak istemiyordu.

Davut hapishaneye su ve bir tabak sardalya koyduğunda bile Mac kıpırdamadı. Kişisi geri geldiğinde yiyecek ve içecekti.

* * *

Kapı zili çaldı. Serena'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Umarım yine Erik değildir. Kutulardan birini kapatmak için kullandığı ambalaj bandını yere bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Sarsarak açtı ve Ruby'nin orada durduğunu gördü.

"Senin Erik olmandan korkuyordum," diye itiraf etti. "Biraz önce buradaydı." Ruby içeri girerken, "Umarım özür dilemek içindir," dedi.

"Başladı ama sonra şuna bir baktı-" Serena kutuları işaret etti. "Ve gitti. Rolümü kaybetmeyi kaldıramadığım için eve kaçtığımı sandı. Ona Tulip gibi olmadığımı söyledim ama belli ki bana inanmadı."

Ruby bir an için kutulara baktı. "Vefasız, romantik olmayan bir en iyi arkadaş olmak istemem ama neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Böyle düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

rol yapmaktansa öğretmenlik yapmaya karar vermiştin."

Serena öfkesinin bir kısmının azaldığını hissetti ve bu onu sanki öfkesi gerçekten de ısı üretiyormuş gibi ürpertti. "Sorması gerekirdi. Neler olduğunu bildiğini düşünse bile, bana bir şans vermeli ve benimle konuşmalıydı. Gerçi o kadar da dostça davranmıyordum."

"O mesajdan sonra, ona zencefilli çörek muamelesi yapmadığın ve kelimenin tam anlamıyla kafasını ısırmadığın için şanslı." Ruby gülümsedi. "Gördün mü, hâlâ senin tarafındayım."

"Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkürler," dedi Serena. "Sen harika bir arkadaşsın."

"Aslında seni kontrol etmeye gelmiyordum, gerçi gelmek için başka bir nedenim olmasaydı eminim gelirdim." Koyu renk gözleri parladı.

"Başka bir sebep mi?"

"Oturalım. Bu resmi bir iş ve resmi bir evrak işi." Ruby bir dosya tuttu, sonra mutfak masasına oturdu. Serena o soluk yeşil masayı çok severdi. Ve mavi buzdolabını. Ve yatağındaki kırkyama yorganı. Her yeri seviyordu. Burayı özleyecekti.

"Çay ya da başka bir şey ister misin?" Serena sordu.

"Belki sonra. Ama sana söyleyeceğim şeyi söylemek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladı Ruby. "Otur, otur." Serena oturdu. "Bu dosyada seninle Deniz Feneri Vakfı arasında yeni bir sözleşme var."

Serena ödülü bıraktığını kanıtlamak için bir şeyler imzalayacağını düşündü ama Ruby'nin neden bu kadar heyecanlandığını anlamadı. "Ne kadar sürede çıkmamı istiyorlar? Toplanmaya başladım. Bir ya da iki gün içinde gidebilirim. Buraya mümkün olan en kısa sürede başka birini alabilmelerini istiyorum."

"Üzgünüm. Böyle bir şey olmayacak. Çünkü sen kalıyorsun!" Serena ağzını açtı ama sözcükleri çıkaramadı. Ruby, "Bu ödül bir kadına sanat alanında kariyer yapma fırsatı vermek için veriliyor," diye açıkladı. "Anlaşılan Bay ve Bayan Mulcahy oyunculuk öğretmenliğini sanatın bir parçası olarak görüyorlar. Oyunculuk öğretmeni olarak iş bulmaya çalıştığınızı ya da çalıştığınızı gösterdiğiniz sürece ödülü alabiliyorsunuz."

"Bu-vay canına. Başım-" Serena ellerini daireler çizerek salladı.

"Harika değil mi?"

"Bu kesinlikle harika." Yine de Serena hâlâ üşüdüğünü hissediyordu. Sadece her şeyi içine sindirmekte zorlanıyordu. İşte bu kadar.

"Biliyor musun, insanlarla tanıştığımda hep sorduğum soruyu sana hiç sormadım. Eğer hayatın bir film olsaydı, başlığı ne olurdu?"

"Derin," diye alay etti Serena. Sonra bu konu hakkında d    nd  . "Sanırım   imdilik isimsiz kalmalıyım. Bilinemeyecek kadar devam eden bir i  im varmı   gibi hissediyorum."

Ruby ba  ını salladı. "Yeterince makul. Yıl sonunda sana tekrar soracağım."

Serena o zamana kadar bir cevap alıp alamayacağını merak ediyordu.   d  l  n h  l   kendisinde olduğunu bilse de, ayaklarının altındaki zemin biraz titriyordu.

BÖLÜM 21

Yavru kedi -geleli iki gün olmuştu ama kimse ona bir isim bulamamıştı-masanın üzerinde sürünüyordu, karnı yere yakındı, gözleri Kait'in su şişesine kilitlenmişti.

"Saldırmak üzere!" Tom uyardı.

Çok geç. Şişe indirildi. Sertçe. Sonra yavru kedi döndü, Erik'i parmağından ısırdı ve koşarak uzaklaştı.

"Çok tatlı bir kız," dedi Sean.

Angie gülümseyerek, "Bir azgın köpek ve bir centilmen bir kedi yavrusuna aşık olur," diye mırıldandı.

"Çok ." Jandro da yavru kediye gülümsedi.

"Bu onun için iyi bir isim olurdu," dedi Angie. "Yüzde yüz şımarıktır."

"Yüzde yüz değil. Ayrıca otoriter ve sinir bozucu," dedi Erik. Yavru kedi Jandro'nun kucağına atladı ve uykuya daldı. "Ve sevimli."

Erik onun bunu nasıl yapabildiğine imreniyordu. Son birkaç gecedir yaptığı gibi dönüp durmak yoktu.

"Bence Sassy uygun bir isim," diye önerdi Kait. "Oylama yapmalıyız." Yavru kediye isim verme süreci başladığından beri ilk kez oy birliğiyle "evet" dediler.

Tom, "Ona adı yazılı kâseler alacağım," diye duyurdu.

"Bana ne renk olduğunu söyle. Ona bir tırmalama direği alacağım, ben de ona uygun bir tane alacağım," diye gönüllü oldu ortağı.

Tom, "Vardiyadan sonra birlikte gidebiliriz," diye cevap verdi.

Kait ve Erik birbirlerine baktılar. Departmanın yaz pikniği dışında, ikisi iş dışında birlikte hiç vakit geçirmemişlerdi.

Erik cep telefonunun titrediğini hissetti. Kait kendi telefonunu çıkardığı sırada o da cebinden çıkardı. Jandro da Sassy'yi rahatsız etmeden kendi telefonunu almaya çalışıyordu.

Kait herkese "Görüşme zamanı geldi," dedi.

Erik onlara şimdi söylemek zorundaydı. Beklerse her şey daha da zorlaşacaktı. "Geri çekilmek istediğime karar verdim. Şu anda dedektiflik yapmak istemiyorum." Onu ayakta tutan şeylerden biri de buydu. Serena, onun için

Diğeri. Ona hiç bulaşmamalıydı. Başına gelecekleri biliyordu ve bunun içine doğru yürüdü.

"Bu çılgınlık!" Kait haykırdı. "Sınavda harikaydın. Mülakat için endişeleniyor musun? İhtiyacın olmasa da yardımcı olması için sana bazı sorular soracağımı söylemiştim. Geçen gece hepimizin söylediği gibi, soruların çoğu zaten cevaplamak zorunda olduğumuz sorular olacak ve sen bununla ilgili bir sorun yaşamadın."

"Bu görüşme değil." Erik anlamayacaklarını biliyordu ama açıklamaya çalışmak zorundaydı. "Ben masa başı adamı değilim. Bu odada ya da buna benzer bir odada birkaç saatten fazla kalırsam kaşınırım. Ritmi seviyorum. Bir topluluğu tanımayı, onun bir parçası olmayı, insanların güvenebileceklerini bildikleri biri olmayı seviyorum."

"Storybook Court'taki insanların sana güvendiği gibi mi? Sen bir kediye bile yakalayamazsın," diye şaka yaptı Tom. Kimse gülmedi.

"Neden benimle bu konu hakkında konuşmadın?" Kait sordu, sesi o kadar kısıktı ki sadece o duyabiliyordu.

Jandro aynı anda, "Birlikte çalıştığımız bütün o geceler boyunca hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum," dedi. "Ne zaman karar verdin?"

"Sanırım yüzeyin altında fokurdayıp duruyordu. Sonra birden fark ettim ki, bunu yapmak zorunda değildim. Sırf beş yılımı verdim diye dedektiflik yapmak zorunda değildim. Ve o anda bunu istemediğimi anladım."

"Sonsuza kadar üniforma giyen adamlardan biri mi olacaksın? Eziklerden biri mi?" Angie sordu. "Özür dilerim. Son kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim."

"Ritimde kalmanın Erik'i ezik yapacağını sanmıyorum." Kait ayağını onunkine vurdu. "Eğer yapabiliyorsan, neden sevdiğin işi yapmıyorsun?"

"Para," diye önerdi Jandro.

Erik Kait'in söyleyecek daha çok şeyi olmasını bekliyordu ama ona baktığında dizüstü bilgisayarına odaklanmıştı. "H-E-double-toothpicks," diye nefes aldı.

"Ne?" Erik ona doğru eğilerek sordu. H-E-çift kürdan büyük şeyler için saklanırdı.

"Üzgün Tavşanlar'dan parmak izi almayı başardılar," dedi ona. "Marcus Quevas'a aitler."

"Marcus?" Erik tekrarladı. "Daniel'i ben alırdım. Paraya ihtiyacı var. Ama Marcus'un harika bir işi var."

Kait dizüstü bilgisayarı kapattı ve kavuşturduğu ellerini üzerine koydu. "Bence şöyle yapmalıyız. Bay ve Bayan Quevas'a bir davamız olduğunu söyleyelim."

ve bunu tüm aileye vermek istiyorum."

"Herkesin önünde onunla yüzleşmek mi istiyorsun?" Erik şaşırmıştı. Kait kindar bir tip değildi.

Başını iki yana salladı. "Sadece tutuklamayı yapabilmemiz ve onu çok fazla üzülmekten getirebilmemiz için. Apartmandaki komşuları onu seyretmeyecekler."

"Mantıklı," dedi Erik. "Hadi ."

Birkaç saat sonra, Kait'le birlikte Quevase'lerin yemek masasına oturmuşlardı. Lynne yine gergin bir şekilde masa örtüsünün kenarını kıvrıyordu. "İçecek bir şey istemediğine emin misin?"

Erik, sırf kızın istediğinin bu olduğunu bildiği için evet demek istiyordu. Ama bu işi halletmeleri gerekiyordu. "Kocoras kardeşlerden çalınan heykelciği bulduk," diye söze başladı.

"O zaman burada olmaları gerekmez miydi?" Bay Quevas sordu.

"Onları da bilgilendireceğiz," diye cevap verdi Kait. Erik masada Marcus'la oturmanın ona nasıl hissettirdiğini merak etti. Görünüşe bakılırsa Marcus davayı etmek için ona telefon ediyor, mesaj atıyor ve bir şeyler içmeye davet ediyordu. En azından çok yakınlaşmamışlardı. Serena'yla olduğu gibi değil.

Lanet olsun. Sürekli onu düşünmekten vazgeçmesi için kaç hafta geçmesi gerekiyordu? Tulip'le sonsuza dek sürmüştü ama bu aynı şey değildi. Çabucak kesecekti.

Kait devam ederken Erik dikkatini tekrar Quevas ailesine yöneltti. "Üzerinden parmak izi almayı başardık." Erik, Marcus'un çenesinin bir parça gerildiğini gördü. Kaçacakmış gibi görünmüyordu. Erik bunu beklemiyordu ama bu her zaman bir olasılıktı.

Kait doğrudan Marcus'a baktı. "Parmak izleri senindi, Marcus."

"Eminim Marcus Helen ve Nessie'lerde ona dokunduğu içindir," dedi Lynne, sesi titreyerek.

"Marcus çok başarılı," dedi Carson. "Bir şey çalması için hiçbir neden yok."

Kait ve Erik bu iki yanıt için de hazırlık yapmışlardı. Gruba, "Helen ve Nessie ile konuştuk ve Marcus onların evine hiç gitmemiş," dedi.

"Ve Marcus'un işiyle temasa geçtik. Neredeyse bir yıldır Ballista'da ," diye ekledi Kait.

"İmkânsız-" dedi Carson.

Lynne aynı anda, "Bir yanlışlık olmalı," dedi.

Daniel hiçbir şey söylemedi, sadece kardeşine baktı.

"Doğru," diye itiraf etti Marcus. "Bir süre biriktirdiklerimle yaşayabilirim ama evim çok pahalı. Mobilyalarımın çoğunu sattım. Kıyafetlerimin çoğunu konsinye satış yapan bir yere götürdüm. Sonra, hiçbir seçenek göremedim."

"Ah, Marcus. Neden bize gelmedin?" sordu annesi usulca.

"Kolyeyi aldım çünkü ondan nefret ettiğini biliyordum anne ve babamla senin sigortayı yaptıracağınızı biliyordum. Sonra Marie yüzükten bahsetti ve kız kardeşlerin Üzgün Tavşanlar'ın çalınmasını nasıl dilediklerini konuştuklarını duydum. Herkes için bir kazanç gibi görünüyordu."

"Planın tek kötü yanı yasadışı olması." Erik ayağa kalktı. "Marcus, bizimle karakola gelmen gerekiyor." Kait Miranda uyarılarını vermeye başladı.

* * *

"Sonra Kait Marcus'a Miranda haklarını okumaya başladı," diye anlattı Daniel Serena'ya. "Marcus birkaç iş bulduğunu söyledi. Parayı mümkün olan en kısa sürede geri ödemeye başlayacağını söyledi. Sanırım malı fazla soru sormayan bir satıcı aracılığıyla satmış. Adama heykelciği henüz vermemişti."

Serena kaşlarını çatı. "Mac'in bunu nasıl aldığını hâlâ anlamış değilim."

"Kedilerin tuhaf ve gizemli yaratıklar olduğunu öğreniyorum. Benimki seviyor

sabahın ikisinde yüzümün üzerinde yürümek. Bu açıklanamaz." Daniel güldü, sonra ifadesi tekrar ciddileşti.

"Şimdi ne olacak? Kefalet mi yoksa-?"

"Sanırım kefaletle serbest kalacak. Babam bu işi çözmeye çalışıyor. Annem Marcus'u içeri aldıktan hemen sonra yukarı çıktı. Konuşmak istemedi, ben de buraya geldim."

"sevindim. Değişiklik olsun diye sana kahve güzeldi.

Umarım süt ve şeker seçimini beğenmişsinizdir," dedi Serena.

Daniel bir yudum daha aldı. "Mükemmel." Fincanı yere bıraktı. "Onlar gittikten sonra Marcus'un da yan komşumuz Charlie gibi ev hapsine alınıp alınamayacağını merak etmeye başladım. Teyzesiyle kalıyor, çünkü anlaşmanın bir parçası da bir aile üyesiyle yaşamak. Ailemizin Marcus'un onlarla kalmasına izin vereceğini biliyorum. Yani bizde."

İç çekti. "Gerçekten yeni bir iş bulmam gerekiyor. Oyunculuğu bırakmıyorum ama daha fazla kazanmam lazım. Ailemle yaşamakla başa çıkabilirim. Ama ailem

ve Marcus? Uh, hayır. Ev hapsi almasını istiyorum. Sadece yan odada olmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Benim bir kardeşim var." Serena ellerini uzattı. "Onu bir dakikalığına tutabilir miyim? Yavru kedi zamanını özledim."

"Elbette." Daniel tombul kedi yavrusunu uzattı. "Ona Macchiato adını vermeye karar verdim. Çizgileri bana karamelli bir macchiato'nun krem şantisinin üzerindeki karamel çiselemesini hatırlatıyor. Ayrıca küçük Mac'i bana getiren kişi o olduğu için Mac'in onuruna."

"Buna bayıldım." Serena uyuklu küçük Mac'i kucakladı.

"Ne tür bir insan kardeşi hapisteyken oturup kedi isimleri hakkında konuşur?" Daniel aniden sordu. "Sanki ben bir sosyopatım."

"Hayır, değilsin. Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok," diye güvence verdi Serena. "Ev hapsi fikri iyi bir fikir. Bunu gerçekleştirmeye çalışabilirsin. Sanırım Kait ya da Erik'le konuşursun? Doğru kanallardan emin değilim ama onlar değilse kiminle irtibata geçmen gerektiğini söyleyebilirler."

"Erik Marcus'la işi bittikten sonra buraya dönecek mi? Belki ona o zaman sorabilirim," dedi Daniel.

"Devriye gezmek için mi yani?" Küçük Mac onun bacağını yoğurmaya başladı. Serena minik pençeleri kot pantolonunun üzerinden bile hissedebiliyordu ama onu durdurmadı. O çok tatlıydı.

"Hayır. Seninle olmak için."

Serena uzun bir süre gözlerini kapadı. "Sana söyleme fırsatım olmadı," diye inledi.

"Şimdi bana söylemek zorundasın." Daniel uzandı ve yavru kedinin başını okşadı.

"Ayrıldık. Ya da birbirinizi bir daha asla görmek istemediğinizde buna ne diyorsanız, ama sadece birkaç haftadır birliktesiniz. Affedilemez bir şey yaptım. Kurt kedi rolünü alamadığımda onun önünde ağladım." Sesindeki acıyı duyabiliyordu. Bundan nefret ediyordu.

"Elbette yaptın. Ben de öyle yapardım," dedi Daniel ona.

"Ayrıca sana oyunculuk işlerinin peşinden gitmek istemediğimi de söyleyemedim."

"Bu çılgınlık! Bir parçanı kaybettiğin için mi? Ben her zaman parça kaybederim. Zaten bir menajerin var. İnsanlar senin ajanın için adam öldürür. Sen zaten-"

"Dur!" Serena araya girdi. "Lütfen," diye ekledi. "Söylediğin her şey doğru. Bunu biliyorum. Ne kadar gülünç derecede şanslı olduğumu biliyorum."

"Senin de biraz yeteneğin var."

Güldü. "Teşekkürler. Oyunculugu sevmeme rağmen, oyunculuk öğretmeyi çok daha fazla sevdiğimi fark ettim. Ne kadar olduğunu fark etmemiştim. Bundan vazgeçmek istemiyorum."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Ben insanların hayallerinin peşinden gitmesinden yanayım. Bu tüm bunları nasıl etkiliyor?" Deniz fenerinin rahat salonunu işaret etti.

"Ayrılmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Deniz Feneri Ödülü'nü veren çift, oyunculuk öğretmenliğinin desteklemek istedikleri bir şey olduğuna karar verdi. Bu yüzden bir yıl boyunca buradayım. Tek yapmam gereken oyunculuk öğretmeni olarak iş aradığımı göstermek."

"Seni oyuncu koçu olarak isteyecek bir sürü arkadaşım var," dedi Daniel. "Bazılarının parası bile var. Bazıları da son derece çekici. Ve hatta bazıları heteroseksüel. Kırık kalbini onaracağız."

"Bozulmadı," diye ısrar etti Serena, her ne kadar kesinlikle bir darbe almış olsa da. "Ama romantik düzeltmeler için hazır değilim." Onu işaret etti. "Denemeyeceğine söz ver."

"Sen bana izin verene kadar olmaz," diye kabul etti Daniel.

Serena bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyordu. Erik'ten sonra bir iyileşme sürecine ihtiyacı olacaktı. Uzun bir süre.

* * *

Mac kapı açılmadan önce onu kokladı. Jamie! Hâlâ biraz tuhaf kokuyordu ama bu kesinlikle onun Jamie'siydi. Çok uzun zamandır bekliyordu. David ona ve Diogee'ye yemek vermek için birkaç kez eve gelmişti ama Jamie hiç gelmemişti. Şimdi geri dönmüştü.

David tek başına geldi. Mac'e hiçbir şey söylemeden aceleyle merdivenleri çıktı. "Tamam, !" diye bağırdı yüksek sesle. Mac onun geri geldiğini duydu, ama Bonebreath'in feryatlarını duymak zordu.

Sonunda Jamie mutfağa geldi, onu David izledi. Mac miyavlayarak onu selamlamaktan kendini alamadı. Onu gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu her zaman göstermezdi. İnsanları tetikte tutmak en iyisiydi. Ama bugün bunu saklamak imkânsızdı.

David'e bir şey uzattı ve bir elini karnına bastırarak yavaşça hapishanenin kapısına doğru yürüdü. "Hâlâ biraz kaşınıyorum," dedi.

blah-blahed eğildi ve onu serbest bıraktı. Mac onun ayak bileklerine dolanmaya başladı ve kokusuyla işaretlendiğinden emin oldu.

"Eve döndüğün için çok mutluyum. Senin için çok endişelendim, seni kötü kedicik," diye mırıldandı Jamie. Her zamanki gibi, "kötü kedicik" diye gevelediğinde, onun çok kötü olduğunu düşündüğü anlaşılmıyordu.

Kendini yavaşça yere bıraktı ve Mac'e sarıldı. Mac en yüksek sesle . "Mac, bak. Bak burada kim var. Küçük kız kardeşin."

"Kızımız kedinin kız kardeşi değil," diye geveledi David. Şimdiye kadarki en mutlu kokusunu alıyordu. Jamie pek normal kokmasa da o da en mutlu haliyle kokuyordu. "Belki de onun amcası olabilir. MacGyver Amca."

David yanlarına diz çöküp elindeki şeyi Mac'e gösterirken Jamie, "Mac Amca," diye Mac'in kulağına fısıldadı. Mac bunlardan birini daha önce görmüştü. Bir insan yavrusuydu.

Mac'in evine bir insan yavrusu geliyordu! Jamie'den uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı koştu. Kimse onu yakalayamadan banyo penceresinden dışarı çıktı.

Jamie'nin "Mac!" diye bağırdığını duydu. Mac ağaçtan aşağı atlarken o da kapının girişinde duruyordu. Ayakları yere değer değmez koşmaya başladı. Ve koştu. Koştu da koştu.

BÖLÜM 22

Serena avluyu boydan boya geçmeye başladığında durakladı. Erik ve Kait çeşmenin kenarında durmuş, muhtemelen onları orada ilk gördüğünde yaptıkları bir güvenlik konuşması yapıyorlardı. Ya da belki de Marcus tutuklanalı bir hafta olmasına rağmen soygun hakkında bilgi veriyorlardı. Emin değildi. Yüzleri ona dönüktü ve onları net olarak duyamıyordu.

Geri çekilmeyi ve avlunun diğer tarafındaki girişe doğru dönmeyi düşündü. Ama bir elinde iki, diğerinde üç market poşeti vardı ve poşetler şimdiden parmaklarını ısırmaya başlamıştı. Ayrıca o hâlâ buranın devriye polisiydi. Ondansonsuza kadar kaçamazdı, her ne kadar geçen hafta ondan kaçmayı başarmış olsa da. Birkaç kelime etmeye bile hazır hissetmemişti. Onun yüzüne bakmaya bile hazır hissetmemişti.

Sadece git, dedi kendi kendine. Çeşmeden aşağı atlayıp onu takip edecek değildi ya. Neden takip etsin ki? Muhtemelen o da ondan kaçmayı umuyordu.

Derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı.

* * *

Erik, çeşmenin önünde toplanan ve Kait'le ilk güvenlik konuşmasını yaptıklarında orada bulunandan daha küçük bir grup olan gruba, "Hem mutlu hem de üzücü bir duyurum var," dedi. "Ortağım Kait dedektifliğe terfi etti. Yani artık sizin mahalle polislerinizden biri olmayacak. Ama ben hâlâ yanınızdayım." Onlara gülümsedi. "Ve yakında yeni bir ortağım olacak."

Kait'ten daha iyi bir ortak düşünemiyordu. Yeni biriyle çalışmak büyük bir alışma süreci olacaktı. Ama dedektiflik mülakatına girmeyeceğini açıkladıktan sonra hissettiği rahatlama ona doğru kararı verdiğini ve ne olursa olsun Kait'in her zaman hayatının bir parçası olacağını söylemişti.

"Ne oldu? Sınavı geçemedin mi?" diye seslendi orta yaşlı, mayolu ve omuzlarına havlu atmış bir adam. Erik'in bir süre

Bu kadar az kıyafetle onu tanımak için bir an. Red Ridinghood Lane'den Bay Todd. Sorduğu soru iğrençti ama iğrenç olan her espri anlayıştıydı. Erik, her vardiyada kendi toplumundaki insanların tuhafliklarına daha da aşına oluyordu.

"Hayır, Bay Todd, sadece iki yanlışıım var," diye yanıtladı Erik. "Ama sizi özleyeceğime karar verdim." Kollarını tüm grubu kapsayacak şekilde açtı. "Eğer dedektif olursam hepinizi çok özleyeceğim." Buna çok güldüler ama aynı zamanda çok sayıda takdirkâr gülümseme ve alkış da aldılar.

"Ben de seni özleyeceğim," diye ekledi Kait. "Ama bir dedektif olduğumda da senin güvenliğin için en az şimdi olduğu kadar endişeleneceğimi bil. Erik ve ben seninle güvenlik hakkında konuşmak istiyoruz. Storybook Court'taki soygunların çözülmüş olması, kapılarınızı ya da pencerelerinizi kitlemeden bırakmanın güvenli olduğu anlamına gelmez."

Çeşmenin kenarında dikilip kendilerini yeni devriye polisleri olarak tanıtmalarının üzerinden bir aydan az zaman geçmişti. Serena'yı ilk gördüğünden beri bir aydan az zaman geçmişti. Akli sürekli ona gidip geliyordu. Yine de o kadar uzun zaman olmamıştı. Onu son görüşünün üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Anılar solmaya başlayacaktı, özellikle de Atlanta'ya sağ salim döndüğünden ve onu görmeyeceğinden-

Başı, çevresel görüşünde yakaladığı kırmızı-altın parıltıya doğru sallandı. Serena. Serena'ydı. Hâlâ orada ne işi vardı?

"Bir gönüllüye ihtiyacım var!" Bunu söylemeye hiç niyeti yoktu. Sanki sesi başka biri tarafından yönetiliyor gibiydi. Serena bir an dondu kaldı, sonra daha hızlı yürümeye başladı. "Sen! Serena Perry. Geçen sefer harika bir iş çıkardın. Hadi seni tekrar buraya çıkaralım."

Kait ona şaşkınca bakıyordu. Onu suçlamıyordu. Aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Ne yapıyordu ki? Onu gördüğüne şaşırmıştı, hepsi bu, dedi kendi kendine. Hâlâ burada ne aradığını öğrenmeden çekip gitmesine izin vermek istemiyordu.

Serena, Erik'in elini tutmadan çeşmenin kenarına çıktı. "Kapına gelsem ne yaparsan onu yap," diye talimat verdi. Sonra da kapıyı çalıyormuş gibi yaptı.

Kapıyı açıyormuş gibi yaptı ve adama kaşlarını çattı. "Rica etmek yasaktır tabelamı görmedin mi?"

Güzeldi. İşin içine giriyordu ve sağlam ipuçları veriyordu. Satmak yasaktır tabelası harika bir fikirdi.

"Evet, ama sana harika bir fırsattan bahsetmek istedim. Bunu kaçırmak istemeyeceğinden emindim," diye başladı.

"Senden hiçbir şey almıyorum. Seni tanımıyorum." Serena kapıyı kapatıyormuş gibi yaptı. Erik kapıyı tekrar çaldı ama Serena çoktan çeşmenin kenarından atlamıştı. Yürüyerek uzaklaşıyordu.

"Teşekkür etmek için gönüllüğümüzün yiyeceklerini eve taşımasına yardım edeceğim." Erik Kait'e baktı. "Soru alabilir misin?"

"Elbette. Sorusu olan var mı? Ya da kapılarına gelen ve kendilerini rahatsız hissettiren biriyle ilgili hikâyesini paylaşmak isteyen var mı?" Erik, Serena'nın peşinden giderken Kait sordu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu Serena'ya yetiştiğinde. "Bekle. Cevap verme. Yanlış anlaşıldı. Demek istediğim, seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Burada yaşıyorum," dedi Serena ona, daha fazla açıklama yapmadan. "Ama gideceğinizi söylemişsiniz."

"Aslında yapmadım. Kutuları gördünüz ve seçmelere katıldığım tek bir rolü bile alamadığım için Atlanta'ya dönerken ağlayacağımı sandınız," dedi ona, dosdoğru önüne bakarak.

"Ah." Ayrıntıları hatırlamaya çalışarak düşündü. O kutuları görmüştü ve sonra da gitmişti. Çünkü onun bir aktris olduğunu anladığı andan itibaren yapmasından korktuğu şeyi yapıyordu. Tulip'in yaptığıнын aynısını yapıyordu. "Sanırım . . . Sanırım haklısın. Tahmin etmiştim."

Serena ona, "Dedektif olarak işe girmeyecek olman iyi bir şey," dedi. "Varsayımlardan kaçınmaları gerekiyor, değil mi?"

"Sanırım sana bir özür borçluyum. Şunu bir buçuk özür yapalım. O gün başladığım işi bitiremedim." Hızını artırdı, hâlâ ona bakmıyordu bile. "Bir dakika durabilir miyiz? Gerçekten özür dilemek istiyorum ve bunu yaparken yüzüne bakıyor olmak istiyorum."

Serena sarsılarak durdu ve ona doğru döndü. "Tamam. Git hadi." Hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu. O-

Gerçekten istediği bir şeyi elde edemediğinde güvendiği bir adamın önünde ağlamıştı. Tek yaptığı buydu. Üzgündü ve bunu görmesine izin vermişti.

"Sana affedilmeyecek şekilde davrandım. Ama belki beni bir şekilde affedebilirsin diye umuyorum. Menajerinden gelen o telefonda sonra çok üzülürdüm."

beni korkuttu. Gerçek bu. Sanki hayatımın en kötü dönemi tekerrür etmek üzereydi ve ben buna dayanamadım."

"Olan şey bu değildi. Duygularım vardı. Hepsi bu. Ben insanım," dedi Serena ona.

"Anladım. Şimdi anlıyorum. Bunlar olurken tek bildiğim dayanamadığımdı. I . . . Tulip'le birbirimize aşık olduğumuzu sanıyordum. Aşık olduğumu biliyorum. Tulip'e deli gibi aşıktım. Onun için her şeyi yapardım. Los Angeles'tan taşınmak istedi. Tamam. Ben de giderdim. Ama bir şekilde ona başarısızlığı hatırlatan bir şeye dönüştüm sanırım. Neden onunla gitmemi istemediğini açıklamaya hiç çalışmadı. Sadece hayır dedi. Sonra da gitti. Çok hızlı."

Serena uzandı ve elini hafifçe onun kolunda gezdirdi. " gelenler için üzgünüm. Ama bana da aynı şeyi yaptığının farkındasın. Bu kadar yürek burkan bir şekilde değil. Tulip'le senin yaşadığın gibi bir ilişkimiz yoktu. Birbirimize aşık değildik. Birbirimizi çok iyi tanı mıyorduk bile. Ama kendimi sana gerçekten yakın hissediyordum."

"Ben de," diye itiraf etti Erik.

"Ve sonra sanki başka birine dönüştün," dedi Serena ona. "Biliyorum. Özür dilerim."

Başını salladı. "Tamam. Tamam," dedi tekrar. " edelim. Bu torbalar parmaklarımı kesecek."

Hepsini kadının elinden aldı. "O gün evinizde neden ambalaj kutuları vardı? Eğer sormamda bir sakınca yoksa," diye hızla ekledi.

"Oyunculuga devam etmek istemediğime karar verdim. Rolü alamadığım için değil. Sadece öğretmenliği sevdiğimi fark ettim. Deniz fenerinde kalabileceğimi düşünmüyordum, çünkü ödülü bir yılını oyunculuk kariyeri peşinde koşarak geçirebilmek için almıştım. Ancak Mulcahy'ler öğretmenliğin sanatsal bir çaba olduğuna ve oyunculuk öğretmeni olarak iş bulmaya çalışırken ödülün bende kalabileceğine karar verdiler."

Evine giden yürüyüş yoluna döndüler. "Bunun çılgınca görüldüğüne eminim. Gerçekten ilerleme kaydettiğimi biliyorum, hem de çok hızlı. Elde ettiğim şey için adam öldürecek aktörler olduğunu biliyorum. Reklam. Menajer."

"Anlıyorum. Dedektiflik sınavını geçtiğimi bilenler üniformalı kalmak istediğim için deli olduğumu düşünüyorlar. Ama bir ofiste bu kadar çok zaman geçirmekten nefret edeceğimi biliyorum. Ve ben gerçekten geri dönüş görevlerinin arkasındayım. Bir mahallede varlık göstermek, insanların bana güvenmesini sağlamak.

Yardım etmek isteyen biri için, benim için daha iyi bir iş yok. Daha iyi para, daha fazla prestij var ama daha iyi bir iş yok."

Kapısına varmışlardı. "Sizi içeri davet etmiyorum," dedi. "Ama Pamuk Prenses'e gitmek ister misin? Bir bira içelim mi? Asla şöhret ve servet getirmeyecek işlere olan aşkımız hakkında konuşuruz."

Erik sanki biri ayaklarından beton blokları kesmiş gibi vücudunu bir hafiflik hissetti. "Evet. Bu hoşuma giderdi."

"Bırak da yiyecekleri kaldırayım," dedi Serena. "Hemen döneceğim."

"Burada olacağım."

* * *

Mac koşuyordu. Koşuyor ve koşuyordu. Bacakları yanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Tökezledi ama devam etmek için kendini zorladı.

Ağacına ulaştı ve çok yorgun olmasına rağmen doğruca yukarı tırmandı. Pencereyi başıyla iterek açtı ve banyo zeminine atladı. İnsan kedi yavrusunun kokusunu alabiliyordu. Kokusu Jamie'ninkiyle karışmıştı.

Yanlarına gitti. Yatağın üzerine atlaması iki denemesini aldı. Bunu başardığında, hediyesini minik insanın yanına bıraktı.

"Mac," diye bağırdı Jamie. "Bunu bebek için mi getirdin?" Parmaklarını Mac'in çenesine sürttü, Mac de kaşımaya devam etsin diye çenesini yukarı kaldırdı. O da yaptı. Onu iyi eğitmişti. "David, gel de kedimizin ne yaptığına bak."

David aceleyle odaya girdi, Diogee hemen arkasındaydı, ip gibi kuyruğu ve tüm arka tarafı sallanıyordu. "Bakın bu iyi mi iyi kedicik ne yapmış. Mac bunu bebek için getirdi." Jamie, Mac'in eve sürükleyerek getirdiği hediyeği okşadı. Neredeyse kendisi kadar büyük olmasına rağmen bir kez bile düşürmemişti.

"Doldurulmuş bir fil mi?" David hediyeği aldı ve Diogee onun için sızlanmaya başladı. Bu onun için değildi! Eğer onu kapmaya çalışırsa, Mac'in ona şak şak gerekecekti. Belki ilk seferinde pençelerini içeride tutabilirdi.

"Ona iyi dememeliyim. Belli ki gerçekten çok kötü bir kedicik. Belli ki onu çalmış," diye saçmaladı Jamie. "Kötü kedicik "i her zamanki gibi "iyi kedicik" şeklinde söyledi. Tereyağını yemesi dışında. Onun tereyağını ne kadar çok sevdiğini fark etmemiş miydi? Eğer onun kâsesine biraz koysaydı, tezgâhtan yemezdi. İç çekti. Belli ki daha fazla eğitime ihtiyacı vardı.

Ve yeni küçük insan. Muazzam miktarda eğitime ihtiyacı olacaktı. Kediler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Mac yıllarca günde iki ya da üç şekerlemeden fazlasını yapamayacaktı! Ama bu yeni bebek onun sorumluluğundaydı ve Mac sorumluluklarını ciddiye alırdı. Birinin yapması gerekiyordu.

EPILOG

On ay sonra

"İçeri gelin!" Erik ve Serena Quevase'lerin ağaç ev tarzındaki evine giden dolambaçlı yoldan yukarı doğru yürürken Daniel seslendi.

"Gösteriyi izleyeceğimiz için çok heyecanlıyız!" Serena ona sarıldı.

"Aslında benim rolümü gördün. Ev sahipliği tarzımı geliştirmeme yardım eden kişi sensin." Daniel Erik'e baktı. "O gerçekten yetenekli bir öğretmen."

Erik ona, "Ve şimdi kendi yeri olan gerçekten yetenekli bir öğretmen," dedi.

"Daha bu öğleden sonra kira sözleşmesini imzaladım! Çok heyecanlıyım.

Mutlu bir dans yapardım ama şu anda yer olduğunu sanmıyorum." Oturma odasına göz gezdirdi, Al ve Marie, Kait, Helen ve Nessie, Marcus, onun ve Daniel'ın anne ve babası, Charlie ve teyzesi, Ruby, Riley ve Riley'nin annesini gördü,

Bayan Trask, Jamie ve David ve bebek, Emily-

"Emily!" Serena el sallayarak seslendi. "Gidip bir merhaba demeliyim," dedi Erik'e ve onu Daniel'la bıraktı. Bahçe satışlarına duydukları ortak sevgiyi keşfetmişlerdi ve şimdi Daniel neredeyse onunla geçirdiği kadar Erik'le de vakit geçiriyordu.

Sadece birkaç adım atmıştı ki neredeyse Ruby'ye çarpıyordu. Burası çok kalabalıktı.

"Yılın neredeyse bitmek üzere. Seni özleyeceğim," dedi Ruby.

"Oh, etme. Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın. Senin romantik komedi en iyi arkadaşın olmaya hazırım," diye cevap verdi Serena.

Ruby ona, "Romantik komedi yaşadığım kimse ," diye hatırlattı.

"İşler değişti. Emily'ye merhaba demeye gidiyorum. Onunla tanışmanı istiyorum."

"Daha sonra. Gösteri başlamadan önce tuvaleti bulmak istiyorum. Ama deniz fenerindeki dolmak üzereyken sana bir soru soracağımı söylemiştim." Gülümsedi. "Eğer hayatın bir film olsaydı, adı ne olurdu?"

"Hmmm." Serena düşünerek başını eğdi. "*Öykü Kitabı Romantizmi*'ne ne dersin? Storybook Court'ta yaşarken hayatım bir romantik komediye dönüştü, tüm çılgın iniş çıkışlarla birlikte. Ve ateşli seks."

"Bayıldım!" Ruby haykırdı. "Şimdi o banyoyu bulmalıyım."

Serena Emily'ye baktı ve onun kalabalığın arasından ağır ağır ilerlediğini gördü. Birbirlerine ulaştıklarında Serena'ya sarıldı. "Sunset'te *Be-Were*'in reklam panosunu gördüm. Büyük halinle muhteşem görünüyorsun," dedi Serena arkadaşına.

Emily, "Her şey tamamen gerçeküstü hissettiriyor," diye itiraf etti. "Galaya benimle gelmek zorundasın. Erik de gelebilir ama yanıma oturmak zorundasın. Ve jeneriğin sonuna kadar kalmalısın."

"Tabii ki. Her zaman yaparım. Şu ekstra sahnelerden biri var mı?" Serena sordu.

Emily başını sallarken sırtıttı. "Oyuncu koçum jenerikte yer alıyor."

Serena ciyaktı. Kendine engel olamıyordu. Deniz fenerinde sadece iki ayı kalmıştı ama yarın ayrılrsa bile sorun olmazdı. Bu yıl hayatını değiştirmişti. Atlanta'da sahip olduğu devlet üniversitesi sınıfı yerine bir binanın tüm katında kendi oyunculuk okuluna sahip olacaktı.

"Teşekkürler Emily. Kafeyi ve gösteriyi hayata geçirmek için yaptıkların için de teşekkürler."

"Hey, ben bir kedi insanıyım. Gerçekten. Kendi türüme sırtımı dönemem. Daniel bana Yo, Kitty! sadece bir haftadır devam ediyor olmasına rağmen şimdiden sekiz kedinin sahiplenildiğini söyledi."

"Ve bu geceden sonra, bahse girerim içeri girmek için bekleyen bir sürü insan olacak," diye yanıtladı Serena.

"Herkes sessiz olsun!" Marcus iki ekranlı televizyonun yanındaki bir noktadan bağırdı. Güzel bir takım elbise giymişti ama Serena her iki pantolonun paçalarında da küçük pürüzler olduğunu fark etti. Ayrıca bir ayak bileğinin etrafındaki hafif şişkinliği de fark etti. Bunun bileklikten kaynaklandığını biliyordu ama onun ev hapsinde olduğunu bilmeyen insanların bunu fark edeceğini sanmıyordu. "Başlamak üzere. Ellinin altındaki herkes yere otursun."

Emily ve Serena itaatkâr bir şekilde oturdular ve Erik de onlara katılmak için yanlarına geldi. Daniel kalabalığın arasından sıyrıldı ve kardeşinin yanına yerleşti.

"Yaklaşık iki dakikamız var!" Daniel aradı. "Eminim bana gelecek olan Emmy için birkaç teşekkür konuşması yaparak pratik yapacağım. Her şeyden önce, bu adama teşekkür etmeliyim" -kolunu kardeşine doladı- "Yo, Joe!yu bir kedi kafesine dönüştürme fikri için."

" 'Meydan okumaları kabul edin ki zaferin coşkusunu hissedebilirsiniz! " Bayan Trask yumruğunu havaya kaldırarak bağırdı. Tüm saçları artık turkuazdı ve harika görünüyordu.

Marcus Daniel'e, "Yavru kediler olsaydı düzinelerce müşteri olurdu diyen sendin," diye hatırlattı.

"Tamam, o zaman yavru kedilere, şimdi genç kedilere, ilham verdikleri için teşekkürler. Ve Yo, Kitty! reality şovunun müdavimleri oldukları için. Şuradaki Little Mac, birinin kanepesini yiyor."

"Hayır!" Marie ağladı. "Onu yere bırak." Küçük Mac itaat etti, sonra muhtemelen Marie'nin görüş alanının dışında yiyecek başka bir şey bulmak için uzaklaştı.

Marcus, "Bu benim adamım, Deoxys, adını en hızlı Pokemon'dan alıyor, perdelere tırmanıyor," diye ekledi.

Marie ellerini çırpı. "Sen yere yat." Deoxys yere atladı ve kuyruğunu yakalamaya çalışarak Küçük Mac'in peşinden koştu.

"Chewie İki nerede?" Daniel sordu.

"İşte geldi." Charlie, Kait'in yanındaki yerinden el salladı. Kedisi, gerçekten kocaman kedisi, omzunun üzerinden sarkıyordu. "Yavruların en küçüğü olduğuna inanabiliyor musun?"

"Charlie cezasını tamamladığına göre Kait'in onu arkadaş bölgesinden çıkaracağını mı düşünüyorsun?" Serena Erik'e fısıldadı.

"Bu mümkün. Sonunda beni dışarı çıkardın." Erik onun elini sıktı. "Ve bir Örümcek Adam tartışmasında ona karşı koyabilecek başka birini asla bulamayacak."

"Ve olarak, Kuzey Hollywood polis karakolunun resmi kedisi Sassy var." Kait onu kucağına almaya çalıştı ama Sassy onu durdurmak için bir pati darbesi indirdi. "Eğer Yo, Kitty! umduğumuz kadar başarılı olursa, bir spin-off yapmak zorunda kalacağız. SWAT kedisi Sassy."

Kait, "O aslında bir SWAT ekibiyle birlikte değil," diye itiraz etti.

Daniel gülümseyerek onu başından savdı. "Ayrıntılar, ayrıntılar. Hemen beni başından savmaya kalkma, birkaç teşekkürüm daha var. Yakında büyük bir sinema filmi yıldızı olacak olan Emily Lee'ye, stüdyosunu programa sponsor olmanın *Be-Were*'i tanıtmak için harika bir yol olacağına ikna ettiği için. Ve en sevdiğimiz polis memuru Erik Ross'a, kafeyi kedi dostu hale getirmek üzere yenileme konusunda fikir verdiği için."

"Daniel, kapatır mısın? Bir dakika içinde başlayacak."

"Sen kapa Marcus," diye karşılık verdi Daniel, ama kardeşine sırtıttı.

Jamie ayağa kalktı, kız bebeği Peaches kalçasında dengede duruyordu. Küçük kızın adı aslında Genevieve'di, Serena'ya göre çok güzel bir isimdi. Ama ona hep Peaches diyorlardı çünkü David'in en sevdiği ikinci reçel olduğunu söylüyorlardı. Sanki bunun gerçekten bir anlamı varmış gibi. "Mac'i gören oldu mu?" Jamie aradı. "Onu da yanımızda getirdik."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Her yerde olabilir," diye cevap verdi Erik. "Gidip etrafa bir göz atacağım. Birçok yerini biliyorum. The Gardens'ı da arayacağım. Orada bir sürü arkadaşı var. Briony ya da Nate etrafı kontrol etmekte sakınca görmezler." Erik daha ayağa kalkmadan Mac elinde en az kendisi kadar uzun, doldurulmuş bir maymunla salına salına odaya girdi. Bıyıkları gururla kabarmıştı.

"Kait, Erik, görevde değilsiniz, unuttunuz mu?" Jamie aradı. "Yani benim kötü kedicimi tutuklamak zorunda değilsin."

"Aslında, görevde değilken bile-" diye başladı Kait, ama elli yaşlarında bir adam odaya girince durdu.

"Özür dilerim," dedi. "Kapıyı çaldım ama sesim kimsenin duyamayacağı kadar yüksekti." Serena'nın tam olarak çıkaramadığı belli belirsiz bir Doğu Avrupa aksanı vardı. "Kapı açıktı, ben de içeri girdim."

"Sizin için ne yapabiliriz?" Daniel sordu.

"Sanırım buraya koşarak gelen kahverengi ve altın rengi bir kedi gördüm. Bir şeyler taşıyor olmalıydı-"

"Doldurulmuş bir maymun mu?" diye sordu David. Onu Mac'in elinden aldı, o da oflayıp puflayarak itiraz etti.

"Evet. Onları ve diğer hayvanları yapıyorum. Fairfax'teki çiftçi pazarında bir masam var. O kedi birkaç haftada bir benden bir tane kapmayı başarıyor."

"Bu yüzden kızımızın odası onlarla dolu. Onları eve getirip duruyor," dedi Jamie ona. Mac'e baktı. "Fairfax evden çok uzakta. Yaramaz kedicik," diye azarladı. Serena kıkırdamamaya çalışarak, *biraz oyunculuk koçluğuna gerçekten ihtiyacı var*, diye düşündü.

"Parasını seve seve öderiz," diye gönüllü oldu David. "Onları nereden aldığını bilmiyorduk."

"Şimdi gerçekten başlıyor!" Marcus duyurdu.

Erik ayağa kalktı. "Ben bir polisim. Burası benim bölgem. Mutfığa gidelim, ben de ifadesini alayım."

"Ben de geliyorum." David ve adam Erik'i odadan çıkarken takip ettiler.

Bir miyavlama korusu başladı ve ekranda David, Yo, Kitty'nin kapısını açtı!

* * *

"Bundan memnun musun Sebastian?" Erik sordu.

"Mutlu ve aslında biraz da gururlu," diye yanıtladı Sebastian. "Sanırım Mac'ten yola çıkarak bir kedi yapacağım."

"Bunu da alacağım," dedi David. "Karım buna bayılacak."

"Bu benim hediyem olacak," dedi Sebastian ona. "Zaten on altı eserimi satın aldığınıza göre."

Ruby başını mutfığa uzatarak, "İşiniz bitti mi yoksa bölüyor muyum?" diye sordu.

Sebastian ona, "Eminim hiçbirimiz varlığınızı bir zevkten başka bir şey olarak görmeyiz," dedi. Erik'in büyükannesinin centilmen dediği, eski çağlardan kalma bir adam gibiydi.

Ruby bundan hoşlanmış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Aslında senin eserlerin hakkında konuşmak istiyordum. Bir film için set dekorasyonu yapıyorum. Mac'in vaftiz kızına getirdiği doldurulmuş hayvanlara bayılıyorum. Çok tuhaflar ama biraz da sertler."

Sebastian ona küçük bir yarım selam verdi. "Acaba film için özel bir şey yapmayı düşünebilir misiniz? Hangi karaktere ait olacağı hakkında konuşabiliriz ve belki sen de bazı eskizler yapabilirsin."

"Filmleri severim. Bu benim için bir onur olur," diye yanıtladı Sebastian. "Size kartımı vereyim." Kartı yeleğinin cebinden çıkardı ve ona doğru bir adım attı. Mac içeri girdi ve Ruby ile Sebastian'ın etrafında dönerek yanağını bacaklarına sürttü.

Erik ve David birbirlerine baktılar. İkisi de Ruby'nin yıllık Noel partisinde biraz sarhoş olmuş ve Mac'in bu kadar çok çifti bir araya getirmeyi tam olarak nasıl başardığına dair fikirler içeren dolambaçlı bir sohbet yapmışlardı. Nate de bir ara yanlarına uğramış ve sohbete katılmıştı. En sevdikleri teori, onun Eros olduğuydu ve diğer tanrılardan birini o kadar kızdırmıştı ki bir kediye dönüşmüştü.

"Yine iş başında," dedi David nefesinin altından ve Erik başını salladı. İzin isteyip oturma odasına geri döndü ama Serena'yı görmedi.

Emily ona, "Biraz hava almak için bir dakikalığına bahçeye çıktı," dedi.

Erik onu caddenin karşısındaki deniz fenerine bakarken buldu. Kubbesi aydınlatılmıştı ve kule mahalleyi izliyormuş izlenimi veriyordu. "Orayı özleyeceğim," dedi Serena. Adam kollarını ona doladı ve Serena da ona yaslandı.

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum." Kadını kendisine doğru çevirdiğinde içi sıkıştı ama endişeyle değil, beklentiyle. "Benim yanıma taşınmaya ne dersin?"

"Hmmm. Tuhaf eşyalarım için bana bir tür tuhaf sergi yapar mısın?" diye sordu.

"İstediğin kadar büyük," diye söz verdi. "Bana yemek yaptıracak mısın?"

Güldü. "Sanki sana bir şey yaptıracabırmışım gibi. Ama hayır. Aslına bakarsanız, buraya taşınmanızın bir koşulu da mikrodalgada pişirilemeyecek hiçbir şeyi pişirmemeniz olacak."

Dudakları neredeyse onunkilere değene kadar yaklaştı. "Beni sonsuza dek sevecek misin?"

"Ve sonra biraz daha."

Onu öptü. "Bu bir evetti, ama hala bir sorum daha var."

Erik kollarını onun etrafında sıkıttı. Ona vermek istemeyeceği bir şey istediğini hayal bile edemiyordu.

"Bir kedi evlat edinebilir miyiz?"

"Evimiz bir tane olmadan tamamlanmış sayılmaz."

* * *

Ruby ve insan erkek birlikte güzel kokuyorlardı. İkisi de tek başlarına hoş ama birlikte olduklarında güzel kokuları iki kat daha güçleniyordu. Kendinden memnun hisseden Mac, insanları ve yavru kedileriyle dolu odaya döndü. Neredeyse kadar büyüklerdi ama onun için her zaman yavru kedi olarak kalacaklardı.

Mac Jamie'nin kucağına atladı ve Peaches'in yanına sokuldu. Jamie onun başını okşadı ve Mac kürküne yapışkan bir şeyin bulaştığını hissetti. İnsanlar bunu asla kabul etmeyecek olsa da diller bunun içindi.

İlk defa kimse üzgün kokmuyordu. Kimse endişeli kokmuyordu. Yavru kedilerinin hepsine, onlar için seçtiği insanlar tarafından iyi bakılıyordu. Mac esnedi ve gözlerini kapadı. Biraz kestirmeyi hak etmişti. Muhtemelen kısa bir uyku olacaktı.

İnsanların kendi başlarının çaresine bakma konusunda ne kadar kötü olduklarını biliyorlardı. O kadar da zeki değillerdi.

Ama sevimliydiler.

Komşularından çalan ve Amerika'nın kalbini çalan Portland, Oregon'lu bir kedinin gerçek hikayesinden esinlenilmiştir. . . .

AŞK HAYATINI PENÇELERİNİN ÜZERINE KOYUYOR.

Jamie Snyder otuz dört yaşında ve bekâr ama evlenmeye hazır değil. Bağlanmayan Adam Yılı, Kendini Kaptıran Adam Yılı ve Evli Olduğumu Unuttuğum Adam Yılı'nın acısını çektikten sonra Jamie, Ben Yılı'nı kutlamaya hazırdır ve tabii ki MacGyver'ı da. MacGyver, geceleri gizlice dışarı çıkıp komşulardan bir şeyler çalmak gibi pek de sevimli olmayan bir alışkanlığı olan sevimli bir tekir. Bu doğru, MacGyver bir kedi hırsız. O hâlâ Jamie'nin güvendiği tek erkek ve ihtiyaç duyduğu tek arkadaş....

AMA KEDİSİNİN BAŞKA FIKIRLERİ VAR

MacGyver insanının yalnız olduğunu biliyor. Kokusunu alabiliyor. Bu koku, arkadaşlarının ona ayar vermeye çalışmasından bıkmış yakışıklı ve genç bir fırıncı olan komşuları David'de de fark ettiği kokunun aynısıdır. Ama şimdi MacGyver davanın peşindedir. Önce David'den bir şey çalar ve Jamie'nin evinde saklar. Sonra Jamie'den bir şey çalar ve David'e bırakır. Çok geçmeden ikili çalıntı malları değiş tokuş etmeye, korku hikayeleri anlatmaya ve aşık olmamaya çalışırlar. Ama MacGyver'ı kandıramazlar. İnsanlar bu kadar çok ısı ürettiğinde.... *kedi çantadan çıkmıştır.*

Kitap satılan her yerde şimdi satışta olan *TALK TO THE PAW*'ı arayın.

Amerika'nın kalbine giden yolu çalan kleptomane bir kedinin gerçek hikayesinden esinlenilmiştir. . . .

O AŞKIN KEDİ HIRSIZI

Tekir MacGyver kendinden çok memnun hissediyor. İnsanı Jamie Snyder, mükemmel bir sürü arkadaşı bulmuştur ve hepsi Mac sayesinde olmuştur. Jamie'nin yakışıklı komşusunun evinden kişisel eşyalarını çalarak

Çöpçatan kedi David bu iki Los Angeles bekarını bir araya getirdi. Şimdi, yeni evliler balayına çıkarken, MacGyver hak ettiği bir kedi uykusuna hazırdır. Ta ki kedi bakıcısı Briony ile tanışana kadar. Çoğu insan gibi o da romantizm konusunda umutsuzdur. Ve Mac bir meydan okumaya karşı koyamaz....

KAÇIŞ PENÇELERİNİ BULDU.

Briony nişanlısını mihrapta bıraktığı için kendini çok kötü hissetmektedir. Kuzeni Jamie ona MacGyver'a bakıcılık yapmasını teklif ettiğinde, kaçak gelin kendine güvendiği tek erkek yaratıkla kucaklaşma fırsatına balıklama atlar. Ancak MacGyver'ın başka planları vardır. Briony'yi, Nate adında genç ve çekici bir yakışıklı tarafından yönetilen, samimi bir mahalle emekliler topluluğuna çeker. Briony ve Nate hemen kaynaşırlar. Ama Briony hâlâ bir ilişkiye hazır olup olmadığından emin değildir. Ve Nate'in de kendi sorunları vardır; birileri topluluğunu sabote etmektedir.

Çılgın insanlar. Neden içgüdülerini takip edip hak ettikleri aşkın peşinden gidemiyorlar? MacGyver bu davada. Ve bu sefer korkakça davranmıyor....

PAW İLE KONUŞMAK İÇİN ÖVGÜLER

"Romantizm ve sevimli kedi maskaralıklarıyla dolu ... hafif ve rahat bir okuma!"

-Modern Kedi

"Kokuşmuş çamaşırların gücüyle insanını komşusuyla eşleştirmeye kararlı çöpçatan bir kedinin son derece sevimli hikâyesi."

-Kirkus Reviews

"Tuhaf ... çekici karakterler."

-Publishers Weekly

Kitap satılan her yerde MAC'in GİZLİ HAYATI'nı arayın.

Melinda Metz, popöler televizyon dizileri *Roswell* ve *Roswell, NM*'nin temelini oluşturan Roswell High serisinin yazarıdır. Laura J. Burns ile birlikte yazdığı Wright ve Wong gizem serisiyle Edgar Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Birlikte *Crave*, *Sacrifice*, *Sanctuary Bay* ve *I Do Not Trust You* adlı YA gerilim romanlarını da yazmışlardır. Melinda, çağrıldığında nadiren gelmek gibi bazı kedi benzeri davranışlar sergileyen köpeği Scully ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Onu [Twitter@MelindaMetz](https://twitter.com/MelindaMetz) adresinde ziyaret edin.

TALK TO THE PAW

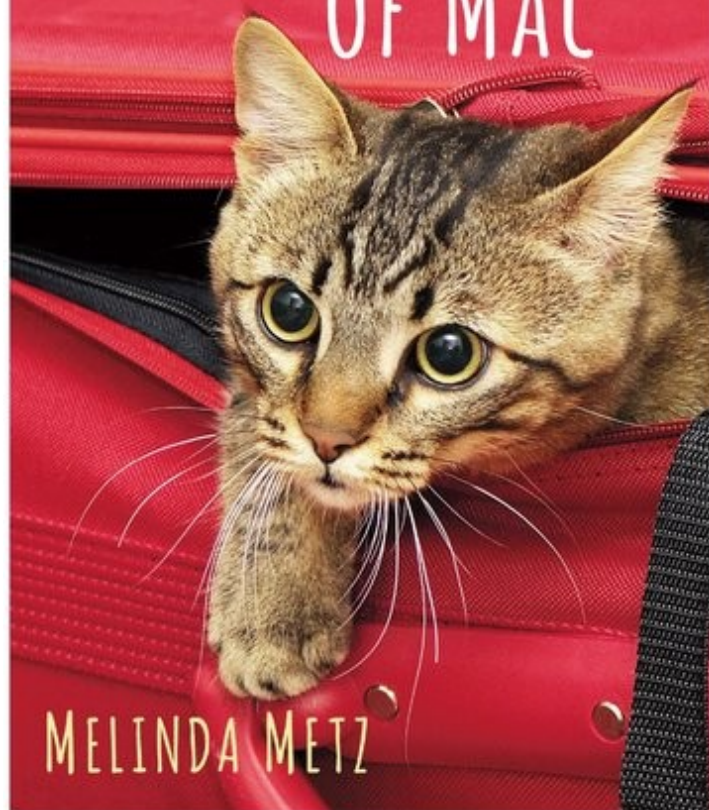

Animal lovers,
watch out.
This cat will steal
your heart.

MELINDA METZ

A Novel about Humans. And the Cat Who Has to Love Them.

THE SECRET LIFE OF MAC

MELINDA METZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.